

РИЧАРД ОСБЪРН

РАЗРУШИТЕЛ

Превод от английски: Владимир Найденов, 1994

chitanka.info

— Джон Спартан — отекна в ледената камера гласът на Уордън Смитърс. — Осьден сте на седемдесет години поправителен период при отрицателни температури в Калифорнийския замразителен затвор. Престъплението, което сте извършил е непредумишлено убийство на тридесет души.

— Действайте — отвърна Спартан.

Последното нещо, което се нуждаеше да чуе, преди да се отправи на пътешествие във вечността беше произнасяне на присъдата, дори и това да беше една ужасна грешка. Той щеше да запази съзнанието за своята невинност дори да е принуден да го отнесе в ледения си гроб. Започващо да трепери от студа, силни разкъсващи конвулсии, причинени по химически път, тресяха цялото му тяло. Кръвта се беше оттеглила от лицето му, придавайки на кожата му тебеширена бледост. Единственият цвят на лицето му идващ от горящата напрегнатост на тъмните му очи и посинелите му от студ устни.

Не беше изненадващо, че Спартан не се държеше като останалите, които споделяха ужасната му съдба. Те крещяха и се гърчеха на студените си подземни разпятия в отчаян опит да се освободят. Спартан също се бореше, но не с тялото си — беше твърде късно за това, една безсмислена загуба на енергия. Спартан се противопоставяше със съзнанието си.

1

Огромните облаци от гъст черен дим лежаха ниско и заплашително, като знамение на съдбата написано в небето, дим, който издухваха в атмосферата гневно оранжевите пламъци на горящия град.

Град Лос Анжелис беше изтърван.

Известният метеж от 1992 г. беше последван три години покъсно, през горещото, убийствено лято на 1995 година, от по-голямо и по-жестоко градско въстание. Първият метеж трая три дни. Вторият щеше да гори яростно три седмици. Цели квартали от града бяха унищожени, от стотици здания останаха развалини, хиляди хора загубиха живота си.

Националната гвардия нямаше достатъчно сили да възстанови реда. За овладяване на положението предстоеше да бъдат повикани части от редовната армия, от морската пехота и от военновъздушните сили, за да овладеят отново улиците и да могат да контролират въздуха.

В града-дом на киноиндустрията — индустрия, която е склонна да прави продължения на миналите „успехи“ — въстанието от 1995 година заслужи номерация от римски цифри. То стана известно като Бунт II.

През следващите месеци лосанджелиската полиция престана да бъде орган за поддържане на реда и се превърна в полувоенна сила, една градска армия, по-голяма и по-добре въоръжена от някои суверенни държави. Затова не бе за чудене, че следващият бунт, през лятото на 1996 година, беше нещо повече от бунт — това беше гражданска война.

Цели квартали от града станаха феодални имения на лордовете на войната и техните последователи. Най-богатите квартали бяха военни лагери. Полицията вече не патрулираше — тя водеше сражения; престъпниците не извършваха престъпления — те правеха контранастъпления.

Конфликтът започна през юли 1996 година и от тогава не беше спирал. Въпреки характера на действията войната ще да стане известна под старомодно име, като израз на носталгия към един по-обикновен хаос. Всички я наричаха Бунт III...

Вертолети сновяха в тъмното небе, пъргави нападатели, които бълскаха отгоре разкъсвания от бунта град, бъlvайки трасиращ огън по всичко на земята. Хиляди големокалибрени снаряди трябаше да приковат и да изолират мародерите в горящите части в центъра на града — блокиращи действия, както ги наричаха в ЛАПУ — лосанджелиското полицейско управление. Когато атакуващите взводове свършиха работата си, напред тръгнаха специалистите, насочвайки се към най-новите и най-серииозните горещи точки, където имаше нужда от техните уникални и смъртоносни умения.

Специалистите пътуваха с шик, носеха се с рев из набразденото от дим небе в тежковъръжения вертолет, най-голямата и най-черната машина в авиацията на ЛАПУ — модифициран вертолет на Сикорски UH-60 „Блек Хоук“.

Вертолетът бе въоръжен с две картечници с въртящи се цеви калибрър 12,7-мм, а в контейнерите под крилата носеше 16 ракети „Хелфайър“, да не говорим за ракетите за самоотбрана „Стингър“, с които трябаше да бъде посрещната всяка реална опасност от въздуха. Елементарните рискове — като куршуми — също бяха взети предвид. Коремът на гигантската машина беше здраво брониран с дебели плочки от кевлар, сякаш на корема на машината беше навлечена гигантска бронежилетка.

„Блек Хоук“ бяха без регистрационни номера, без знаци, освен четири златни букви върху черната стоманена обшивка — ЛАПУ. Двата могъщи ротора бълскаха въздуха, движейки бързо машината, сякаш екипажът нямаше търпение да се изложи на опасност.

Не се наложи да чакат дълго. Дълъг ред куршуми блесна откъм земята, мина през колесника и се сплеска в стоманената обшивка на левия борд.

Командирът, лейтенант Захари Лам, и вторият пилот Шмид реагираха на неочекваното нападение, като наклониха тежката машина наляво и набраха трийсетина метра височина.

Лам поклати глава.

— Помниш ли, когато оставяха гражданските самолети да кацат в този град? Вече никога няма да стане! Можеш да се обзаложиш.

Шмид кимна:

— Да. Доброто старо време — и то свърши, завинаги. Един автоматчик на покрива на изоставен административен небостъргач изстреля половин пълнител 9-мм патрони по прелитащия вертолет — това не беше нещо преднамерено, той нямаше да спечели нищо, ако свали вертолета. Стреляше просто защото беше там.

Куршумите изтропаха по дълбината на „Блек хоук“ и Шмид веднага забеляза стрелеца на своя видеокран, който гледаше надолу.

— Искаш ли да кажеш нещо на онзи приятел? — Облечена в ръкавица ръка потърси спусъка на 7,62-мм картечница M-60, разположена на десния борд.

Лам поклати глава.

— Не-е. Той не искаше да ни свали — не му беше това мерака. Какво искаш всъщност?

— Не разбирам къде отиваме и защо, по дяволите, се беспокоим как...

— Може би да си изкараме заплатите? — предположи Лам.

Към двамата в пилотската кабина влезе трети.

— Вие вършите добра работа — каза Джон Спартан. Беше висок, мускулест мъж, облечен в прилепнал черен костюм с широко черно кожено яке отгоре, всеки джоб, на което беше издут от екипировка. В яката на ризата му беше пришит малък микрофон, с който поддържаше връзка по свързочната мрежа на полицейското управление на Лос Анжелис.

— Може би вие имате по-сериозна причина от тази, Спартан. Някаква, в която има повече смисъл.

— Един луд е отвлякъл трийсет души от общински автобус — каза Спартан. — Какво ще кажеш? Мисля, че това е съвсем основателна причина. Нали?

И да имаше лейтенант Лам някакви съмнения в основанията на Спартан за предстоящата задача, той не го показа. Вместо това просто посочи с ръкавицата към илюминатора.

— Огледахте ли наоколо, шефе? Отвратително.

Спартан се взря надолу във въртопа от огън и дим, който бушуваше в опустошения град и кимна на себе си:

— Имам наистина лошо предчувствие кой е маниакът и къде държи заложниците.

— Искаш ли да споделиш това с нас, Спартан? — помита Лам. Както повечето летци, той не обичаше да лети в неизвестност. Обичаше винаги да знае къде е тръгнал и защо.

В този случай обаче въпросът не беше накъде и защо беше издигнал тежкия си вертолет. Въпросът беше заради кого.

— Търся Финикс — каза Спартан. — Саймън Финикс. — В този случай Лам осъзна, че неведението можеше да се окаже по-добро за душевното му равновесие. Той се намести на седалката и се изгърби над лоста за управление, сякаш искаше да се смали и да бъде една по-малко уязвима цел.

— Наистина май щях да съм по-щастлив, ако не знаех това — промърмори той.

— Леле, човече — простена Шмид, взирачки се през предното стъкло. — Това е.

При отличния обзор напред и тримата мъже можаха да видят, че бързо се приближават към градски квартал с един площад — квартал, който изглеждаше изцяло обхванат от пламъци. В огнения му център се издигаше крепост, място, заградено със стена, което изглеждаше като от средновековието, един бастион, изграден като отрицание на американския град от края на двадесетия век: як тухлен склад, опасан със стомана и заобиколен със стена от купета на изоставени коли, висока петнадесет метра.

Спартан се втренчи продължително в крепостта, след това премина в задната част на вертолета, бутна назад плъзгащата врата на борда и подаде главата си навън в буйния поток от горещ, задимен въздух. Погледна за миг надолу, като оглеждаше терена и преценяваше височината, след това отстъпи назад в товарната кабина и се завърза със сбруята.

Шмид се завъртя на седалката си:

— Хей, Спартан!

Едрият полицай теглеше тежка брезентова торба към отворената врата.

— Какво?

— Защо ти викат Разрушителя? — Той му хвърли една усмивка.

— Ти да не би да си от бомбардировъчната група или нещо подобно?

Сpartan беше твърде зает, за да отговори изобщо на въпроса. Лейтенант Lam отговори вместо приятеля си.

— Той просто... — Lam сви рамене — Просто защото Spartan разрушава разни работи.

Сега Джон Spartan беше застанал до вратата. Той беше готов, но вертолетът не беше, което му даде възможност да даде по-подробен отговор на въпроса на Shmid.

— Върша си работата — каза той, като се наведе в кабината. — Понякога работите вървят зле... Я ми пусни термовизора, а?

Пилотът чукна няколко бутона на таблото пред себе си и инфрачервените камери, монтирани в носа на вертолета, започнаха да оглеждат крепостта. Видеоскопите бяха достатъчно добри, за да отстранят периферната топлина от горящото здание и да се фокусират върху вътрешността на постройката. След няколко секунди схемата на цялата сграда се процеди върху екрана от течни кристали в средата на бордното табло.

— Не забравяй, Джон — предупреди Lam, — че ние само разглеждаме. Това е всичко!

Spartan само изръмжа и се вгледа в инфрачервения пейзаж на екрана.

Радиото изпушка и оживя: „Тактическа вертолетна команда едно! Тактическа вертолетна команда едно! За връзка. Вие определено се намирате в забранена въздушна зона, момчета.“

И тримата не обърнаха внимание на предупреждението на свързочния център при авиобазата на LAPU. Shmid се беше съсредоточил в пилотирането на машината, докато Lam и Spartan изследваха термичното изображение на крепостта.

— Забелязвам движение на... четири, пет... седем души — каза Lam. — Няма начин да има тридесет души в това здание, Spartan. Няма начин. Шест по края, един в средата. Няма заложници. Всичко е наред. Да си ходим.

В гласа на лейтенант Lam нямаше нотка на облекчение и той се надяваше, че Spartan ще усети това и ще се съгласи, че не си струва да се рискуват три глави, за да бъдат очистени шепа закоравели престъпници в зданието, които изобщо никого не интересуват.

Spartan не беше убеден. Той почуква в долната част на екрана.

— Я усили това, можеш ли? Можеш ли да го направиш по-ясно?

За едно невъоръжено око там нямаше нищо. Куп изпочупени машини, ръждящащи каросерии на стари коли, покрити с голям мръсен брезент.

Обаче инфрачервеното око виждаше през отломките, показвайки топъл двигател, предавки и изпускателна система на един осемнадесетметров общински автобус, набързо скрит под камара камъни. Спартан можа да долови даже неясните очертания на седалките и рамата на автобуса.

— Тука е — каза той мрачно. — Това е автобусът. И ако той е скрит тук...

Нито Лам, нито Шмид имаха нужда да чуят края на неговите дедуктивни заключения.

— О, Господи! — изпъшка Шмид.

Джон Спартан пое дълбоко въздух, вдигна ръце над главата си и разкърши рамена, първо лявото, после дясното. След това провери пистолетите на бедрата си — първо левия, после десния, два тежки пистолета „Рюгер Редхок“, и двата приспособени да стрелят с пълнители по шестнадесет патрона. Ако посегнеше към двата едновременно, би могъл да ги измъкне с кръстосване със светковична бързина и да вика тридесет и два куршума в целта за част от секундата.

Един глас от радиоприемника изпълни кабината:

— Спартан, тук Хийли. Ние наблюдавахме вашето движение и ЛАПУ забранява да правите каквото и да било. Не бива да сторите нищо, което може да застраши живота на онези пътници.

Спартан хвърли поглед надолу към крепостта, един ужасен ад. Според него пътниците вече бяха застрашени — ако все още бяха живи, разбира се.

Гласът по радиото — на майор Хийли, командир на тактическото вертолетно крило на ЛАПУ и непосредствен началник на Спартан — ставаше гневен.

— Спартан! Обади се!

Джон Спартан можеше да си представи как изглежда шефът му точно в този момент. Сигурно е стиснал с всичка сила микрофона, а лицето му е ярко малиново.

— Чуваш ли ме, Спартан?

Спартан пресегна и рязко изключи радиото:

— Не! — каза той и спокойно продължи да проверява екипировката, натъпкана в широкото му яке.

Беше ред на Лам да се опита да наложи някаква дисциплина на своя приятел полицай. Той се завъртя на седалката и застана лице в лице със Спартан.

— Няма да накарам това нещо да кацне! — каза той твърдо. — Чуваш ли ме?

— Чувам те — промърмори Спартан. — Да си ме чул да те карам да кацаш?

— Искам само да се уверя, че не се каниш да нарушиш заповедите на непосредствения си районен командир.

Спартан само сви рамене и се върна към проверката на екипировката, задължителна преди изпълнение на задача.

— Освен това нямам намерение да наблюдавам как си оставяш задника да го пристрелят — каза мрачно Лам.

Спартан погледна към пилота с едно око.

— Кой ти каза, че ще стане така?

— Ти се каниш да се срещнеш със Саймън Финикс самичък, нали? — отвърна Лам спокойно.

По устните на Спартан мина сянка от усмивка.

— Ей, Лам, благодаря ти за насырчителния разговор. Просто искам да огледам нещата по-отблизо, това е всичко.

Лам се обърна напред и снижи вертолета с петдесетина метра.

— Така добре ли е?

Спартан кимна:

— Добре е.

Той се върна при отворената врата и измъкна от брезентовата торба едно навито въже. По дълбината на дебелото въже бяха отпечатани четири букви — ЛАПО — лосанджелиска противопожарна охрана.

Лам изглеждаше объркан:

— Това не са ли онези въжета, с които вадят хората навън от горящи здания.

Спартан се засмя, докато закачаше спасителното въже към сбруята на гърдите си и след това окачи карабинката на големия болт с ухо до вратата на вертолета.

Той кимна.

— Да, за това се използва... обикновено.

Вертолетът беше зависнал над крепостта и се люлееше и потрепваше, когато вълните от горещ въздух се блъскаха в корема му. Витлата сечаха равномерно обгарящия въздух, двигателите работеха напрегнато, за да създават необходимата подемна сила.

Спартан се взираше в огнената вихрушка, а на лейтенанта започна да му просветва каква точно лудост замисля неговият пътник.

— Стига, Джон — заекна Лам, — ти нали не... ти май си правиш майтап с мен...

Този път Спартан се ухили.

— Изпрати лудия да хване другия. Ще повисиш тук, нали?

С тези думи Спартан скочи от вертолета и започна свободно падане към ада.

2

Сpartан безмълвно падаше от стотина метра височина, едно смъртоносно падане, от което човек го присвива корема. Когато насочената надолу сила на земното притегляне се срещуна с насочената нагоре сила на закаченото за вертолета въже, той увисна само на два-три метра над покрива на зданието. Извади дълъг ловджийски нож от колана си, отсече с един удар въжето над главата си и падна безшумно на асфалтириания покрив, претъркали се и се изправи с по един пистолет във всяка ръка.

На покрива имаше наблюдател, на няколко метра вдясно и Спартан се нахвърли върху него след част от секундата, събaryйки едрия мъж. С лявата си ръка го удари по главата с всичката сила на трикилограмовия пистолет от закалена стомана. Лошото момче така и не разбра какво му се е случило и падна на земята без звук.

Спартан усети друг човек, този път в ляво и затова залегна, претъркаля се бързо по асфалтириания покрив и се изправи с финтиращи движения наляво и надясно. Една бърза комбинация ляв — десен, усилена от стоманата, изгаси светлината и на втория наблюдател за по-малко от секунда.

Спартан даже не беше задъхан — засега поне.

Приклекна на коляно и се ослуша за стъпки, а очите му шареха по опустелия покрив за най-малкото движение. Трудно можеше да се чуе нещо от прашенето на пожарите наоколо и от трещенето на вертолета, който сега обикаляше на около двеста метра височина над него. Ако Финикс знаеше, че Спартан е скочил, засега не го показваше.

Джон Спартан прибра пистолетите в кобурите. След това се стрелна безшумно към капака на стълбището, водещо към вътрешността на старото здание и дръпна ръждясалата ламарина. После бързо се смъкна по стоманената стълба, прескочи последните няколко стъпала и спря, за да се огледа за противници.

Доколкото Спартан можеше да разбере, в крепостта нямаше хора, но огромното пространство далеч не беше празно. Имаше

купища оръжие, натрупани от пода до тавана, картечници, гранатохвъргачки М-70, отмъкнати от складовете на Националната гвардия някъде от южните щати, множество сандъчета с боеприпаси, достатъчно патрони и снаряди, за да бъде снабдявана един месец цяла пехотна бригада при водене на тежки боеве.

Сpartan видя, че Finiks беше складирал, освен въоръжение и боеприпаси и тонове луксозни стоки от богатите квартали на Бевърли Хилз и Уестуд още през първите дни на Бунт III. Той огледа струпаната електроника, бижута и напитки и му дойде на ум, че Finiks няма да доживее да се порадва на незаконно придобитата плячка.

Далеч навътре в склада се чу звук от стъпки и Spartan се спусна натам, свит като парче стоманена пружина. Спря за момент на пресечката на два прохода между струпаните палети и надникна зад ъгъла.

Пазачът беше точно пред него и той можа да огледа широкия му гръб и биволска шия, докато планираше атаката си. Джон Spartan скочи, отгласквайки се от бетонния под и с цялата си тежест се стовари върху пазача. Човекът политна напред и удари главата си в острия ръб на един тежък дървен сандък. След това Spartan бълсна окървавеното му чело в студения, безмилостен бетон.

Пазачът припадна като духната свещ — и си лежеше толкова тихо, толкова неподвижно, че по всяка вероятност нямаше да се вдигне още дълго, дълго време.

Но Spartan имаше компания...

Друг едър пазач се нахвърли върху него изтазад, но още не беше го докоснал, когато Джон използва голямата му инерция, за да го хвърли — тряс! — в стената. После скочи върху него и го обсипа с порой от съкрушителни удари. Очите на пазача се обърнаха и той припадна от неочеквания пристъп на болка и изненада.

Spartan се затича към стълбището, но в момента, когато преминаваше през вратата, трябаше да залегне енергично, тъй като един ред куршуми разкърти бетона точно над главата му и го засипа с парчета и прах. Двата пистолета изтрещяха, гърмежите бяха оглушителни в затвореното пространство. Всичките четири куршума намериха целта си и се забиха в гърдите на следващия пазач. Автоматичният огън секна.

— Прекалено много за едно горещо посрещане — измърмори Спартан и се насочи към средата на зданието, нервният център на престъпния комплекс.

Той знаеше, че стрелбата може да вдигне на крак цялото здание, но не можеше да направи нищо друго. Беше елиминирал безшумно колкото човека можа, сега бе време за един жесток огнестрелен рок енд рол.

Трябаше да тръгва и да се заеме с работата си — спасяването на заложниците и унищожаването на Саймън Финикс. Имаше още няколко телохранители между Спартан и плячката му, но умелото използване на юмруци и огнева мощ щеше да му помогне да се справи и с тях.

Стъпките му изкънтяха в полумрака и той влетя в следващото помещение. По миризмата в него се досети, че Финикс вече не е далеч — не че престъпността мирише по-лошо или по-хубаво от всичко останало, а защото цялата стая беше залита с бензин, със стотици литри бензин. Без съмнение, това бе един от оригиналните отбранителни механизми на Финикс. Оставил е бензина да тече и да взриви всеки, който поиска да го залови жив.

Внезапно слабата светлина, която проникваща в сумрачното помещение изчезна, сякаш някой — а Спартан знаеше кой — беше изключил всички шалтери в зданието.

Спартан прошепна в микрофона на яката:

— Трябва да хвърлиш малко светлина върху обстановката — каза Спартан.

— Разбрао.

— Лам? Виждаш ли ме?

— Да, Спартан, виждам те. — Гласът на лейтенант Лам звучеше тревожно. — Какво, по дяволите, става там?

Спартан започна да чува по-ясно двигателите на вертолета, когато той намали височината с няколко десетки метра и прелетя над зданието. Тридесет и двата милиона свещи на прожекторите, монтирани на корема на вертолета, блеснаха. След част от секундата една огромна лавина от студена бяла светлина се разля през високите прозорци, осветявайки вътрешността на зданието.

Помещението се превърна в невероятна смес от изгаряща бяла светлина и черни сенки в онези места, където тя не можеше да

проникне. Бензиновите пари бяха като живи, те се движеха и се смесваха, светлината се отразяваше от многоцветните локви бензин.

Откъм далечната стена на помещението се чу смразяващ сърцето звук. Саймън Финикс, скрит наполовина в сянка, запали една бензинова лампа и звукът от ревящия пламък като че ли изпълваше пропитото с бензин помещение. Престъпникът небрежно налага една цигара и я запали.

Синият пламък на бензиновата лампа осветяваше чертите на Финикс. Това не беше лице, което може да се срещне всеки ден. Главният престъпник беше висок, здраво сложен черен човек с едно дълбоко кафяво око — другото беше синьо. Косите му не бяха черни, а боядисани в крещящ платиново рус цвят.

— Не мърдай, Финикс! — заповяда Спартан. И двата тежки пистолета бяха насочени към лошия човек.

Устните на Финикс се изкривиха в усмивка.

— Да мърдам? Не искам да мърдам. Не искам да си мокря обувките с бензин.

Запалителната течност продължаваше да се лее по целия под и въздухът се беше сгъстил от задушливите изпарения. Без да иска, Спартан погледна към обувките на Финикс, след това отново премести поглед върху лицето му.

— Ти си под...

— Арест? — довърши вместо него Финикс.

— Точно така.

— О-о — каза подигравателно Финикс в лицето на Спартан. —

Уплаших се. Но ти нарушаваш закона.

Спартан нямаше време за диалози ченге — престъпник:

— Къде са пътниците?

Престореното добро настроение на Финикс изчезна:

— Мамка ти, Спартан! — гласът му изкънтя в гредите под покрива. — Пътниците? Пътниците си заминаха, човече. Аз казах на града никой повече да не идва тук.

— На мен не си казал — каза Спартан.

— От къде на къде пък трябва да казвам специално на теб? — попита Финикс. Всички останали ченгета го разбраха, проклетият парламентър го разбра. — Шибаните шофьори на автобуси не слушат.

Спартан сви рамене.

— Няма значение. Ти си арестуван.

Финикс погледна полицая, сякаш оня беше откачил.

— Да арестуваш мен? Тук не е под твоя юрисдикция. Сега ти си в моето царство, Спартан. Петдесет преки във всяка посока. Всичко това е мое. Всеки квадратен сантиметър. Загряващ ли?

Спартан поклати глава.

— Грешиш, Финикс. Закъснял си с наема и аз съм писмото ти за принудително изселване.

Финикс се изсмя леко:

— О, аз го получих. Ти се готвиш да ми бъдеш съдия! — Той дръпна от цигарата и издиша дълга синя струя горещ дим.

— Точно така.

— Май се опитваш да ме будалкаш, Спартан?

— Никога не съм проявявал някакво специално отношение към хората, които арестувам, Финикс. Не бива да бъдеш особено придирчив към моя стил на работа. Тук е пълно с пропаднали хора.

Финикс игриво подхвърли бензиновата лампа с едната ръка и я хвана с голямата длан на другата:

— Нямам намерение да напускам царството си и да се върна да живея в клетка. Наистина ли искаш да ме хванеш, Спартан?

Спартан не мръдваше поглед от лицето на Финикс.

— Има една възможност, която предпочитам — каза той. — Но законът казва, че трябва да те арестувам, преди да те убия. Разбра ли?

Финикс кимна.

— Разбирам. Разбирам, че единственият начин, по който искаш да ме арестуваш, е да ме хванеш за гърлото и да разкъсаш сърцето ми.

Спартан кимна, сякаш Финикс му предлагаше някаква алтернатива, за която досега не беше се сетил.

— Не съм доктор, но ще опитам. Кажи сега къде са заложниците и след това се приготви за операцията.

— По дяволите заложниците — отсече Финикс. — Става дума за нас двамата, Спартан.

Пистолетите на Джон Спартан не мръдваха и сантиметър. Можеше да го застреля всеки миг, но законът искаше да го арестува и Спартан трябваше да признае, че щеше да изпита странно удоволствие да сложи Финикс в онази клетка, от която той толкова се страхува.

Неочаквано Финикс загаси бензиновата лампа, синият пламък се сви бавно и изчезна със съскане.

— Студено ли е тук — помита Финикс с усмивка — или само на мен така ми се струва? — Без предупреждение той извади цигарата от устата си и я хвърли право към Спартан.

Изригна гейзер от син пламък, а Финикс избухна в лудешки смях. Спартан се хвърли през пламъка и сграбчи Финикс, опитвайки се да го измъкне през един от прозорците — вече беше преценил, че е по-добре да си опита късмета при едно падане, отколкото да стои вътре и да се опече.

Но Финикс беше едновременно по-силен, по-луд и под влиянието на някакъв наркотик, което го правеше непобедим. Той хвана Спартан и го бълсна в стената, след това затисна гърдите му с коляно.

Горещината в зданието ставаше нетърпима, а струпните на горния етаж боеприпаси започнаха да избухват на серии, като смъртоносни фойерверки. Двамата мъже се биеха, разменяйки си съкрушителни удари, вкопчени един в друг, като боксьори на ринга.

Никой от двамата не можеше да вземе връх, докато най-после Финикс не успя да насочи — и то сполучливо — един страхотен ритник в главата на Спартан, сякаш искаше да откъсне главата му от гръбнака.

— Добре ли си? — изкрештя Финикс. — Дай сега един от ляво... — И той нанесе още един безмилостен ритник и Спартан залитна.

Спартан стоеше на крака и се олюляваше, тръскаше глава, сякаш се опитваше да проясни съзнанието си.

— Вие ли ти се свят, Спартан? Колко пръста ти показвам? — Финикс държеше два пръста с дълги нокти пред лицето на Спартан и след това рязко бръкна с тях в очите му. Спартан падна, Финикс вдигна крак, готов да размаже главата му в бетона.

Но този път Спартан беше готов. Замахна с крака и бълсна Финикс, свали го на земята и внезапно се изправи, удряйки и ритайки противника си в гърдите и лицето три пъти по-бързо от преди. Кожата на бузите на бандита се разкъса и кръвта рука по бетонния под.

Спартан стоеше над палналия си противник:

— Къде са, Финикс? Къде са заложниците?

Саймън Финикс съумя да се мобилизира и се надигна от пода. Изплю кръв и зъби и след това хвърли една кървава, крива усмивка към полицая.

— О, ти искаш заложниците. Защо не каза така? — Той изигра малка пантомима, тупайки се по джобовете, сякаш си търси ключовете от колата. — Сега пък къде съм ги сложил? Да знаеш, че и главата си мога да загубя никой ден, ако не е закачена...

— Ще го имам предвид — каза Спартан, тръгна решително напред и му стовари страхотен удар. Звукът от трошенето на челюстта можа да се чуе през рева на пламъците и засилващите се експлозии на боеприпасите. Главата на Финикс увисна назад, Спартан го сграби за яката и започна да го влачи навън от зданието. Знаеше достатъчно за взрывовете, за да прецени, че остават секунди до избухването на цялото здание.

Трябаха му петнадесет секунди, за да напусне мястото заедно с пленника си и да намери укритие. Пет секунди по-късно пламъците стигнаха гранатите и другите експлозиви на третия етаж и ги взривиха. Сякаш цялата земя потрепери от експлозията, а взривната вълна помете всичко прел себе си като страховита приливна вълна. Взривът беше оглушителен, а огненото кълбо, което избухна в небето, изглеждаше по-ярко от слънцето.

Вторичната експлозия беше почти толкова опустошителна, едно изригване на ослепителна мощ, която издуха стените на зданието. Само за секунди крепостта на Финикс се превърна в огнени развалини.

За град, привикнал с взрывовете, този беше особено зрелищен. Той би могъл да стане гвоздей на новините довечера.

Джон Спартан беше осветил следата си така, че подразделенията на лосанджелиската полиция бяха прехвърлени веднага на мястото. Въздухът беше изпълнен с бучене на вертолети, от небето струиха прожекторни лъчи.

Прахът започна да се утаява, но в развалините продължаваха да избухват горящи останки и тлеещи огнища. Пожарникари с бронирани жилетки и пълно въоръжение напредваха в развалините, като обезопасяваха мястото и търсеха оцелели.

Спартан излезе от укритието си, влячайки своя пленник след себе си и го връчи на тълпата полицаи, които се бяха струпали отвсякъде. В средата на групата беше Стив Хийли, многострадалният

непосредствен началник и приятел на Спартан. Той бавно клатеше глава. Спартан знаеше, че това винаги е лош знак.

— Ти знаеш ли какво значи думата „не“, Джон? — попита Хийли. — Това е приста дума. Само две букви. — Хийли се опитваше да се сдържа, но изглежда губеше битката. Лицето му се зачерви — още един лош знак. — Не трябваше да идваш тук — каза той, гласът му се усилва. — Не трябваше да правиш самостоятелни опити за арест на Саймън Финикс и не трябваше да взривяваш нищо!

Спартан сви рамене:

— Не и в този случай, Хийли — каза той за свое оправдание. — Той бе разлял бензин и беше подготвил мястото за взривяване. Вината не е моя.

Хийли познаваше твърде добре склонността на Спартан да взривява всичко, за да бъде убеден толкова лесно.

— Аха. Сигурно е така. И ти просто нищо не можеше да направиш.

— Наистина, така беше — възрази Спартан.

— Спести ми това, Джон — каза Хийли. — Вече зная, че се мъчиш да хванеш този луд от две години, но оптай се да си спомниш онова дребно нещо, което се нарича полицейска процедура.

Спартан се намръщи и се плесна по челото.

— Процедурата! По дяволите! Винаги я забравям.

— Знам. И къде са сега заложниците?

— Не са тук — отвърна Спартан просто.

Хийли се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това „не са тук“? Пристигаш, взривяваш всичко и ми казваш, че тук няма заложници?

Спартан кимна.

— Така е. Финикс трябва да ги е скрил някъде на друго място.

— Претърси ли всичко наоколо? — попита Хийли. — Откъде знаеш, че не са тук. Как можеш да си сигурен?

— Направихме термовизионна проверка — обясни Спартан. — Избрахме само седем души — всичките бяха от бандата.

— Пак бъркаш.

Хийли и Спартан се обърнаха. Саймън Финикс беше завързан, с белезници и готов за отвеждане от тежковъръжените полицейски служители. Спартан сграби Финикс за ризата.

— Тогава къде са, негоднико?

Финикс само се ухили.

— Махнете го оттук! — заповяда Хийли. — Сега, Спартан, с теб ще си направим един хубав, дълъг разговор...

Внезапно един от пожарникарите, ровещи в развалините, извика:

— Господин капитан! Господин капитан! — В гласа му се долавяше уплаха и ужас. — Тук са! Много трупове! Трябва да са двадесет или тридесет! Пълно е с трупове!

Спартан се вцепени, болка изкриви лицето му. Финикс спря като закован и се обърна към Хийли.

— Те си бяха там и той го знаеше — извика Финикс. — Казах му, но той отвърна, че не го интересуват.

Спартан загуби. Той се нахвърли върху Финикс, ръцете му бяха като клещи, готови да извадят душата на неговия архивраг. Половин дузина полицаи застанаха между тях.

Финикс се изсмя отново.

— Вижте го! Той е луд. Как може да жертва невинни хора заради мен? А, Спартан? Що за човек си ти? Почвам да мисля, че ние с теб ще прекараме доста време заедно в затвора, а?

— Ще те убия — закле се Спартан.

— Не — каза Финикс, широко ухилен. — Ще станем добри приятели с теб...

Полицайтите го изтикаха към бронираната полицейска кола.

Хийли изглеждаше много мрачен. Той се обърна към Спартан с наистина угрежено лице. Знаеше, че Финикс, колкото и да е луд, казва истината. Никой няма да си мълчи, когато един полицай е причинил смъртта на тридесет невинни хора.

— Съжалявам, Спартан — каза тихо Хийли. — Но ако имаш адвокат, най-добре е да го повикаш.

3

До 1996 година поне едно нещо се беше подобрило — по необходимост правораздавателната система бе усъвършенствана. Процесите бяха кратки, обжалванията се разглеждаха повърхностно, а наказанията, поради многото престъпници, които полицията не можеше да залови, — бързи и ужасяващи.

Щатските и федералните изправителни заведения бяха претъпкани и след няколко изключително кървави затворнически бунтове и завладявания на затвори, конституционната забрана за жестоки и необичайни наказания бе отменена. Така се създаде институцията, наречена криозатвор.

Най-опасните затворници, които не се поддаваха на превъзпитание, както и най-жестоките престъпници сега се осъждаха на дълги срокове не в обикновен затвор, а в едно свръхтехническо учреждение, където осъдените биваха не просто затваряни, а замразявани с отложено оживяване.

Техниката беше напреднала до състояние да забави сърдечната и мозъчната дейност дотолкова, че да вкара престъпниците в състояние на летаргия. Властите наричаха това „минусова рехабилитация“. На улицата се наричаше „да те направят на лед“ или „ледено време“.

На съда на кенгуруата^[1] Джон Спартан получи седемдесет години „ледено време“. Очакващо го и не трепна, когато присъдата бе прочетена в залата. Той прие, че животът му е свършил — беше работил твърде дълго в криминалното правораздаване, за да очаква наистина правосъдие — но се страхуваше от това, което петното на неговото наказание може да донесе на семейството му.

В деня, когато Спартан трябваше да започне излежаването на присъдата си, властите му разрешиха да види за малко и да каже сбогом на съпругата и дъщеричката си. Облечен бе в чисто бели затворнически дрехи и се помъчи да скрие срама си от двамата души, които единствени на света значеха нещо за него.

Кейти, шестгодишната му дъщеря, се опитваше да бъде силна, но не можа да се преори със сълзите си, които струяха по лицето ѝ. Спартан се наведе, прегърна момиченцето и го целуна топло.

— Тате — каза тя, — моля те, не тръгвай!

— Няма да е за дълго, Кейти — каза той меко. Отвори юмрука си и ѝ показва значката от полицейското управление на Лос Анжелис. След това я забоде на ревера ѝ. — Пази ми това, докато се върна.

Кейти кимна тържествено.

— Добре.

— Аз ще се върна. Аз пак ще бъда твоя татко. Обещавам.

Той я целуна по бузата:

— Грижи се за мама. Нали ще направиш това заради мен?

Момиченцето кимна отново:

— Аха. Обичам те, татенце.

Да гледа как дъщеря му се опитва да бъде храбра и силна бе непосилно за Спартан и той можеше само да прегърща бузата, която се надигна в гърлото му. Съпругата му Мадлин се притисна към него.

— Майка ти казваше никога да не се омъжваш за ченге! — рече Джон Спартан над рамото ѝ.

— Никога не съм слушала майка си — отвърна Мадлин Спартан, като се мъчеше да се усмихне през сълзи.

— Обичам те! — каза Джон Спартан.

Те се прегърнаха и целунаха мълчаливо още веднъж. Всичко, което можеше да се каже, беше казано.

Зад тях се чу остро скърцане от отварянето на килийната врата. Двама тъмничари със странни, напълно изолиращи униформи, влязоха в стаята.

— Време е, Спартан! — каза единият.

Джон Спартан целуна за последен път съпругата и дъщеря си, след това се обърна и изправи рамене.

— Да вървим!

Тъмничарите, застанали от двете му страни, го съпроводиха през металната врата към самия затвор. Криозатворът бе кошмар от остри ъгли и голи бели плоскости, като купчина от геодезични пирамиди, натрупани една върху друга. Това беше една архитектурна перверзия, някаква смесица от пластове и равнини, заобиколена с цялото очарование на високо технологична камера за съхраняване на месо.

Въздухът бе студен и дъхът на няколкото човека, събрани в главната камера, образуваше облаци от пара, която плаваше към голите стоманени греди под покрива.

Спартан никога не беше влизал в криозатвора, но бе наясно със страховитата му репутация. В долните етажи, вградени в прозрачния чист под, имаше стотици кръгли контейнери, всеки от който съдържаше тялото на един затворник, замразен вътре като насекомо в кехлибар.

Телата бяха свити в мъчителни, изкривени поклони, възрастни хора, превърнати в отвратителна пародия на ембрионално положение. Бяха с отворени очи, а бледите им лица бяха постоянно изкривени в митичен израз на ужасни мъчения.

Операторите в криозатвора вече знаеха, че е безсмислено да се правят опити човек да се бори с лекарството, което докарва хората до такова жалко състояние и борбата с него само усилива действието му и прави по-мъчителна процедурата. Все още имаше противници на тази процедура, които се бореха с всички сили против платената от държавата смърт със събуждане в полза на старомодния, по-първичен начин на приспиване. Това беше техният начин да бъдат в опозиция, дори и отвъд гроба.

Малката група хора, които очакваха Спартан, беше застанала в полукръг около края на една отворена камера, която зееше в пода на затвора като отворен гроб. Няколко монитора светеха наоколо, а двама оператори стояха до уредите си, с които се контролираше всеки етап на операцията.

За наблюдение на процедурата бяха поканени няколко полицейски началници, медицински екип, няколко техници и млад мъж на име Смитърс, изгряваща звезда на Бюрото по затворите — той беше вече заслужил отличието да бъде назначен за директор на криозатвора. Забележително постижение, като се има предвид възрастта му.

Пазачът бутна Спартан в ямата и отстъпи назад, за да даде възможност на техниците да продължат. Спартан си знаеше урока. Щом се намери в дупката, той разкопча широкия си бял костюм и се освободи от него, като остана гол в смразяващия въздух.

Докторът пристъпи с кошмарно голяма спринцовка в ръце, цилиндърът й беше пълен с луминесцираща тъмносиня течност.

Спартан не трепна, когато иглата се пъхна под кожата му и се заби дълбоко в мускулната тъкан, не реагира и докато лекарят изпомпващ течността в него.

Техниците се струпаха наоколо, като механици, работещи по автомобил, лепяха датчици по бързо изстиващото му тяло и за да ускорят процеса, го пръскаха с ледена фреонова мъгла. Уредите за измерване на температурата реагираха незабавно, отчитайки внезапното намаляване на температурата в тялото на Спартан.

Директорът Смитърс пристъпи напред с малко парче хартия в ръка. Прочисти гърлото си внушително, сякаш се канеше да каже нещо изключително важно.

— Джон Спартан — каза той — вие извършихте велики дела за град Лос Анжелис. Ето защо с известно съжаление трябва да...

— Прескочи това! — изръмжа Спартан. Сега той трепереше неудържимо с ръце и крака, преди да се вкочани, мускулите му набъбваха под кожата, сякаш тялото му наистина се превръщаше в лед.

Смитърс спря, прокашля се още веднъж и направи нов опит:

— Джон Спартан! — каза той и гласът му звънтяше в ледената камера. — Вие бяхте осъден на седемдесет години минусова рехабилитация в калифорнийския криозатвор. Вашето престъпление е непреднамерено убийство на тридесет...

— Прескочи и това! — заповядда Спартан. Напомнянето на престъплението му беше последното нещо, от което се нуждаеше преди пътуването във вечността — дори това да бе ужасна грешка. Той щеше да защитава своята невинност, даже ако трябваше да я носи със себе си в ледения гроб.

Сега целият започна да се тресе от студа — силно, изтощащо треперене, тласъци, предизвикани от химията, които разтърсваха цялото му тяло. Кръвта се дръпна от лицето, кожата му побеля силно като пергамент, единствените цветове на лицето му бяха горящото напрежение в тъмните очи и ледената синина на устните.

Спартан — това не беше за чудене — не се държеше като другите хора, които бяха споделили ужасната му съдба. Те стенеха и се извиваха в техните студени, подземни бесилки, отчаяно опитвайки се да се изтъргнат на свобода. Спартан също се бореше с процеса, но не с тялото си — беше твърде късно за това, излишна загуба на енергия. Той се съпротивляващ със съзнанието си.

Но той си отиваше и никой нямаше власт да промени съдбата му. Смитърс тръсна глава със съжаление, сякаш наистина съжаляваше за дълга, който беше принуден да изпълни.

— Съжалявам, Джон — каза той. — Заповедта си е заповед, знаеш го. Ако беше разбрал това преди време, сега нямаше да си тук.

Джон Спартан събра всичката си сила, която можа, заставяйки устните и езика си да заработят.

— Благодаря за съвета — можа да изхърка той. — Ще го запомня.

Смитърс му хвърли жестока усмивка.

— Да не простиш, Разрушителю?

— Сме... сме... смешно. — Единствената дума изискваше нечовешки усилия.

Един от техниците натисна някакъв бутона на таблото и Джон Спартан потъна в криогенната камера.

— Ще се видим другия век! — каза Смитърс с усмивка. — Спи спокойно...

Капакът на люка се затвори над Джон Спартан и мониторите и уредите започнаха да бъзват информация, файлът за замразяването на Спартан се отваряше с тези дати, датата на изпълнение на присъдата и датата на теоретичното освобождаване.

Засега нямаше процедура за предсрочно освобождаване, защото въпросът още не беше поставен. Никой от замразените обитатели не бе излежал дори малка част от присъдата си и властите още не бяха решили какво ще определя намаляването на присъдата за добро поведение. Разбира се трудно бе да се оцени поведението на група от бивши жестоки убийци, сега дълбоко замразени като риби.

Останалата част от процеса в контейнера на Спартан се управляваше от компютър. Вътре се изля свръх студен прозрачен гел, който прие формата му, за да обвие и запази вкочанената фигура.

Спартан все още беше в полуспънание и разбра, че процесът навлиза в нова фаза. Една механична ръка постави малък бял чип в средата на гела. Взаимодействието между него и гела беше завършващия етап. Гелът замръзна моментално и стана твърд като диамантена скала, за разлика от трошливи лед.

Уредът за измерване на температурата продължи да показва намаляване, докато достигна половин градус по скалата на Келвин. В

последната секунда преди камерата да замръзне изцяло, лицето на Джон Спартан се изкриви, но не в израз на страх или ужас, а в предизвикателна насмешка.

---

[1] Съд на кенгурута — на американски жаргон означава съд, който нарушава законността или незаконен съд. — Б.пр. ↑

4

Престъпността и насилието продължиха да бъдат една развиваща се индустрия и през останалата част от двадесетия век и началните години на двадесет и първия. С огромното разпространение на жестоки злодеяния продължи непрекъснато да се развива и прилагането на крионаказанията — една също бързо развиваща се индустрия. В резултат калифорнийският криозатвор X23-1, мястото, където Джон Спартан беше замразен през 1996 година, до 2032 година беше увеличил размерите си три пъти в сравнение с първоначалните.

Едно нещо не беше се променило; Смитърс все още беше директор на комплекса. Неговата блестяща кариера в системата на затворите бе нещо позакъсала през второто десетилетие на новия век и блестящото бъдеще, което му беше предсказано през всичките онези изминали години, никога не дойде.

Сега той беше сивокос възрастен човек, абсолютен владетел на своето тихо, студено царство, но бе огорчен от съдбата си и обиден от успехите на другите, назначени през главата му на много по-важни постове от неговия, назначения, за които той сам се смяташе най-подходящ, но не станали поради некадърността и глупостта на началниците му.

По природа, възпитание и кариера Смитърс беше технократ от кариерата и изпълняващ задълженията си до последната буква от правилниците до степен, където това губеше всякакъв смисъл.

И когато рано сутринта на един понеделник неговият компюфон иззвъня, той знаеше кой звъни и защо. Като лоялен държавен служител предварително бе извадил и подредил цялата информация.

Свръхплоският еcran на монитора блесна и оживя, показвайки главата и раменете на лейтенант Ленина Хъксли, служителка на САПУ — агенцията за mega поддръжка на реда, известна под името „Сананджелиско полицейско управление“.

— Нежни поздрави, господин директоре Уилям Смитърс! — каза тя.

„Пак същото“ — помисли си Смитърс. От тридесет и шест години изтърпяваше тази процедура, винаги в понеделник.

— Да — каза Смитърс, — здравейте, лейтенант Ленина Хъксли.

Разбира се, Смитърс не докладваше на лейтенант Хъксли от тридесет и шест години. Привлекателната млада жена едва бе прехвърлила двайсетте, но нейният вид на екрана нямаше значение — той не можеше да понася отношението.

Хъксли имаше смолисточерни коси, подстригани като на паж, които опираха в нежните рамене. Кожата ѝ беше чиста и гладка, а черните бадемови очи бяха раздалечени и гледаха весело от монитора.

Имаше някаква палавост в устните ѝ, нещо, което внушаваше впечатлението, че тя няма авторитет. Обаче това беше от онези неща, които никой не иска да показва в храбрия нов свят.

Лейтенант Ленина Хъксли се обаждаше на директора Смитърс от нейния капковиден полицейски автомобил, който се плъзгаше по абсолютно чистите улици на града. Всяка сграда, край която минаваше тя, беше добре ремонтирана и всеки сантиметър от тротоара беше чисто преметен. Край нея минаваха и други коли без всякакви вредни газове, шофьорите спазваха безупречно всички точки от правилника за движение и никой дори не се осмеляваше да превиши ограниченията в скоростта.

— Тъй като е чудесна понеделишка сутрин — каза Хъксли — и моите служебни задължения го изискват, независимо от това... — Ленина погледна в огледалото в колата и заоправя косата си е двете ръце. Колите на бъдещето не се нуждаеха от нещо толкова примитивно като волан. Ако искате, можете да използвате и волан ако ви липсва чувството, че управлявате, но много малко хора се беспокояха от това. — ... искам да попитам за последните данни относно населението на затвора.

Доволна от външния си вид, тя отмести поглед от огледалото:

— Скуката продължава ли, господин директоре?

Смитърс погледна сардонично към изображението на компюфона, крачейки из безмълвното си царство.

— Вашият сериозен разпит е толкова забавен, колкото и безсмислен, лейтенант — каза той, говорейки направо към компюфона в ръцете си.

— Така ли? — попита Ленина Хъксли.

— Вие знаете, че е така — отсече Смитърс. — Затворниците са ледени кубове. Те не могат да се движат. Нямат мисли, нямат чувства. Техните престъпни наклонности се препрограмират, докато спят. Процесът на преобразуване е бавен и еднотонен. Но защо, лейтенант, скуката май е постоянна.

Ленина Хъксли се намръщи.

— Намирам тази липса на стимули наистина разочароваща. Като офицер от нашата агенция за опазване на реда ми се струва, че животът ни би трябвало да бъде поне мъничко по-интересен. Не мислите ли, господин директоре?

Смитърс подозрително се взря в младата жена:

— Ще се опитам да не мисля така, лейтенант! — каза той. Ако зависеше от него, щеше да забрани мисленето. В края на краищата, всичко можеше да стане.

— Наистина ли, господин директоре?

— Да, така е — каза възрастният мъж. — Вие, разбира се, сте млада и можете да мислите всичко, каквото си пожелаете. Вече не се случват разни работи. Ние се погрижихме за това. — Той погледна пещерната вътрешност на затвора и хилядите контейнери с криогенно съхранявани престъпници. — Всичко върви добре. Така, както е предвидено. Без изненади. Без престъпления.

„А това е толкова скучно“ — помисли Хъксли.

— Ще трябва да ви се обадя по фиброоптичния телефон след сутрешното заслушване за безусловно освобождаване, лейтенант. — Той се мъчеше да изглежда зает. — Желая ви успешен ден и бъдете здрава.

Образът му изчезна от екрана в блясъка на разряда.

— Подобно — измърмори Ленина Хъксли.

Директорът Смитърс отиде до входа на охранявания район и сложи обратната страна на ръката си върху екрана на стената. Почти мигновено един женски глас му проговори, елин глас, толкова добре поставен да звучи гладко и весело, но без всякакви чувства, че можеше да излича само от компютър.

— Кодът приет — каза машината. — Моля за потвърждение с ретината.

Смитърс се наведе и сложи лявото си око срещу дупчицата, издълбана в стената до скенера за ръка. Един червен лазерен лъч мина

през директорското око, разчитайки разположението на цветовете и качеството на ретината му, една индивидуална черта на човека, по-сигурна от пръстовите отпечатъци. Сканирането на ретината не може да се фалшифицира, имитира или дублира. Устройството беше така замислено, че да бъде „дуракоустойчиво“.

Лазерът сравни окото със серия кодове, въведени в охранителния компютър. След проверката вратата безшумно се отвори: бе една секция от стената, която се плъзгаше настрани.

— Благодаря ви и всичко хубаво, господин директоре Уилям Смитърс — каза компютърният глас.

Двама пазачи стояха до един криозатворник в полуспънание, завързан в лъскава и неудобна инвалидна количка. Седалката беше направена от блестящ титан, но конструкцията ѝ изглеждаше особено архаична, едно връщане далеч назад към деветнадесетия век, когато затворниците са били ограничавани с подобни устройства.

Смитърс се тръшна зад бюрото си и хвърли компюфона на него. Зае се незабавно с изслушванията за условно освобождаване. Малко след замразяването на Джон Спартан калифорнийската комисия за коригиране на поведението КККП се зае да изработи основните положения относно затворниците, подложени на крионаказание. Тъй като Конституцията на САЩ все още беше сuspendирана, КККП се зае да изработи твърде просто правило за поведение: няма условно освобождаване. Никога. За никого.

Обаче на директора Смитърс сепадаше усилието да обясни това на набързо размразените затворници. Това бе голямо губене на време, но Смитърс имаше сума време на разположение.

Докато замаяният затворник се опитваше да се съредоточи и разбере какво става около него, Смитърс четеше от своя компюфон.

— Преди двадесет и девет години системата за условно освобождаване във вида, в който вие я познавате, беше призната за остаряла.

— Ъ? — попита затворникът.

— Федералният устав 537–29 изисква ние да изпълним формалностите по заслушването на всички затворници, осъдени преди отменянето на закона за условното освобождаване.

— Кой?

— Компанията „Кокто — поведенчески инженеринг“, или П.И., ще продължи рехабилитацията чрез промяна на вашето поведение по пътя на синаптично внушение по време на криогенно предизвикан сън — каза Смитърс. — Вашето изслушване завърши.

— Ъ? — Затворникът правеше плахи опити да стане от стола си. Пазачите можеха да го спрат с един пръст.

— Вие ще се върнете във вашата криокилия незабавно. — Смитърс погледна надолу към компюфона. — Разбрахте ли какво виказах току-що, господин... Хоръс Бейтмън?

С полуотворени очи Хоръс Бейтмън се опита да намери необходимите думи за отговор. Той не искаше да се връща към спането. Би направил всичко, за да го избегне. Да отиде в обикновена килия — ще отиде веднага, ако може да убеди закона, че неговите беззаконни, рецидивистки дни са минало.

Смитърс не искаше и да чуе за това. Барабанеше с пръсти по бюрото, докато чакаше отговора на Бейтмън. Но безпомощният човек все още търсеше точните думи, за да помоли и призове за милост.

— Стража! — каза Смитърс. — Накарайте го да кимне с глава, моля.

Единият от пазачите сграби в шепата си студените, потни коси на затворника и поклати главата му.

— Благодаря, господин Бейтмън. Ще се видим след шест години.
— Той не направи опит да потисне прозявката или да скрие скуката си.
— Следващият, моля.

Двама медицински техници — медтех на затворнически жargon — издърпаха един затворник от контейнера му и го натовариха още в безсъзнание на една от количките. В него имаше нещо познато, нещо от отдавна мъртвите времена. Затворникът имаше развито мускулесто тяло, черна кожа и руса коса...

Лейтенант Ленина Хъксли реши тя да кара. Натисна един бутон на таблото на полицейския автомобил, воланът изскочи от кутията и се заключи на мястото си. Тя пъхна полицейската си значка в компютъра на таблото.

— Хъксли — каза тя. — Ленина. Кодиране за поставяне на задачи.

Същият безметежно тревожен глас, който пусна директора Смитърс след проверка на самоличността му, отговори и на нея. — В момента не е необходимо полицейско присъствие в града. Обадете се в участъка си. Добро утро, лейтенант Хъксли.

Ленина тихо простена. Скучно.

— О-ох — каза тя на глас. — Колко интересно.

Обаче компютърният глас не изчезна.

— Откривам забележимо равнище на стрес в гласа ви. Желаете ли да ви предпиша храноцевтични средства за повишаване на настроението?

— Не! — отсече Ленина Хъксли. — Ти какво, да не си майка?

— Ленина се опита незабавно да успокои гласа си. Човек може да си причини истински неприятности, ако дразни компютъра. Змийче... — Искам да кажа не. Обаче благодаря за грижата — тя завъртя очи и зачака да види дали ще има мърморене. Обаче словесното не почваше. — Е, добре — каза тя. — Докладвай ме. Очертаваше се още един интересен ден в рая. Или поне тя си мислеше така.

5

Маршрутът на Ленина Хъксли към местоработата ѝ минаваше край дълга бяла ограда, която се простираше между две пресечки и ограждаше една болница. В лошото старо време такава голяма, чисто бяла площ незабавно би привлякла вниманието на писачите на лозунги или рисувачите, една култура или оскърбление за окото, в зависимост от отношението и естетическото чувство на человека.

В новия свят стената просто остава недокосната, чисто бяла. До тази сутрин...

Въпреки драконовските закони за чистотата, никой от жителите на Сан Анжелис не беше забелязал точно тази сутрин пред ослепително бялата стена едно малко, кръгло тенекиено нещо, което по големина и форма приличаше на кутия за кафе. И още по-странно, никой не забеляза, че тази кутия цъка...

Внезапно цъкането спря, за да бъде последвано от къса, остра експлозия, която пръсна серия многоцветни мастила, които образуваха грубо изписано съобщение. То гласеше: „ЖИВОТ ОТ АДА... БЪДЕ“

Пешеходците се спряха и зинаха от учудване, шашардисани от факта, че някой е изbral да наруши обществения ред по такъв позорен, неуважителен и лукав начин. Минувачите се заозъртаха наоколо, сякаш очакваха да видят тъмни облаци да се издигат над хълмовете на Холивуд и предвещават края на света.

Но апокалипсисът бе осуетен от две палки, които изскочиха от стената, спуснаха се към мястото и предизвикаха мълния, която изгори надписа. Палките се прибраха обратно в гнездата си и никой нищо не разбра.

Само че нарушението на обществения ред не свърши с това...

Една шахта в средата на улицата се отвори и от нея се показа груб перископ тъкмо когато един камион с храни спря на близката

площадка. Работниците се заеха да разтоварват модулите с храна, а един млад човек наблюдаваше работата им изпод улицата.

— Много добре! — прошепна той. — Това е. След дванадесет часа ще има нова доставка. — Едгар Френдли свали очилата си и ги изтри в стария, омазнен комбинезон, след което отново приближи очи до перископа.

— Господи, слава тебе, Господи. След дванадесет часа те ще се върнат... — Той поклати с учудване главата си с буйна, несресана коса.

— Тези задници са много лесно предсказуеми. Господи, колко обичам да мразя това място.

С него имаше още два ми на млади хора, приклекнали в канализационната тръба. Изглеждаха точно толкова неприлично, колкото и водачът им. Съществуваха хора, млади и обикновено лищени от граждански права, които не можеха или не искаха да се вместят в стерилния свят над тях. Всички заедно бяха известни като „Боклуците“, отпадък от перфектното, регулирано общество, към което те не желаеха да се присъединят.

Бяха мръсни и диви, но оцеляваха по начини, които горните хора никога нямаше да разберат. Имаше и обратна страна. Тях ги преследваха и ненавиждаха. Те бяха гладни — храната се контролираше строго и се даваше само на онези, които не се противяха.

— Утре ще ударим! — каза Едгар.

Неговите приятели — „Боклуци“ — размениха разтревожени погледи:

— Не сме готови, Френдли.

— Виж, Мейсън, всъщност няма голямо значение дали сме готови или не. Няма какво да губим... — той сви рамене. — Освен може би живота си.

Едгар Френдли издърпа перископа и скочи на дъното на канализационната тръба:

— Добре, хайде да вървим! Имаме работа! — каза той. — Да видим някои хора...

Никой от лошото старо време не можеше да познае полицейския участък, където служеше лейтенант Ленина Хъксли. Той беше с меко осветление, безупречно подреден и, което беше най-шокиращо, почти тих. Излишно е да се казва, че там престъпници нямаше — изобщо!

Нямаше ги седнали покрай бюрата да дават показания, да ги разпитват или да ги избутват към килиите.

Полицаи от всички видове, размери и етнически произход работеха, без да бързат или да се тревожат, наблюдавайки дейността на града върху огромен стенд с монитори.

Най-силният глас в помещението — а това беше съвсем малко по-силно от мърморене — беше на Мъруин, един невъзможно самоуверен диспечер, който проговори в микрофона, окачен на скобата на слушалките му веднага, щом Ленина Хъксли влезе.

— Поздрави и салюти! — пошепна той в микрофона. — Добре дошли в дежурната част на сананджелиското полицейско управление. Ако предпочитате автоматизиран отговор, моля, натиснете бутона.

Повечето предпочитаха да говорят с машината. Ленина Хъксли тъкмо влизаше в участъка, когато се срещна до вратата с един от най-мъжествените на вид колеги — лейтенант Джеймс Макмилън, когото мнозина смятаха за най-умния полицай в района. Те размениха недокосващо ръкостискане, като всеки описа концентричен кръг с отворените си длани.

— Дай да се опитам да позная — каза Хъксли отегчено. — Всичко е спокойно, нали?

Колегата ѝ изглеждаше шокиран.

— Поздрави и салюти за Ленина Хъксли — каза Макмилън. — Това беше ужасна сутрин. Имаше обезобразяване на публична сграда, няма и час. Бяха изцапани стените!

Лейтенант Хъксли зяпна от учудване. Тя наистина беше поразена.

— Така ли? Ужасно! Току-що бях в сектора и не чух да оповестяват никоя кола. Мислех, че ще има информация до всички ни.

Обаче преди нейният приятел да отговори, прекъсна го непосредствения началник на Ленина Хъксли, шеф Джордж Ърли:

— Нямаше нужда да създаваме паника — каза той пресипнало.

— Добро решение, шефе! — съгласи се незабавно Макмилън, използвайки момента, за да се измъкне.

Шеф Ърли остана доволен от това развитие на нещата. Търсеше възможност да говори с Ленина насаме.

— Лейтенант Хъксли, чух вашите унили и разочаровавщи коментари в разговора с директора Смитърс тази сутрин.

Ленина вътрешно се упрекна. Разбира се, Ърли я е слушал. Как не се сети за това!

— Извинете, сър.

Ърли скръсти ръце на широките си гърди.

— Вие наистина ли мечтаете за хаос и дисхармония? Вашето увлечение по вулгарния двадесети век изглежда е повлияло на здравите ви преценки. И, естествено, вие съзнавате, че давате лош пример на другите офицери и на целия личен състав.

Ленина Хъксли кимна и разгледа идеално лъснатите си обувки:

— Благодаря за корекцията на поведението ми, шеф Ърли. Информацията е усвоена.

Шеф Ърли се завъртя на пети.

— Добре. Не се отпускайте.

Ленина се мушна в канцеларията си и направи физиономия зад гърба на началника. Изруга го тихо, почти безмълвно.

— Лицемерен задник — прошепна тя.

Макар и едваоловим, нейният глас беше засечен от Моралната кутия на стената в канцеларията. Кутията простена и оживя.

— Ленина Хъксли — избръмча тя, но това не беше успокояващият компютърен глас, а гласът на мрачен сержант-инструктор от морската пехота. — Вие се глобявате с един и половина кредита за устно нарушаване на вербалния морален статут.

Кутията изщрака и изхвърли тънък лист хартия, на който бе отпечатано потвърждение на нарушението. На бланката беше написано нейното име, звание, адрес, броя на нарушенията, натрупани досега и сумата на удръжките от банковата ѝ сметка.

Тя потисна яда си и изкриви лице, за да се удържи да не изругае отново, този път по-силно.

— Ей богу! — изръмжа тя.

За разлика от останалата част от полицейския участък, канцеларията на Ленина Хъксли беше пълна изненада. Преди всичко — разхвърляно, бунт от документи и опаковки от храна, далеч от установения ред, внущен на всички служители от полицейското управление на Сан Анжелис.

Но още по-изумително от такова подриващо нещо като боклука беше колекцията на Ленина от рядкости и странности, едно струпване на антики, куриози и редки предмети от миналото.

Канцеларията беше затрупана с всякакви неща, изображения от поп културата на отдавна мъртва епоха, всичките събрани от вехториите, натрупани върху гробницата на отминалия двадесети век.

Имаше гигантски джубокс, зареден с хитове от петдесетте години. Стените бяха декорирани с дузина избелели черно-бели фотографии на кинозвезди, чиито имена и филми са отдавна забравени. Имаше петнадесет или двадесет чифта атлетически шпайкове, цяла гама, като се започне от пластмасови и брезентови и се стигне до по-добрите в техническо отношение, произведени през деветдесетте години.

Имаше неонови табели и осемпистови ленти, червени лампи и облекла за свободно време. В ъгъла имаше камара стари телевизори и видеокасетофони, безнадеждно остарели персонални компютри и телефони. Ленина беше преровила всички вехтошарски магазини и купища боклуци, за да намери стари списания, вестници и книги с комикси. Имаше дори купчинка книги с мека подвързия, всичко, като се почне от „Играта на Джералд“ на Стивън Кинг и се стигне до опърпано класическо издание на „Пингвин“ — „Храбрият нов свят“ на Олдъс Хъксли.

От орловия й взор не можеше да убегне никаква старовремска дреболия.

Ленина можеше да прекарва часове в гадание над избелял вестникарски лист, съживявайки едно по-интересно време. Имаше дълга процесия от пластмасови статуйки, главно животни, за които Ленина подозираше, че са имали нещо общо с киното: бял паток, облечен в моряшки костюм, съвсем черна мишка с изпъкнали кръгли уши, няколко джуджета...

В средата на цялата тази суматоха седеше партньорът на Ленина, един сладур по рождение и по природа, на име Алфредо Гарсия. Седеше зад бюрото си и клатеше глава, поглеждайки нещастно към Моралната кутия.

— Те това е... — каза той. — Напрегнато беше.

Ленина му изстреля един невъзмутим поглед.

— Ти смяташ, че е било напрегнато? Кажи ми, Гарсия, не ти ли доскучава да преследваш престъпници, които нарушават комендантския час и разказват мръсни вицове?

— Ти май си търсиш белята. Намирам работата си напълно удовлетворителна. — След това понижи гласа си. — Само дето не мога да преглътна тази канцелария, Ленина Хъксли.

— Не можеш ли?

— Не. Ти все още си напълно опиянена от грубостта на двадесетия век, замаяна си от неговата бруталност. За Бога, тук дали няма нещо, което да нарушава Постановление двадесет и две за контрабандата?

Хъксли се усмихна сладко:

— Само ти, Алфредо Гарсия. Никога ли не ти се е искало нещо да се случи?

Гарсия завъртя глава:

— Господи! Не.

Ленина Хъксли въздъхна тежко:

— Знаех си, че така ще кажеш... — Тя се тръшна на стола си и сложи лакти на бюрото. — Какво не бих дала за малко действие! — каза тя печално.

6

Съдията Уилям Смитърс бавно работеше по своя списък на затворниците и с удоволствие отказа условното освобождаване на дузина набързо размразени негови клиенти. През цялата сутрин обаче той очакваше следващия престъпник, най-живописния обитател на калифорнийския криозатвор X23-1 — Саймън Финикс.

Техниците, които затопляха Финикс, бяха изненадани, защото той изглеждаше като че ли малко повече в съзнание от другите. Не че беше напълно събуден, но бе далеч от обичайното полукоматозно състояние на повечето от току-що събудените затворници.

Завързаха го за транспортното кресло и го откараха при директора, Финикс се мъчеше с всички сили да отръска следкриогенното си объркане и се беше осъзнал достатъчно до момента, когато го спряха пред директора, за да може да впери поглед в него. Престъпникът все още изглеждаше опасен след дългите години на замразяване.

Уилям Смитърс се почувства малко объркан. През всичките си директорски години не бе виждал затворник, който толкова бързо да се отърсва от влиянието на криолетаргията.

Очите на директора се впиха в стоманените ленти, които надеждно придържаха престъпника към креслото. Те стояха здраво на мястото си, по една на всяка ръка и крак плюс една през гърдите и една през врата. Смитърс се успокои. Никой, дори Финикс, не би могъл да се измъкне от тези белезници. Смитърс се усмихна на затворника:

— Господин Саймън Финикс — каза той, — един от нашите първи и най-известни клиенти. Няма да ви задържаме прекалено дълго.

— Добре — съгласи се Финикс.

Смитърс се разтревожи, Финикс се беше втренчил в него, в очите му светеше ненавист. Това надминаваше реакциите, с които беше свикнал директорът и той почувства неясен, необяснен страх. Прочисти гърлото си и започна да чете от компюфона си. Пиеската бе

винаги една и съща и той беше сигурен, че може да я изиграе и на сън, но тази сутрин имаше нужда от нещо, на което да спре погледа си.

— Преди двадесет и девет години системата на условно освобождаване...

— Преди двадесет и девет години — повтори Финикс — системата на условно освобождаване...

Смитърс се опита да не бъде уплашен и заговори с по-твърд глас:

— ... беше призната за остаряла...

Финикс също припаде твърдост на гласа си:

— ... беше призната за остаряла...

Смитърс стана и удари Финикс по главата с компюфона:

— Стига! — заповяда той. — Имате ли да кажете нещо ново в своя защита, господин Финикс?

Очите на Финикс блеснаха, но той премълча. Усмивката на Смитърс беше жестока:

— Мисля, че нямате! — И се обърна с гръб към затворника. — Великият Саймън Финикс! Не е вече толкова могъщ! И освен това нищо не може да каже в своя защита. — Директорът поклати глава. — Аз съм много разочарован.

— Наистина! — каза Финикс. — Да! Да, трябваше да кажа нещо... — изражение на пълна изненада мина по лицето му. Имаше нещо, което той трябваше да каже, но нямаше представа защо му се прииска да изрече точно това. — Мечо Пух!

В мига, когато той изрече думите, едно силно бръмчене изпълни помещението и шестте ленти шумно се откопчаха едновременно. Пазачите само зяпнаха, но Саймън Финикс знаеше какво да прави, щом видя това. Скочи от креслото, стовари светкавичен удар по най-близкия пазач и го накара да се свие на две.

Когато мъжът падна, Финикс сграби една спринцовка за сгъстен въздух и заби блестящата стоманена игла в челото на втория пазач, завъртайки мозъка му около петнадесет сантиметровото парче метал.

Унищожаването на останалите двама пазачи отне по-малко от три и половина секунди. Смитърс не беше помръднал и сантиметър и знаеше, че правилата за сигурност в случай на нежелателно събитие, като бягство на затворник, са някъде в главата му, но не можеше да си ги спомни, ако ще да го убият. Стоеше като вкаменен на едно място, зяпал към Саймън Финикс и онемял от изненада.

— Как можахте да научите паролата за белезниците? — заекна директорът Смитърс.

Финикс изкудкудяка от удоволствие. Той не знаеше как стана, че знаеше паролата за отваряне на белезниците, но от това не му пукаше. Важното беше, че знаеше и това беше твърде добре за Саймън Финикс.

— Нямам представа, директоре... — той пристъпи няколко крачки към Смитърс, който се отдръпна ужасен — но знам какво казва Саймън: прекалено много приказваш.

Неочаквано животът се върна в крайниците на директора. Хвърли се към вратата, но Финикс беше прекалено бърз за него. Той го удари силно с лявата си ръка, счупи гръкляна му и прати стария човек да се търкаля на пода. Затворникът се хвърли върху бившия си охранител и се ухили, когато измъкна от джоба на бялата престишка на Смитърс тънко подострен молив.

— Ще трябва да ти взема молива, директоре — каза той. — Имам нужда от някакъв пропуск.

С дяволска усмивка вдигна молива като кинжал и замахна с него право към дясното око на Смитърс...

Според лазерния уред за проверка директорът Уилям Смитърс се представяше за проверка на ретината. Лазерният лъч огледа директорското око, вратата щракна и се отвори.

— Преминаването разрешено, господин директоре Уилям Смитърс — каза невъзмутимият компютърен глас.

Саймън Финикс пристъпи през вратата. Беше стиснал изваденото окървавено око на Уилям Смитърс в шепата си. Лазерът, разбира се, нямаше причини да подозира, че окото на Смитърс не е закрепено в тялото му, така че електронният мозък даде свободен изход на Финикс от затвора.

Щом премина през контролно-пропускателния пункт, той захвърли окото. То плесна на железния под.

— Благодаря, господин директоре Уилям Смитърс! — каза компютърния глас. — И бъдете здрав.

Финикс погледна към високоговорителя. Бъдещето, колкото и малко да беше видял от него, бе наистина много странно:

— А? Подобно и на теб.

Финикс спокойно закрачи вън от строгото здание на затвора, пресичайки една поляна, колкото зелена, толкова и добре поддържана, като игрище за голф на шикарен провинциален клуб. Финикс се обърна, погледна назад към затвора и трябваше да признае пред себе си, че това е абсолютно най-хубавият, най-чистият и най-подреденият затвор, в който е пребивавал. Освен това бягството беше забележително леко — имаш нужда само от едно щастливо междучасие и си свободен.

— Сега — каза гласно Финикс, — трябва да си намеря някакъв пъргав транспорт.

Паркингът на затвора беше празен. Само един-единствен човек с бяло сако тъкмо се качваше в много пъргавата си на вид спортна кола. Финикс се хвърли към него.

— Извинявай, приятел — каза Финикс, — случайно да си в моята посока?

Затворническият служител се усмихна, поклати глава.

— Може и да съм, приятелю, но моята кола, е едноместна. Съжалявам.

Финикс се усмихна съвсем вежливо.

— Няма проблеми.

— Няма? — попита човекът озадачен.

— Е, поне за мен.

Ръцете на Финикс в един миг хванаха човека за шията. Беше въпрос на секунди да задуши живота в него — ръцете му като че ли бяха заредени със свръхчовешка енергия. Нежните кости на врата изпукаха и се смачкаха под неговата мощна хватка, очите изскочиха от орбитите, езикът увисна неприлично от устата.

Финикс остави жертвата си да падне и погледна ръцете си:

— Не си спомням да съм бил толкова силен. — Помисли си: — Гледай само какво става след един хубав нощен сън.

Качи се в колата и вече инстинктивно знаеше как да я управлява. Подкара я с широко усмихнато лице. За него днес беше един много хубав ден.

В участъковата диспечерска стая на Ленина Хъксли един датчик от гигантската електронна карта на целия огромен град Сан Анжелис

внезапно щракна и светна ярко. Високоговорителят, монтиран над картата, проговори с безгрижен компютърен глас:

— Едно осем седем, едно осем седем, едно осем седем...

Полицайт в помещението отначало не обърнаха внимание на бръмчащия глас, бяха прекалено заети с всекидневната си работа из участъка, за да забележат нещо извънредно.

Диспечерът Мъруин бе този, който най-сетне забеляза светещата червена точка и чу безкрайното повтаряне на кода.

— Какво означаваше „едно осем седем“? — попита той лейтенант Макмилън, който се случи наблизо.

— Означава „Потърси ме!“ — отвърна полицаят, който имаше много мъжествен вид.

Мъруин набра кода на клавиатурата на компютъра. Погледна в монитора за част от секундата и се повали в креслото в безсъзнание.

— Мъруин! — изкрештя Макмилън, — какво ти стана?

Тогава той забеляза условните знаци на екрана.

Лицето му загуби цвета си.

— Леле... Леле... — забъбри Макмилън, стиснал лицето си с ръце, като се люлееше назад и напред като дете, което има нужда от една голяма и топла прегръдка. — Не мога да повярвам!

Ленина Хъксли и Алфредо Гарсия тъкмо се връщаха от обяд и веднага забелязаха суматохата в диспечерската.

— Какво става? — попита Ленина.

— И какво значи „едно осем седем“?

Ленина сви рамене и извика информацията на най-близкия терминал.

— „Едно осем седем...“ — Ленина беше зашеметена. — Това е смърт, убийство.

— Какво? — извика Гарсия.

Ленина можа да запази хладнокръвие, докато другите около нея го губеха. Тя определи координатите на осветената карта и изчука съответните кодове. Картата изчезна и беше заменена от дисплей на течни кристали, на който се появи стаята за заслушвания в криозатвора. Двамата пазачи лежаха неподвижно, точно както ги беше свалил Финикс, а камерата хвана тялото на директора Смитърс. Той беше все още жив и пълзеше към вратата.

— Да... да — заекваше шефът. — Направете това.

Останалите полицейски служители сякаш бяха в зомби-транс от станалото в криозатвора. Всичките, с изключение на Ленина, разбира се, и на един възрастен черен полицай, комуто оставаха дни до пенсионирането. Казваше се Захари Лам.

Щом програмата за заслушвания се появи на екрана, Захари се наведе над Ленина Хъксли и започна да чете информацията.

— Всички затворници, с изключение на един са върнати в техните криоконтеинери тази сутрин — доложи Ленина. — Липсва последния, планиран от директора за този ден. Името е... Финикс. Саймън Финикс.

Зах Лам пое шумно въздух.

— Саймън Финикс?

Това беше име от кошмара — кошмарът, който той не бе имал от времето на новобранството си в Летящата команда, от онези отминали дни. Много работи се бяха променили оттогава и не всички промени харесваха на Лам. Но трябваше да признае, че отдавна, много отдавна хора като Саймън Финикс не се появяваха по улиците на Лос... Сан Анжелис. И според разбирианията на Захари Лам това беше добра промяна.

Ленина се полуобърна в креслото си.

— Познато ли ви е това име?

Захари Лам кимна мрачно.

— Познавах го. Едно време всички го познавахме. Той е такова изчадие, за каквото може само да си чела, момиче. Той е...

— Запомнете си мисълта, Захари Лам! — каза Хъксли. Тя поиска още информация: — Търся кода на Саймън Финикс. Бързо!

На компютъра му трябваше само секунда, за да прерови огромната си памет.

— Няма описание на файла за Саймън Финикс — доложи невъзмутимият глас.

Ленина едва не удари монитора.

— Л-7, не си хванал вирус, нали? Трябва да имаш кода на Финикс!

— Няма да го получиш, Ленина Хъксли — каза Захари Лам, клатейки бавно глава. — Финикс не е кодиран. Той беше замразен, преди да започнат маркирането на всички.

— Но тогава вие сте били тук — възкликна Ленина. — Трябва да имате някаква представа кой е той.

— Имам. Макар че предпочитам да нямам. Тогава бях новобранец. Той беше голям деятели. Наркотици. Софтуер. Мокри дела. Проституция. Мошеничества със заеми. Убийства срещу заплащане, убийства за развлечение. Всичко, което спорел него можеше да донесе малко парици. Правеше се на голям човек. Саймън Финикс бе във всичко. Можеш да си сигурна.

На Ленина Хъксли ѝ се зави свят от мисълта за такъв забележителен, велик престъпник от края на двадесетия век. Звучеше като нещо от приказките. От възбуда ушите ѝ писнаха. Освен всичко друго тя беше романтична натура.

— Финикс обяви свое собствено царство в южната част на Централен Лос Анжелис. И унищожаваше всичко по пътя си. В онези лоши времена, Ленина Хъксли, той беше най-лошият от лошите.

Хъксли си представи южната част на Централен Сан Анжелис, един район с красиви, добре поддържани мега здания и не можа да си представи ясно частното царство на престъпността там, в такъв послушен, спокоен и безпроблемен квартал.

Алфредо Гарсия беше следващият, който се възстанови от шока на ужасяващите събития през този ден. Бе огледал района около затвора и беше открил мъртъв човек на паркинга. Човекът лежеше проснат на асфалта, очите му бяха отворени, но слепи за светлосиньото небе, с едно много, много изненадано изражение на лицето.

Гарсия незабавно поиска доклад от главния компютър.

— Един спрян код на паркинга на затвора — доложи гласът без емоции. — Кодът е на Джон Мостоу, доктор.

Чуха се още вопли и хлипания от насираните полицаи. Последната жертва доведе броят на загубите до четири души само за минути — повече убийства, отколкото се бяха случили в града през последните три десетилетия. Особено Мъруин не беше на себе си от мъка и неговият плач започваше да действа на нервите на Ленина. Тя бълсна силно неговото кресло на колелца и изпрати обезумелия мъж на другия край на диспечерската.

Хъксли се обърна отново към компютъра си:

— Превозното средство на доктора още ли е на паркинга?

Отговорът беше моментален.

— Колата на доктора е забелязана. По кода наближава ъгъла на „Уилшиър“ и булевард „Санта Моника“.

Ленина Хъксли удари с юмрук от удоволствие:

— Прекрасно!

Шефът Ърли започна да се съвзема и да възстановява командните си функции:

— Добра работа, Хъксли. Наредете на всички близки единици. Защитно осигуряване на „Уилшиър“ и „Санта Моника“.

Алфредо Гарсия се усмихна широко на колежката си:

— Има ли нещо по-привично от господството на закона?

Ленина Хъксли почувства прилив на адреналин в помещението, когато полицията на Сан Анжелис се хвърли в действие. Дори Мъруин и Макмилън изтриха сълзите си, успокоени от увереността, че справедливостта ще възтържествува.

Естествено, нито един мъж или жена, намиращи се тук, не беше и сънувал, че ще дойде ден да научат за убийство, извършено в град Сан Анжелис.

Когато Финикс видя въртящия се и говорещ знак, с който беше отбелязано кръстовището на „Уилшиър“ и „Санта Моника“, спря колата, изскочи от нея и се огледа наоколо с надежда да си спомни нещо от прочутото кръстовище. Бевърли Хилтън беше изчезнал, онова странно здание на САА също... Уилсъновата къща за търговия с кожи беше все още там, едно свидетелство за непрекъснатостта на историята, Финикс въздъхна с облекчение — все пак има неща, които никога не се променят.

На единия ъгъл имаш нещо, което никога не беше виждал по-рано, но странно, подсъзнанието му казваше да отиде при него. Това бе будка за компюфон, телефонна будка от двадесет и първи век. В нея имаше телефон, но имаше и много други неща. Това беше компютърен център с пълен достъп до всички услуги, който можеше да окаже всяка възможност в Сан Анжелис. Имаше редица големи бутони, монитор и клавиатура, както и пълен комплект от кодове за извикване на всяка възможност.

Точно в момента будката беше заета от загрижен на вид момък, който тъжно изливаше сърцето си пред компютърния терминал.

— Не знам... По-късно аз просто не чувствам нищо, което да е по-особено за мен...

Този път компютърният глас беше мъжки, но и неговият тон беше успокояващ, както на колежката му.

— Вие сте невероятно чувствителна личност — говореше той убедително на разстроения млад човек — и внушавате радостни чувства на всички хора около вас...

На момъка сякаш започна да му олеква.

— Наистина ли? Тогава защо винаги се чувствам така... така...

Той не можа да довърши въпроса си, тъй като Саймън Финикс се пресегна и го измъкна от будката, след което го бълсна грубо:

— Изчезвай от тука, глупак! — заповяда той. Човекът, който вече беше имал проблеми със самоуважението, се измъкна, а чувството му

за непълноценност се потвърди.

Финикс насочи вниманието си към будката и огледа гамата от услуги, предлагани от компюфона. Имаше бутони за поддръжка на самочувствието, за граждански разказния, обществен психиатър, атлас, успокояващи изказвания, банкови и пощенски услуги, телефонен указател и информация. Просто за майтап чукна бутона за поддръжка на самочувствието.

— Днес изглеждате великолепно! — каза компютърният глас.

Саймън се ухили:

— Благодаря, наистина така се чувствам.

— Вие предизвиквате любов и лоялност сред семейството и близките си — продължи компютърът, залагайки на ласкателството с електронна баданарака.

— Точно така — каза Финикс през смях. Бъдещето го забавляваше дяволски. Но той не се нуждаеше повече от гъделичкане по самолюбието. Натисна бутона за информация, сложи ръце на клавиатурата и се включи в информационната мрежа с максимална бързина.

Един по-различен глас започна да отговоря на неговите въпроси.

— Вие стигнахте до закритата пощенска кутия на името на... Саймън Финикс.

Той изхихика.

— Ей! Това съм аз! Казвай сега, какво става! — Информацията започна да проблясва по екрана: най-напред фотографията на Едгар Френдли, лидерът на „Боклуците“, след това биографията на младия човек, след това топографски карти, маршрути, надземни и подземни планове на града.

Финикс усвои всичко това просто с гледане в екрана, попивайки информацията като огромен човешки сюнгер. Данните се носеха със скоростта на мълния, но бързината не му попречи нито за момент.

— По дяволите, аз съм откачил! — каза си той, изумен от собствената си работа с компютър. — Чудя се дали не бих могъл да свиря и на акордеон.

Информацията продължаваше да избухва на екрана.

— Продължавай, така е добре.

Екранът му каза всичко, от което имаше нужда, с изключение на едно нещо. Финикс се нахвърли на клавишите и изsvири един концерт

за компютър, вадейки информацията, от която наистина имаше нужда.

— Пистолет... — пошепна той. — Кажи ми за пистолетите, господин магъснико. От къде да си взема.

Този път гласът на компютъра беше като на четец в документален филм.

— Съществително: пистолет. Преносимо огнестрелно оръжие. Това устройство се е използвало широко в градските войни в края на двадесети век. Под този термин се разбират пистолети, револвери, топлинни...

— Знам всичко това! — извика Саймън Финикс. — Не искам урок по история. Спри! Кажи ми къде мога да намеря няколко проклети пистолета!

Моралната кутия на стената избръмча и оживя:

— Вие сте глобен един кредит за нарушаване на вербалния морален статут.

От кутията изпълзя тънко листче хартия с напечатана в червено присъда от едната страна, Финикс смачка хартията на топка и я захвърли.

— Нали? — каза Саймън Финикс. — Ще ти го начукам двойно.

Кутията избръмча два пъти и се появиха нови две листчета. Гласът този път беше много мрачен:

— Вие повторихте нарушението на вербалния морален статут, което ме кара да уведомя сананджелиското полицейско управление. Моля останете на мястото си за налагане на дисциплинарно наказание.

— Тъй ли? — Той тъкмо се канеше да удари кутията, когато две полицейски коли спряха със скърдане на спирачки пред него.

— Оxo — каза Финикс, — тия копелета са твърде бързи. — И още преди кутията да може да се обади отново, Финикс изрева срещу нея и удари високоговорителя.

Четирима полицаи стояха на средата на кръстовището. Бяха облечени в стандартната патрулна униформа на сананджелиското полицейско управление — сини кители и сини бричове, със Самбрауновски колани през гърдите и високи черни ботуши със странични ципове. На кръста си носеха запасани дълги ножници, в които сякаш имаше дебели мечове.

Финикс направи крачка напред и скръсти ръце:

— Сега, момчета, недейте да се правите на грубияни!

Четиримата полицаи в унисон измъкнаха електронните шокови палки, които носеха в кожените калъфи. Когато ги включиха, палките тихо забръмчаха.

Финикс не знаеше това, но една камера, монтирана в осветителен стълб край булеварда, се завъртя и го фокусира, излъчвайки картина на схватката към участъка на Ленина Хъксли, където изображенията се показваха на гигантски еcran в диспечерската стая.

Когато уличните полицаи тръгнаха към Финикс, в участъка заръкопляскаха и започнаха да се радват.

— Пиши една точка на добрите момчета за действията им — каза Алфредо Гарсия.

Още една полицейска кола изsviri със спирачките си и се появила още двама полицаи. Единият от тях беше секторният отдельонен командир. Той зае позиция, поглеждайки нервно към компютъра за стратегическа оценка, който носеше в ръката си.

— Лудият е наблизо — каза командирът на отделението към екрана. — Искам съвет.

Компютърът не се поколеба:

— С твърд тон накарате лудият да легне на земята и да сложи ръцете си зад гърба.

Командирът на отделението кимна.

— Саймън Финикс — изкрештя той, — легни на земята и си сложи ръцете зад гърба!

Саймън Финикс се изкикоти и се плесна по бедрата:

— Господи, виж ги тия. Шестима. И в такива спретнати униформи. Страхотно се уплаших.

Полицията изглеждаше озадачена.

— Щом сте толкова уплашен — предложи командирът на отделението, — предайте се незабавно.

Финикс поклати глава.

— Вие момчета да не сте загубили чувството си за хумор? — И той се обърна с гръб към полицайите, върна се при терминал и започна бързо да печата.

Командирът на отделението изглеждаше видимо засегнат и огорчен.

— Лудият отговори с подигравателен смях и изрази — доложи той на компютъра за стратегическа оценка, като момченце, което

сплетничи за някой хулиган.

— Приближете се и повторете ултиматума! — посъветва го компютърът. — Но го направете с по-твърд тон... и добавете думите „или в противен случай“.

Командирът на отделението се прокашля.

— Саймън Финикс, легни на земята, или в противен случай!

Финикс само набра един код на компютъра и от стените на будката изскочиха подвижни графитни шокови палки, обаче, вместо да напишат някакъв лозунг на стената, те се нахвърлиха върху най-близкия полицай и го убиха с ток. Той се мяташе, чуваше се съскане, сякаш течностите в него завираха, косите му пукаха и горяха. След по-малко от три секунди той беше мъртъв. Целият район внезапно се изпълни с миризма на печено месо и тлеещ плат. Полицайт на мястото и тези, които гледаха на монитора, бяха замаяни.

— В атака! — заповядва компютърът за стратегически оценки.

Служителите на САПУ може да бяха всякакви, но не бяха страхови. Тримата полицаи, които бяха най-близко до Саймън Финикс, тръгнаха напред, въртейки палките си с всичка сила, опитвайки се да стигнат „лудия“ с един удар. Ако можеха само да докоснат Саймън Финикс с палките, щяха да се справят с него — дори той не би могъл да издържи на късия, остьр електрически шок.

Разбира се, те нямаха този шанс, Саймън Финикс се нахвърли стремително върху двамата. С твърдия ръб на дясната си ръка удари по врата по-близкия и го свали на улицата, главата му увисна на една страна в странен и неестествен ъгъл.

След това той се обърна към другия и го прониза с ръка, забивайки грубите си пръсти в гръденя кош така, че парчета от ребрата се врязаха в сърцето на жертвата. Парчетата от костите бяха твърди като куршуми. Нараненото сърце спря на средата на удара си.

Финикс се обърна към третия и с добре премерен ритник го удари жестоко в челюстта, забивайки я направо в мозъка му.

Последните двама полицаи бяха ужасени и нямаха и най-малко понятие какво трябва да правят. Дори компютърът за стратегически оценки мълчеше по въпроса.

Финикс се обърна и тръгна наперено към тях.

— И тогава останаха двама...

Полицайт побягнаха, когато Саймън Финикс ги наближи.

— Хей! Аз съм нов в този град... Не бива да плашите така чужди хора. Не е хубаво! — И размаха пръст към двамата напълно вкаменени полицаи.

Това беше всичко. Двамата полицаи знаеха, че трябва да изчезнат оттам незабавно, обърнаха се и започнаха да тичат по „Уилшиър“ към „Бевърли Хилз“.

Финикс скочи в полицейската кола и ги настигна без усилие. Спря пред тях и им прегради пътя като овчарско куче.

— Знаете ли... много мразя да ме пренебрегват. Просто не го обичам. Разстройва ме. А когато съм разстроен... — Неговите действия говореха повече от думите. Финикс се нахвърли върху единия полицай и го ритна силно в гърлото, като разкъса ларинкса му. Той падна на земята и Финикс ритна главата му в бордюра така, че тя се пръсна като диня, кръвта рука по улицата към водосточната шахта.

Последен бе командирът на отделението, Финикс се приближи до него, дръпна компютъра от ръката му, пусна го на земята и го смачка с крак, превръщайки го в прах. Реакцията на полицая беше чисто интуитивна:

— Това е полицейско имущество! — извика ужасеният командир на отделение.

— Извинявай — каза Финикс. Той протегна китките на двете си ръце, сякаш очакваше да му сложат белезници. — Тук съм. Всичко, което трябва да направиш, е да ме закараш в...

Обаче полицаят се беше вкаменил, загледан в Саймън Финикс, парализиран, неспособен да се движи, като елен, заслепен от приближаващи фарове.

— Саймън ти казва: *Крещи!*

Финикс го атакува. Сграби командира на отделението за раменете и го тръшна на земята, завъртайки го по корем по време на падането. Яхна безпомощната си жертва, захвърли шапката й настрана и хвана с шепа косата на човека, след което яростно бълсна главата му в неподатливата настилка на улицата.

Отново и отново Финикс се люлееше напред и назад, бълскайки главата на полицая в земята, докато челюстите, зъбите, езика и очите изпаднаха от черепа.

— Е, мисля, че това трябваше да направя — каза той най-после.
— Изправи се.

Панталонът му беше изпръскан с кръв, ръцете му бяха боядисани в алено. Той си пое шумно дъх и се огледа, сякаш се чудеше какво има да прави още, след като наоколо няма повече хора за убиване.

Там, в полицейския участък, целият този ужасяващ балет на смъртта беше наблюдаван в шоково безмълвие. Сега, когато онези шест — шест! — оперативни полициаи от сананджелиското полицейско управление лежаха мъртви, Мъруин започна да хлипа тихичко.

Кръвта на Ленина Хъксли сякаш гореше вените ѝ. Тя не беше виждала досега нещо, което да има дори далечна прилика с ужасяващата сцена, която се разигра пред очите ѝ.

Саймън Финикс най-после забеляза скритата камера, която беше записала целия кървав инцидент. С широка усмивка на лицето закрачи към нея, въртейки полицейската палка като бастун. Отпра капака от нишата на камерата в осветителния стълб и се взря направо в обектива.

— Саймън ти каза: Стани!

От страх и объркане половината от полициите в диспечерската стая наистина станаха. Ленина Хъксли не стана. Тя само се взираше в огромния, гротесков едър план на лицето на Финикс в монитора. Това лице тя нямаше да забрави никога.

Колкото и странно да бе, следващото нещо, което направи Финикс, беше да запее. Гласът му не беше много хубав и на полициите, които наблюдаваха изпълнението му, им трябваше известно време, за да схванат, че пее една странна пародия на стария национален химн „Със звезди осенянето знаме“.

„Oh-oh say can you see
a bad guy like me.
Who so real-ly wants,
to cause you some trouble.
Who-oo kills just for fun.
With his hands or a gun.
Or a knife or a bomb.
Or a bro-oh-ken bottle.
And Ill make you sweat.
Till you really regret, the time that you
made me stay in that hell hole.

Oh say can you under-er-stand
just what I am saying? Here in the laaand
of fear and the home of the slaves.“

„О-о, кажете, можете ли да видите
лошо момче като мен,
което наистина иска
да ви причини неприятности.
Който убива просто за удоволствие
с ръце или пистолет,
с нож или бомба,
или със счупена бутилка.
И ще ви накарам да се изпотите дотам,
че наистина ще съжалявате от страх,
за времето, когато вие направихте така,
че да стоя в онази дяволска дупка.
О-о, кажете можете ли да разберете.
Какво точно ви казвам?
Тук, в страната на страха и дома на робите.“

Когато Саймън Финикс допя малката си песничка, той се засмя,
като доволен от себе си човек и се втренчи в обектива на камерата.
Ленина Хъксли потръпна, сякаш той гледаше направо в нея,
надсмивайки се подигравателно с едното си синьо и другото кафяво
око.

— Топка за игра — каза той пророчески.

След това удари с палката по кабелите и картината прекъсна.
Облак от искри изпълни екрана.

8

На полицайте им трябва известно време, за да реагират на това ексцентрично представление. Ленина Хъксли първа можа да преодолее хипнотичния ефект на безсмислената жестокост и да разбере, че е важно да продължи да поддържа визуален контакт със Саймън Финикс. Бързите й пръсти танцуваха по клавиатурата на компютъра, опитвайки се изградят оптична мрежа, която да заобиколи кръстовището на „Уилшиър“ и „Санта Моника“.

Но Саймън Финикс беше извадил от строя електрозахранването на целия квартал.

— Не работи нито една камера на шест преки във всяка посока — съобщи тя. Обикновено Ленина Хъксли мислеше бързо. — Ще превключна на „Сенчъри Сити“ на хиляда и двеста милиметровата.

Тя набра още няколко кода, отваряйки камерата с огромния обектив, монтирана на покрива на бившия Сентръл Плаза Хотел в комплекса, наречен „Сенчъри Сити“.

Камерата го хвана сравнително бързо. Той беше под капака на мотора на една от полицейските коли и бърникаше из мотора с електрошоковата палка.

Ленина не можеше да разбере нищо.

— Какво прави той?

Отговори Алфредо Гарсия:

— Иска да стигне до акумулатора на колата. Обзалагам се, че го интересува запълващия гел.

— И за какво му е притрябал? — попита Джеймс Макмилън между две хлипания.

Отговорът дойде след малко. Изглежда Саймън Финикс намери каквото търсеше. Дръпна се бързо назад и се отдалечи на безопасно разстояние от колата тъкмо навреме. Секунда по-късно колата избухна с огромни езици от дим и пламъци.

Когато димът се разнесе, Саймън Финикс беше изчезнал. В помещението на участъка легна мъртва тишина, докато полицайте

наблюдаваха как колата весело догаря.

— По дяволите! — изкрещя Ленина. Разбира се, този единствен израз беше последван от предупредителното бръмчене на моралната кутия. Някои неща никога не се променят...

Човекът, който създаде Сан Анжелис — и сега беше абсолютен владетел с титлата мер-губернатор — се казваше д-р Реймънд Кокто. Той беше архитектът на реда, който ръководеше живота на всеки жител на града и макар титлата му да предполагаше някаква форма на демокрация, той въщност беше избран пожизнено. Властта му бе абсолютна и неоспорима — освен от няколко „Боклуци“, които бяха предпочели да се присъединят към Едгар Френдли.

Въпреки абсолютната си власт, мер-губернаторът беше обзет от мисли за Едгар Френдли и неговата сбирщина от последователи. „Боклуците“ го занимаваха толкова, че беше готов да изнася дълги лекции на осемте членове на сананджелиския Съвет на надзорниците, които бяха чиновници, подчинени непосредствено на Кокто и отговаряха за бързо и буквально изпълнение на неговите заповеди.

Осемте надзорници бяха могъщи хора и живееха далеч по-добре от останалото население. Скучните надути речи на техния знаменит лидер бяха един от големите недостатъци на занаята им, който обещаваше голямо богатство и власт.

В момента, когато Кокто беше информиран за инцидента с надписа, бе свикал заседание на своя Съвет на надзорниците и основната тема отново, това беше предсказуемо, беше необходимостта да се изкоренят Едгар Френдли и „Боклуците“.

Пред грамадното бюро на д-р Реймънд Кокто имаше осем видеоекрана, наредени един до друг, съответно маркирани, които показваха сферата на отговорност на всеки надзорник. Осемте градски управления отговаряха съответно за Охрана на реда, Морал, Мениджмънт на отпадъците, Енергийна мрежа, Консумация, Транспорт, Здравеопазване и санитария и Жилища. Осемте надзорници на екраните внимателно слушаха знаменития си лидер.

— Проблемът — говореше Кокто, — не е точно в обезобразяването на обществени здания. Не е и в шумовото замърсяване на околната среда от експлодиращите устройства. — Мер-

губернаторът винаги говореше с тих, контролиран и крайно убедителен тон.

— Позволете ми да обясня — продължи д-р Кокто. — Истинският проблем е в човека, чийто инициали изписват детониращите рисуващи устройства — Едгар Френдли.

При споменаването на името осемте надзорници изръмжаха недоволно.

— През един печално продължителен период от време — продължи Кокто, — ние в Сан Анжелис сме тормозени от групи подземни хулигани, известни под името „Боклуци“, сбирщина от мъже и жени, които са зарязали удобствата на нашето общество само за да сеят враждебност сред него, след като са го напуснали.

— Позор! — обади се надзорникът по охрана на реда. Той имаше причина да му е малко горещо под яката — в края на краищата елиминирането на „Боклуците“ беше в сферата на неговото управление.

Д-р Кокто не му обърна внимание и продължи да говори.

— Беше време, когато смятахме тези „Боклуци“ за трогателни и безопасни. Сега те имат водач. Едгар Френдли изглежда неуморим в амбицията си да трови нашата хармония. Трябва, разбира се, да бъде спрян.

— Абсолютно! — съгласи се надзорникът на Мениджмънт на отпадъците.

Д-р Кокто спря за момент, сякаш преценяваше колко трябва да знаят неговите помощници.

— Преди четиридесет години — продължи той, — преди четиридесет години, когато в Сан Анжелис избухна силен гняв, силна ненавист и силен страх, заболяването изригна... Една болест, която не е икономическа, а поведенческа.

Последва серия кимания от страна на осемте надзорници. Естествено, те винаги бяха съгласни с мер-губернатора.

— Хората просто са забравили как трябва да се държат — каза докторът. — А ние просто не можем да позволим това да се повтори.

— Никога — каза надзорникът по Здравеопазване и санитария, който беше разбираемо чувствителен към въпроса за болестите — всякаки болести, включително и поведенческите.

— В отминалите времена политиците, законът, дори въоръжените сили не можеха да влияят на промените... Ние преодоляхме всичко това. Същите принципи на П.И. — Поведенчески Инженеринг, които бях приложил в криозатворите, аз разпрострях като идея и осъществяване на всичко това, което сега ние наричаме... — д-р Кокто направи широк жест и светна от гордост — Сан Анжелис. Това е един град, толкова хубав, колкото и съоръженията за задържане, които разработих аз. Ние имаме мирна сигурност и освен това щастливо — прещастливо население.

Видео главите на надзорниците кимнаха и измънкаха своето сърдечно одобрение.

— Не можем да позволим това радикално терористично поведение, вдъхновявано от Едгар Френдли, да застрашава нашата сигурност. Нашето мото трябва да бъде: „Сигурността над всичко“.

— Слушам-слушам — казаха надзорниците с голямо въодушевление.

Кокто вдигна ръце, за да ги успокои.

— Дори сега определям действия и налагам процедури, които ще притъпят тази заплаха за стабилността в нашия град. Очаквам вашата вяра, доверие и убеденост.

— Както винаги, господин мер-губернатор Реймънд Кокто — каза Мениджмънт на отпадъците от името на всички надзорници.

Помощникът на Кокто, сътрудник Боб, се вмъкна в кабинета на мер-губернатора и хвърли на шефа си многозначителен поглед, подсказвайки, че има срочна информация.

— Ще ме извините за момент — каза Кокто на мониторите. Махна с ръка в знак, че ги освобождава и внезапно звукът замълкна, а изображенията на надзорниците замръзнаха.

Боб прекоси до Кокто с угоднически наведена глава. Боб беше едър мъж със странно тънък глас за неговите размери. Имаше забележителната способност да изглежда едновременно официално и като лакей.

— Мер-губернатор Реймънд Кокто — каза той, — един криозатворник е осъществил успешно самоосвобождаване от криозатвора. — Сътрудник Боб изглеждаше напълно потресен от новините. — Това е съвсем ужасяващо. Редица смъртни случаи. Всички видове и категории хаос. — Боб потрепери при мисълта.

— Засилете спокойствието си, сътрудник Боб — каза д-р Кокто успокояващо. — Засилете спокойствието си...

— Моля за извинение, господин мер-губернатор Реймънд Кокто.

— Не се беспокойте. — Д-р Кокто махна към замръзналите глави на видеоЕкраните. — Информирайте ги вместо мен. И ми намерете незабавно шеф Джордж Ърли.

— Тъй вярно, господин мер-губернатор. Незабавно.

Шеф Ърли очакваше повикване от мер-губернатора, обаче все още беше потресен от дивото неуважение на Саймън Финикс към човешкия живот.

— Това беше просто... искам да кажа беше толкова... просто толкова нагледно — заекваше полицаят по видеоЕкрана. — Как може един човек да е такъв садист... За него това беше развлечение. Изпитваше удоволствие.

Кокто кимна.

Крайно доверие.

— Искам да направите всичко, което е в рамките на властта ви, за да заловите тази разрушителна сила.

Разбрахте ли ме, Джордж?

— Да, господин мер-губернатор.

— Крайно доверие. Бъдете здрав. — Мер-губернаторът Кокто изключи екрана.

Джордж Ърли стоеше в средата на диспачерската стая и гледаше събиращите се полицаи. Изглеждаше така, сякаш беше провалил напълно длъжността си. В участъка цареше тишина, никой не знаеше какво трябва да каже. Ленина беше отпусната глава на ръцете си, все още в шок от видяното.

Изглеждаше, че шеф Ърли всеки момент ще се разплачне.

— Този маниак изби цяло отделение от шест души. А те имаха компютър за стратегически оценки. Той унищожи служебна кола. Мер-губернаторът Реймънд Кокто препоръча да използваме цялата си мощ, но какво друго имаме?

Никой не можа да отговори на въпроса. Всички полицаи в стаята гледаха обувките си или през прозореца, всеки избягваше погледа на шеф Ърли. Приличаха на ученици, изненадани от внезапно

препитване. Само Ленина Хъксли не изглеждаше объркана. Тя вдигна поглед.

— Захари Лам! Как заловиха този опасен убиец Саймън Финикс тогава, през двадесетия? — попита тя.

Захари Лам въздъхна тежко, сякаш не искаше да си спомня за лошото старо време.

— Беше обявено преследване в дванадесет щата, имаше дори спътниково проследяване — каза той. — На Саймън Финикс посветиха цяло шоу от серията „Неразгадани тайни“…

— И? — попита Ленина Хъксли.

— Нищо не можа да свърши работа — каза Лам. — Накрая го хвана един човек. Едно ченге. Джон Спартан.

Очите на Ленина светнаха.

— Джон Спартан? Искате да кажете, Разрушителят? — попита тя.

9

Ленина Хъксли знаеше точно къде да потърси повече информация за Джон Спартан, Разрушителят. Всичко, което някой би пожелал да знае, беше точно там, в полицейския компютър. Тя набра неговия видеофайл, а шеф Ърли, Гарсия и Лам се надвесиха над видеоконзолата, проследявайки цветистата кариера на Спартан по компилацията от старинни откъси от новини и полицейски видеоленти.

Имаше снимка след снимка как Спартан вади затворници от разрушени здания или спасява заложници от огнен ад. Това беше безкрайна сбирка от експлозии, борба с огъня, взрывове и монтаж от опустошени здания и мъртви лоши момчета. Обаче имаше нещо, което свързваше в едно всички инциденти — това беше крайният резултат: Джон Спартан винаги залавяше своя човек.

Докато гледаше, очите на Ленина блестяха, тя чуваше звън в ушите и възбуда всеки път, когато Спартан отново побеждаваше враговете на обществото. Може нещата да са били опасни и мръсни в лошото старо време, но никой не можеше да отрече, че е било вълнуващо.

— Сигурни ли сте, че всичко е истина? — попита Гарсия. Той не можеше да повярва напълно това, което наблюдаваше.

— Почти — каза Хъксли. — Спартан е легенда.

— Откъде знаеш толкова много за него, Ленина Хъксли? — попита шеф Ърли.

— Правих историческо изследване за него миналата година, което, предполагам, никой от вас не е чел внимателно. Спартан е осъществил хиляда ареста за три години. Все на истински престъпници.

— Тогава имаше много работа — каза Лам. — Повече, отколкото можехме да свършим.

Ленина все още се беше вторачила в екрана.

— Вижте това — каза тя. — Това е любимото ми... Джон Спартан е бил извикан да осъществи освобождаване на заложници.

На едрозърнестата лента можеше да се види как Джон Спартан се отдалечава от група здания, обхванати от пламъци. Носеше на рамото си младо момиче като чувал с картофи.

Една телевизионна камера се добра до полицая и пред лицето му се появи микрофон. Репортерката трябваше да изкреши въпроса си на фона на експлозиите.

— Как ще оправдате унищожаването на имущество за най-малко седем милиона, за да спасите момиче, за което са искали откуп само двадесет и пет хиляди?

— Върви на майната си, госпожо! — изпища момиченцето.

— Добър отговор — изръмжа Спартан.

— Каква грубост — каза Гарсия.

Обаче Ленина се усмихваше, завладяна от разгъващата се картина на экрана. За разлика от нея шеф Ърли беше ужасен, поклати глава и се отдалечи от видеотерминала.

— Това ли ми препоръчвате? — попита той с недоверие. — Ленина Хъксли, вашият Разрушител е животно.

Хъксли не го отрече изцяло.

— Очевидно той е човекът за работа като тази. Шеф Ърли, във ваша власт е да го възстановите.

Захари Лам се съгласи.

— Саймън Финикс е един старомоден престъпник. Имаме нужда от старомодно ченге, за да се справи с него.

Ърли поклати глава.

— Той е карикатура на силов полицай, който не е носил щит от четиридесет години.

— Ами че този момък трябва сега да е над седемдесетгодишен! — вметна Алfredo Гарсия.

— Точно това е най-веселото! — каза тя. — Джон Спартан не е остал ярък нито с един ден след затварянето на Саймън Финикс през 1996 година.

— Какво означава това, Ленина Хъксли? — попита шеф Ърли. — Извясни се.

Хъксли се усмихна палаво.

— Самият Джон Спартан е криозатворник...

Таблото за състоянието до ледената килия на Джон Спартан не беше сменяло показанията си през последните тридесет и шест години. Клетъчна активност: няма. Температура: 0.5 градуса по Келвин. Когато автоматичната ключалка започна да се завърта, контейнерът се издигна от пода на затвора, разкривайки вкамененото тяло на Джон Спартан. През изминалите три и половина десетилетия той не беше се движил, не беше дишал, това време за него беше един миг.

Влязоха двама техници — оператори в защитни костюми и ръкавици. Единият включи магнезиев термитен лазер, една ръчна машина с размер на дърводелски трион. Другият техник докара кран с три лоста с щипки на края, вдигна контейнера и го закара в камерата за размразяване.

Бяха необходими седем часа, за да размразят Джон Спартан, един постепенен процес, който изисква голямо умение и точност. Ако се направи твърде бързо има опасност от мозъчни и клетъчни увреждания, ако се извършва прекалено бавно има опасност затворникът да умре от много бавна смърт поради липса на кислород.

В случая със Спартан обаче процесът на затопляне вървеше успешно и след няколко часа Спартан, все още в полуспънание, беше избутан в залата за конференции, където го очакваха Ленина Хъксли, шеф Ърли и Алфредо Гарсия.

Спартан беше облечен в сиви дрехи и седеше прегърбен в креслото, опитвайки се с малък успех да фокусира пространството около себе си. Още не можеше да схване точно какво му се е случило и къде се намира, не можеше дори да фиксира херметизирания замразен пакет с личните му вещи, който лежеше на масата.

— За да хванем избягал криозатворник, пускаме още един — мърмореще Ърли, клатейки глава. — Не съм убеден. И какво ще каже мер-губернаторът Реймънд Кокто!

— Това е в рамките на закона за полицията, сър — каза бързо Ленина Хъксли. — Може да бъде освободен ограничено и условно с възстановяване на редовна служба.

Нейният партньор Алфредо Гарсия също не беше убеден.

— Не ти ли стига колекцията от двадесетия век, Ленина Хъксли? Ти искаш да ги съживиш.

— Д-р Кокто каза, че трябва да използваме всичко, което е в наша власт — възрази Хъксли. — Все още не мога да си представя подобра идея за арестуването на лудия.

Ърли скръсти ръце на гърдите си:

— Това още не означава, че идеята е добра, Ленина Хъксли. Този човек е тук за подобни методи на установяване на ред. — Той се взря в почти вцепенената фигура. — Не съм сигурен, че той самия се различава много от Саймън Финикс.

Сpartan чу името и подскочи, като че ли го удариха. Отвори очи и ги втренчи в двамата мъже и жената, след това се огледа наоколо, сякаш търсеше опасност. Опита се да стане, но краката му бяха като гумени и не го държаха. Седна в креслото и посочи към Гарсия:

— Ти... — Гласът му беше скърцащ и дрезгав.

Гарсия прегълътна:

— Аз?

Сpartan го стисна за ръката.

— Къде съм?

Гарсия погледна колегите си, без да знае какво да отговори на Джон Сpartan.

— Ъ-ъ... аз... ъ-ъ?

Сpartan го отблъсна настрани.

— Кога сме?

Гарсия нервно облиза устни.

— Ъ-ъ, днес е четвъртък. Утре е Денят на залесяването... — Той разбра, че ще трябва да каже на Сpartan истината. — А миналата седмица вие навършихте седемдесет и четири години. Честит рожден ден.

Очите на Сpartan се отвориха по-широко, сякаш най-после се събуди от дълбок сън.

— Какво?!

Ленина Хъксли реши, че е време да бъде малко по-делова. Тя каза ясно и кратко.

— Детектив, аз съм лейтенант Ленина Хъксли. Годината е 2032. Причината да бъдете освободен...

Сpartan вече се отръскаше по-бързо от дрямката си.

— Колко дълго бях затворен? — попита той.

— Тридесет и шест години — каза Ленина Хъксли като нещо подразбиращо се.

— О-о — каза Spartan. Почувства внезапна слабост и падна отново в креслото.

— Сега слушайте, Spartan! — каза Ърли официално.

— Имах съпруга — прекъсна го Spartan. — Къде е тя? Какво е станало с жена ми?

Хъксли беше очаквала този въпрос.

— Светлината на вашата съпруга беше загасена в Голямото през 2010 година — каза тя бързо.

— Нейната какво? Кога?

— Ъ-ъ, тя почина. При земетресение. От самото земетресение. Преди двадесет и две години.

Това късче информация заседна дълбоко в сърцето на Spartan и му трябваха няколко минути, за да потъне.

— Съпругата ми и аз, ние имахме момиченце. Дъщеря... — Сега всичко му се възстановяваше. — Аз ѝ обещах. Какво се е случило с нея?

— Джон Spartan — каза Ърли, опитвайки се отново да наложи авторитета си. — Аз съм полицейски шеф Джордж Ърли. Не сме ви размразили за събиране на семейството. Беше щастлива случайност, че лейтенантът намери време да научи местонахождението на съпругата ви. Причината за размразяването е криозатворникът Саймън Финикс.

— За какво говорите? Той получи по-дълъг срок от мен. Би трябвало още да е тук, в леда.

Хъксли пристъпи напред.

— Тази сутрин Саймън Финикс избяга от криозатвора. Оттогава имаме десет смъртни случая. Засега. Ние станахме едно мирно общество, обичащо и разбиращо. И сега, честно казано, не сме екипирани да се справим с подобна обстановка.

Джон Спартан се беше загледал в хубавата млада жена, като че беше загубил ума си.

Алфредо Гарсия се опита да сложи нещата в перспектива.

— В Сан Анжелис не е имало смъртни случаи по насилиствени причини през последните шестнадесет години — каза той.

— Къде?

— Метроплексът, включващ Санта Барбара, Лос Анжелис и Сан Диего се появи през 2011 година — обясни Хъксли. — Сега се намираме в онази част, която познавате като Лос Анжелис.

На Спартан му трябваше известно време, за да възприеме това парче поразителна информация.

— Прекрасно. Това е прекрасно... — Той прокара длан по лицето си и реши да кара подред. Трябваше да задоволява тридесет и шест годишен глад и жажда. — Господи, толкова съм гладен. Мога да убия човек за едно бурито...

Тримата полицейски офицери отскочиха назад уплашено.

— Да убиете? — каза притеснено Алфредо Гарсия. Той знаеше, че в миналото хората са се убивали и по най-обикновени причини.

— Това е просто израз — обясни Спартан. — Не се беспокойте.

— Гърлото му беше пресъхнало, кожата го сърбеше. Почеса нервно ръката си отгоре. — Окей. Опитайте друго. Донесете ми един „Буд“.

Гарсия се усмихна подкупващо.

— Разбира се. Веднага. Но какво е това „Буд“?

Спартан направи гримаса:

— Бира. — Отказа се от прочутата марка. — Може и да не е „Буд“, просто бира. Каквато и да е бира.

Тримата полицаи изглеждаха ужасени.

— Алкохолът не е полезен за вас — каза мрачно Ленина Хъксли.

— Човек пие не защото е полезно — отсече Джон Спартан. — Човек пие, за да се чувства по-добре. Или да не чувства изобщо, зависи от дозата.

На Хъксли това не се видя забавно.

— Прието е, че всичко, което не е полезно, е вредно. Следователно — незаконно. Цигари, кофеин, контактни спортове, месо...

Това беше почти толкова странно, колкото изглеждаше. Спартан зяпна.

— Вие май ме будалкате!

Обаче нещата станаха още по-страни.

Всечуващата морална кутия избръмча.

— Джон Спартан, вие се глобявате един кредит за нарушение на вербален морален статут 113.

Спартан се ококори, когато парчето хартия се измъкна от кутията.

— Какво, по дяволите, е това?

Моралната кутия избръмча още веднъж, без да обръща внимание на невярващия поглед на Спартан.

— Джон Спартан, вие сте глобен един кредит за наруширане на устен морален статут 113.

— Груб език, шоколад, бензин, невъзпитаващи играчки и вкусните неща — всичко се разглежда като незаконно — продължи Ленина Хъксли. — Абортите са също незаконни, както и бременността, ако нямате разрешително.

— Това е лудост — каза Спартан. Той се чудеше дали не е никакъв вид кошмар. Обаче за тридесет и шест години не беше имал нито един. Ето защо това трябва да беше истинският живот, заключи той. На Джон Спартан това не му хареса.

Шеф Йрли започваше да става нетърпелив след всичките тези приказки. Имаше лична команда от самия мер-губернатор — не можеше да се отнася лековато.

— Пещерни човече, хайде да свързваме тези приказки в стил Рип Ван Уинкъл и да се залавяме за работа. Господин Саймън Финикс е възкръснал от пепелта. Вие сте изваден от криозатвора да ни помогнете да задържим този престъпник.

Това беше останало далеч в миналото, но Джон Спартан си спомни какво му се беше случило последния път, когато залови Саймън Финикс.

— Не. Няма да стане. Преследвах тази торба с мръсотии две години и когато най-после го хванах, те ме сложиха в леден куб за награда — той сви рамене. — Благодаря, но няма нужда от благодарности. Този път не. Уча се от грешките си.

Дойде ред на шеф Йрли.

— Условията за вашето предварително освобождаване са пълно възстановяване в сананджелиското полицейско управление и

незабавно поемане на задачата за задържането на Саймън Финикс. Иначе се връщате в състоянието на замразен застой.

Спартан неволно потрепери, когато си спомни фризера. Беше лошо — твърде лошо. Никога не би се върнал към това, особено ако можеше да го избегне.

Ленина Хъксли се наведе напред и го погледна в очите:

— Не са много хората, които получават втори шанс, Джон Спартан.

10

Стегнат в новата си униформа на служител на САПУ, Джон Спартан изглеждаше като образец на полицай от двадесет и първия век. Но се чувстваше като шут.

Седнал на предната седалка в полицейската кола на Ленина Хъксли, той изследваше униформата си — от остроумната шапчица до високите до коляно ботуши със странични ципове.

— И на какъв трябва да приличам? На капелмайстор? — каза той с неприязън. — Това не е полицейска униформа. Това е подигравка. Какво ще трябва да правя? Да водя парада на Празника на розата? — Той се потупа по джобовете и разтърси колана с екипировка. — Какви са всичките тези неща?

Хъксли започна да сочи всеки предмет от екипировката, обяснявайки:

— Пряка биолиния за предаване на показанията на жизненоважните органи — каза тя, — радиовръзка на телефония с базата и между служителите, кодирана според ранга, статута на партньора и приоритетността на случая. Запомнихте ли?

Спартан посочи още един предмет от екипировката, сребрист уред, дълъг около десет сантиметра.

— А това какво е?

— Свирката ви. Носи се в джобчето на гърдите.

„Господ да ми е на помощ“ — помисли Спартан.

— Трябва да имате свирка — каза Гарсия сериозно.

— Разбира се — отвърна той, — това е чудесно. Ако колите нещо се объркат, ще мога да регулирам движението.

— Общо взето трудностите в движението са отстранени — рече Ленина Хъксли.

— Можете да му викате Сан Анжелис или Лос Анжелис, но тук, в Южна Калифорния, винаги е имало транспортни задръствания.

Ленина Хъксли се усмихна самодоволно.

— Ако се качите в колата ми, мога да ви покажа.

Сpartан се натика отзад в малката кола и се загледа през прозореца, изненадан от блестящия, чист град, населен с щастливи хора. Ефектът от замразяването изчезваше бързо, но кожата на лявата му ръка продължаваше да го сърби и той се почесваше разсеяно, докато оглеждаше странния нов свят около себе си.

— Това навярно изглежда доста странно за вас — обади се Алфредо Гарсия.

Сpartан се изсмя късо.

— Доста странно? Това не е моя град. Как очаквате да го защитавам? Не разбирах хората, да не говорим за вас...

Ленина Хъксли не се канеше да спори.

— Вие идвate от общество, в което всеки осемнадесетгодишен човек е видял двеста хиляди акта на симулирано насилие.

— Да — каза Сpartан, — и какво?

— В нашето общество тази цифра е три или четири. Ако някой от тези хора — тя посочи към неколцината пешеходци на тротоара, който караше Сpartан да предполага, че са в Уестууд, — можеха да гледат „Троен дубльор“ и да видят как Моу пребива от бой Къдравия, те биха плакали, Джон Сpartан. Биха плакали!...

— От „Троен дубльор“? — учуди се Джон Сpartан.

— И аз самата! — добави Хъксли. — Увличам се малко от шокиращи филми, истински и фантастични.

— Така ли?

Хъксли кимна:

— Както по времето, когато оня ваш изключителен трактор издърпа вълнолома на Санта Моника така, че го превърна в купчина камъни, та да затвори капана за една група бандити, които... — Ленина бърбореше щастливо, очарована от миналите подвизи на Сpartан.

Но на Джон Сpartан не му беше интересно да слуша преразкази на собствените му стари бойни истории.

— Бих искал да разбера какво се е случило с дъщеря ми.

— Ние направихме проверка в централния компютър за населението — обади Гарсия.

— Вашата дъщеря не фигурира в списъците на градското население — каза Ленина Хъксли. — Ще продължим да търсим, но засега няма нищо за сегашното ѝ местонахождение.

Спартан въздъхна и поклати глава. Чувстваше се отчужден от този тайнствен свят, който с нищо не напомняше научнофантастичните книги от неговата младост. Това беше едно напълно чуждо място, странно като далечна планета.

Ленина Хъксли му съчувстваше с цялото си сърце.

— Вие изглеждате много самотен, Джон Спартан?

— Имате право — отвърна той горчиво.

— Не всичко е толкова променено — меко рече Ленина Хъксли.

— Може би ви се иска да послушате старомодната станция? — Тя му намигна, като възрастен, който иска да заинтересува дете. — Старомодната, Джон Спартан!

Гарсия се ухили и включи радиото. Колата се изпълни с музика. За огромна изненада на Спартан „старомодното“ не бяха стари песни, а стари реклами стихчета. В този случай — песничката за „алка зелтцер“.

*„Щом в чашата изсъска, без съмнение,
чака ме огромно облекчение.“*

— Не мога да повярвам! — възклика Спартан.

— Това е най-популярната станция в града — обясни Гарсия. — Двадесет и четири часа непрекъснато мини мелодии. По ваше време са ги наричали реклами.

— Помня ги — каза Спартан.

Песничката за „алка зелтцер“ свърши и от радиото гръмна един дисководещ със свръхвесел глас:

— През следващия половин час идваме с няколко по-прохладни минути, включително някои от най-любимите ви — ще чуем песента за въртящия плуг, за кока-кола и нейното класическо „Искам да научава света да пее“ и безсмъртното „Изглежда като за бал, удобна като чехъл“. Обаче точно сега тук е вашето желание номер едно за деня, оцененият във времето стих за тълстите месни тръбички — Бронираният хотдог!

— Уха! — оживи се Гарсия. — Това е любимото ми.

*„Какви деца обичат брониран хотдог?
И дебели, и клощави, и алпийски катерачи.
И яки деца, и глезени деца...“*

Ленина Хъксли и Алфредо Гарсия пееха на глас заедно с радиото.

*„Дори и децата с шарка най обичат дог — брониран хотдог.
Малките кученца обичат да хапят.“*

Сpartan се почеса и поклати глава.
— Няма ли кой отново да ме сложи в хладилника?

Всички полицаи в главния полицейски участък се обърнаха, за да видят Джон Spartan, смъртоносният полицай от жестокото минало, но бяха разочаровани, когато в диспечерската стая влязоха само Алфредо Гарсия и Ленина Хъксли.

— Има ли някаква нова информация за Саймън Финикс? — попита Ленина Хъксли, приближавайки се до Джон Макмилън. Те размениха недокосващо кръгово ръкостискане.

Макмилън поклати глава.

— Нищо... А къде е прочутият Джон Spartan?

— Отиде в банята — ухили се Алфредо Гарсия. — Предполагам, че се е стопил целия.

Най-близката морална кутия избръмча за момент, без да може да прецени дали Гарсия е направил цветиста забележка или не.

Spartan се появи от банята и измарширува пред тълпата полицаи. Те го гледаха внимателно, а той — тях и не можеше да се каже кой на кого се вижда по-страниен.

Макмилън събра всичката си смелост и пристъпи напред, вдигайки ръка за недокосващо кръгово ръкостискане.

— Джон Спартан — каза Макмилън, — аз официално ви предлагам своята компания.

— Здрави! — отговори Спартан.

Той пресегна и стисна яката на вид ръка на ченгето. Макмилън се опита да не го показва, но беше потресен от допира до чужда кожа. Беше отвратен, сякаш Спартан беше се изплюл отгоре му. Цялата тълпа от полицаи изглеждаше ужасена от видяното.

Спартан усети, че нещо не е наред, но не можа и да помисли какво е то — Ленина Хъксли незабавно му дойде на помощ:

— Ax, Джон Спартан, ние не използваме поздрави, при които има физически контакт.

— О — каза той, — благодаря, че ми казахте... — Имаше си нещо друго наум. — Хей, момчета, вие не знаете ли, че сте свършили тоалетната хартия?

Гарсия го погледна изненадано.

— Тоалетна хартия?

Ленина Хъксли сподави кикота си.

— Едно време, в двадесетия век — каза тя, — са използвали шепа мека хартия, когато е трябвало... когато са използвали тоалетната.

— Хартия! — възклика Гарсия.

Целият полицейски отряд избухна в смях. Но не и Спартан. Той трябваше да отиде.

— Радвам се, че ви развеселих — усмихна се той, но на онова място, където би трябвало да бъде тоалетната хартия, има само една поличка с три малки черупки от морски миди.

Диспечерът Мъруин изръмжа тихо.

— Искаш да кажеш, имаше три, така ли?

Спартан му отправи един изпепеляващ поглед.

— Какво би трябвало да значи това?

Мъруин отскочи назад, уплашен до смърт:

— Мога да си представя колко объркващо би могло да бъде.

Но Спартан вече беше пренасочил вниманието си. Докато оглеждаше залата, забеляза едно старо и познато лице. Захари Лам си пробиваше път към стария си приятел. Разбира се, Лам беше оstarял, а Спартан не — дори с един ден.

— Зах Лам! — извика Спартан. — Какво е станало с теб?

Лам си рамене.

— Остарях, Спартан. На всекиго се случва. Накараха ме да кацна — завинаги.

Спартан не можеше да повярва на очите си:

— Мама му стара, последният път, когато те видях, ти си беше един новобранец с розов задник.

Моралната кутия избръмча деловито.

— Джон Спартан — обяви тя, — вие сте глобен два кредита за нарушаване на вербален морален статут 113. — От машината изпаднаха две листчета хартия. Спартан ги погледна и се обърна на другата страна.

— Тук е странно място.

Зах Лам се усмихна.

— А тази цялата работа няма ли си майка?

Гарсия и Ленина Хъксли наблюдаваха двамата мъже отблизо, както антрополози наблюдават странно и примитивно племе.

— Изглежда са приетели — каза Гарсия, — след като си приказват по най-просташки начин.

Ленина Хъксли изглеждаше обезпокоена.

— Ако бяхте чели моето изследване, Алфредо Гарсия, щяхте да знаете, че неуверените хетеросексуални мъже са свикнали да общуват по този начин.

— Жена ти още ли е толкова хубава? — попита Спартан, ръгайки приятеля си в ребрата. — Беше страхотна!

Лам се изхили:

— Да. Е, може и да гони шейсетте кила, но все още е най-страхотното... Няма значение.

— Продължавай — каза Спартан, — кажи го!

— Не мога. — Лам поклати глава. — Липсват ми онези дни. Но Саймън Финикс не ми липсва. Ще ни помогнеш ли да опандизим този кучи...

Спартан поклати глава.

— Мразя повторенията — каза той. — Май че това е първото престъпление, което ви се случва досега, а, момчета? И с всичките тези техники не можете да го хванете?

— Засега не можем.

— Е, аз ще ви помогна, но преди това трябва да уредя някои лични работи, разбирате ли? — Той се усмихна на стария си приятел и отиде при моралната кутия. — Лайно, чукам, пикая, по дяволите, кучка, проклет. Чукам.

Моралната кутия забръмча диво и като че ли не можеше да се справи с тази непристойна атака. От машината изскочи дълго парче хартия. Спартан я сграбчи, откъсна я и старательно започна да я размачква. Мачкаше се идеално.

— Повече няма да говорим за трите миди — каза той. — Връщам се веднага.

Ленина фактически беше поела разследването по случая със Саймън Финикс и бе свикала съвещание в шумната си канцелария.

Джон Спартан се чешеше яростно по ръката.

— Какво става тук? — попита той. — Какво ми е на ръката?

— Това е вашият код — обясни Джеймс Макмилън.

Спартан му хвърли един поглед.

— Моят какво?

— Вашият имплантиран код — обясни Ленина. — Саймън Финикс не е кодиран. Докато спяхте, в ръката ви беше имплантиран един чип. Всеки в този град има такъв код. Това е блестящата идея на д-р Кокто за зашиване на един биоинженерен микрочип в кожата. Датчиците в града могат да намерят всекиго по всяко време.

Джеймс Макмилън поклати глава.

— Дори не мога да си представя какво сте правили вие, полицайките, преди да бъде измислено това.

— Работехме за хляба си! — натърти Спартан. — От всичките тия фашистки боклуци ми се повръща!

Както можеше да се очаква, моралната кутия избръмча и започна стандартната си песен. Никой в стаята не й обърна внимание.

Спартан махна с ръка към съbralата се компания:

— И в мен има едно от тия неща?

— Как мислите, от какво е този сърбеж, пещерни човече? — попита шеф Ърли. — Да не мислите, че ще ви оставим да излезете оттук без контрол? Имплантирането на кода беше второто нещо след размразяването ви.

Сpartan се вгледа ядосано в ръката си.

— А защо просто не ме завързахте за задника?

Моралната кутия забръмча:

— Джон Spartan, вие сте глобен един кредит...

Шеф Ърли сега наистина беше ядосан.

— Mrъсен месоядец! Колкото и първобитна да е била вашата епоха, не мога да си представя как са ви позволили да носите полицейска значка. Мисля, че вие сте тръгнали пак към криозатвора, Джон Spartan. Дали ще ви хареса това?

Ленина Хъксли застана между тях.

— Вие двамата, не може ли да укротите хормоните си? Имаме нужда от всеки мозък, с който можем да разполагаме при тази ситуация.

Обаче шеф Ърли се разлудя. Бушуваше из канцеларията и крещеше с цяло гърло. Нито Хъксли, нито Гарсия бяха виждали някога командира си толкова разгневен.

— Нямаме нужда от него! — крещеше Ърли. — Нашият компютър вече изследва всички възможни ситуации, които могат да възникнат в резултат на появата на Саймън Финикс и сме сигурни, че ще се опита да пусне нова лаборатория за наркотици и да формира престъпен синдикат.

Компютърът на Ленина Хъксли дрънна:

— Вие сте прав, шеф Джордж Ърли — каза той самодоволно.

— Благодаря — отвърна Ърли, вероятно без да съзнава, че говори на машината.

Spartan поклати уморено глава.

— Не искам да ви прекъсвам вас, двете папагалчета, но това е тъпло ишибано.

Моралната кутия избръмча, естествено...

— Вие си мислите, че той ще се опита да завърти бизнес? Да пробие на този пазар? Според вашите момчета, в този славен нов рай никой не търси наркотици.

— Но това е единственото, което той може да прави добре! — настоя Ърли. — Той ще следва естествените си наклонности.

Spartan не можеше да повярва, че полицията е дегенеририала до такава степен.

— Използвайте главите си. Финикс има нужда само от едно: пистолет. Той търси пистолет. Ясно и просто.

Сpartан фучеше из стаята, а моралната кутия се опитваше да следи нарушенията на древното ченге.

— Финикс е завършен мегаломан, шибан психопат...

Кутията бръмчеше.

— Джон Спартан, вие сте глобен...

— Не забравяйте, че аз познавам тази лайняна глава...

Моралната кутия спря, за да продължи отново:

— Джон Спартан, вие се глобявате един...

— И знам, че първото нещо, което тоя педераст ще поиска да направи, е да изтрие шибаните самодоволни усмивки от лъскавите ви физиономии.

— Два... три... кредита за...

— Сигурно — продължаваше Спартан, — той би могъл да се опита да направи лаборатория за наркотици, да изгради пазар и да разтърси задниците ви до смърт, но кой има това дяволско търпение?

— Четири... пет... кредита за нарушаване на...

— Повярвайте ми — завърши Спартан, — той търси и ще търси пистолет. Човек като Саймън Финикс има нужда от пистолет.

— ... на вербален морален статут 113 — завърши останалата без дъх морална кутия.

— Това е нелепо! — крещеше Ърли. — Безсмислица. Това са гов...

— Хайде — каза Спартан. — Хайде! Кажи го, де!

Обаче шеф Ърли се спря навреме.

— Това са големи глупости. Кой се интересува от мислите на този примат? — Той насочи пръст право към Спартан. — Опитайте се да проявите елементарно разбиране, Спартан. Пистолет!

— Точно така, шефе, пистолет! — каза Спартан спокойно. — Хората като Саймън Финикс без оръжие се чувстват голи.

Фактически и Спартан се чувстваше донякъде така...

— Може и да е вярно — беснееше Ърли, — но няма късмет. Единственото място, където човек може да види пистолет в този град, е... музеят.

— Музеят? — каза Спартан замислено. — Кой музей?

Сананджелиският музей на изкуството и историята беше огромен комплекс, който всекидневно привличаше хиляди посетители — главно групи от ученици и бойскаутски отряди, водени през изложбените зали от учителите си по история, които искаха да усилят впечатлението, че лошото старо време е било наистина много лошо.

Залите с високи тавани съдържаха всички видове остатъци от материалната култура на мъртвото минало, като например предметите в „Залата на Канцерогените“, където бяха показани колекции от цигари и пури, бутилки с алкохол и старателно опаковани тълсти храни.

Най-голямата примамка обаче беше макет на квартал от стария Лос Анжелис, с опушени жилищни блокове и мръсни, жестоки улици, изпълнени с отровен въздух и дрезгав, шумен звуков съпровод.

Посетителите се трупаха край този дисплей, взирайки се в ужасните условия на лошото старо време.

Един компютър оживяваше винаги, когато някой посетител се приближеше до него:

„Ако искате да имате представа какво значи да прекараш един ден в Лос Анжелис през двадесетия век, моля натиснете бутона.“

Саймън Финикс ръгна бутона с пръст. Внезапно изложбата избухна в какофония от неприлични звуци. Въздухът над градската улица се изпълни със звуците на автомобилни клаксони, гръмки ругатни на испански, трясък на пистолетни изстрели, виене на полицейски сирени и стържещ ритъм на рап музика.

Тръпка на деликатно удоволствие премина през Саймън Финикс.

— Обичам това. — После видя знак, който сочеше към следващата експозиция: „Зала на насилието“.

Той се усмихна на срещнатия хлапак-скаут.

— Дом, сладък дом!

11

Спартан се затича към полицейската кола на Ленина Хъксли, опитвайки се отчаяно да стигне сананджелиския музей на изкуството и историята, преди Саймън Финикс да е успял да се въоръжи и да се превърне наистина в опасен противник. Ленина и Алфредо тичаха зад него един до друг.

— Откъде сте сигурен, че е отишъл в музея? — попита Ленина.

— Това е предчувствие — обясни Спартан. — Имайте ми доверие за тези работи. Шесто чувство...

Той дръпна вратата на колата, която се отваряше нагоре, и се напъха в нея.

— Ще карам аз.

За секунда той се вгледа в напълно непознатото табло с лостове и уреди и се обърна към Ленина Хъксли:

— Ще карате вие.

На шеф Джордж Ърли се падна да докладва на мер-губернатора д-р Реймънд Кокто какво е направено досега за откриването и унищожаването на Саймън Финикс. Шефът се потеше от неудобство и потиснатост в присъствието на великия вожд, макар това да беше само видеотелефон. За разлика от шефа на полицията си мер-губернаторът беше толкова спокоен и безметежен, че чак внушаваше страх.

— Не се вълнувайте, шефе — каза Кокто успокоително. — Моля, споделете вашето беспокойство.

— Господин губернатор Кокто — започна нервно Ърли, — на моето внимание беше предложена съществуващата възможност избягалият криозатворник г-н Саймън Финикс да се е насочил към Сананджелиския музей на изкуството и историята...

— И каква пермутация ви доведе до този странен извод? — прекъсна го Реймънд Кокто. — Вие очаквате да го е хванала

носталгията по старото време? — Мер-губернаторът се изсмя късо, изпитвайки огромно задоволство от собствения си здрав разум.

Шеф Ърли поклати глава.

— Не. Не, сър. Вие не сте ли информиран за оръжейната изложба в това заведение? Ние стигнахме до извода, че той ще направи опит да се въоръжи в залата на насилието.

Изразът на Кокто се промени.

— Не, нямах предвид това. Не сега...

Оръжейната изложба в залата на насилието щеше да бъде нищо, ако не беше всеобхватна. Стъклените витрини, подредени край стените, бяха претъпкани с оръжия, които разказваха цялата история на човешката изобретателност в областта на нараняването, осакатяването, изтерзаването, разсичането, разчленяването или клането на брата-човек.

Изложбата започваше от началото на времето с грубите оръжия на пещерния човек — тояги, каменни брадви и върхове на стрели. След това тя следваше историята, показвайки на ужасеното гражданство на Сан Анжелис как техните предшественици са се кълцали един друг през Средновековието, Ренесанса, епохата на просвещението и през осемнадесетия, деветнадесетия и двадесетия век.

Саймън Финикс огледа всеки отделен пистолет и пушка, но нищо не му хареса истински. Имаше старинни пистолети „Колт“ от едновремешния Запад, пушките „Томи“ от „ревящите дадесет години“ и голямо оръдие от Гражданската война, сложено в средата на помещението до една пирамида от железни топовни гюллета.

— Ако това е бъдещето, къде са тогава шибаните фазови пистолети?

Той продължаваше да върви по пътеката, през Първата световна война, Втората, Корея и Виетнам. Прескочи осемдесетте и деветдесетте и се спря пред оръжие, което не беше виждал изобщо.

На малко картонче беше написано, че това гигантско оръжие е пушка с магнитен ускорител — „магнус“, за по-кратко, — на фирмата „Смит енд Уесън“.

— Ей това ми харесва — каза Финикс с усмивка. — Завийте ми го. Ще го взема. — Той се изправи и удари витрината с всичка сила. Юмрукът му отскочи от стъклото.

— Ох! — Той пъхна натъртената си ръка под мишница. — Че то боляло! Удари един ритник на витрината и продължи да я бълска, но все не можеше да стигне до оръжието.

— Кучи син! — изкрещя Финикс. Много мразеше да му противоречат в каквото и да било.

Пазачът, привлечен от суматохата в залата на насилието, се усмихваше приятно на Финикс.

— Весели поздрави — каза пазачът. — Изглежда не можете да се справите с нещо?

Финикс го загледа втренчено:

— Не мога да се справя? А, да, не мога да се справя. Не мога да се справя с това: аз съм в края на хранителната верига и бих предпочел да използвам инструменти, а не да си натъртвам ръцете и краката.

— Ръцете и краката? — попита объркан пазачът.

— Точно така. Трябва ми камък или лост, обаче изглежда няма да мога да намеря нищо тежко наоколо. Я ми кажи, ти колко тежиш?

Пазачът изглеждаше напълно объркан:

— Колко тежа?!

— Я да видим! — каза Финикс. Той вдигна пазача и стовари нещастника върху витрината. Разиспа се впечатляващ душ от счупени стъкла. — Достатъчно си тежък! — доволно констатира Финикс.

Счупването на стъклото включи алармената инсталация. Това не беше резкия вой на сирени или дрънкане на звънци, а в тон с по-умерените съвременни нрави бе просто успокоителен глас, който повтаряше: „Моля, излезте... моля, излезте... моля, излезте...“

Саймън Финикс не обръщаше внимание на алармата, тъй като беше зает със сортиране на оръжието. Зареди една двуцевка и я изпробва, като изпразни и двете цеви в следващата витрина.

Алармата се смени, гласът звучеше малко по-нервно. „Моля, излезте бързо... моля, излезте бързо... моля, излезте бързо... моля, излезте бързо...“

Алармата започваше да му досажда, Финикс мушна още два патрона в двуцевката и я насочи към високоговорителя на алармената система.

Той грабна един патронташ с патрони за двуцевката и го преметна през гърдите си. Двуцевката му беше привична, но меракът му всъщност беше студената пушка на бъдещето, онази с магнитния ускорител. Той вдигна оръжието и го огледа. Патрони нямаше, а и нямаше откъде да се сложат. Единственото нещо, което Финикс можа да разпознае, беше спусъка. Той се прицели и го натисна, но не стана нищо.

— Кучи син! — Тогава той забеляза една компюфонна будка до отсрецната стена на залата и се запъти към нея. Не можеше да си помогне и затова натисна отново его-бутона.

— Имате страхотна риза — каза компютърният глас.

— Благодаря — каза ухилен Финикс, — тази ми е любимата.

— Много ви отива този цвят — съгласи се компютърът.

— Ъхъ. Окей. Стига. Мразя подмазвачите. — И натисна бутона за информация.

— Да, посетителю на музея. Искате нещо да попитате?

— Да — каза Финикс. — Какво представлява пушката с магнитен ускорител?

На екрана светнаха графики, Финикс ги огледа внимателно, докато поемаше изобилния поток от информация.

Компютърът бълваше серии от данни.

„Пушката с магнитно ускорение, последното произведено ръчно оръжие в това хилядолетие, изхвърля поток неutronи с помощта на електромагнитната сила на нелинеен преохладен циклоид.“

— Така... какво? — попита Финикс. — Трябват нови батерии? Какъв размер? Кой продава батерии тук в бъдещето? Има ли някъде тук магазин за батерии?

Обаче преди машинният глас да може да отговори, се чу един истински човешки глас.

— Извинете, посетителю на музея, мога ли да ви помогна с нещо?

Финикс се обърна. Двама музейни пазачи бяха се появили в залата и стояха между него и изхода. Той не си направи труда да им

отговаря. Насочи пушката и гръмна. Силата на експлозията покоен двамата пазачи, кръвта плисна наоколо.

Усещайки кръв и насилие, системата за сигурност на музея отново смени тона на алармата: „Бягай! Бягай! Бягай! Бягай!“ — повтаряще тя настойчиво. От тавана паднаха стоманени врати и херметизираха залата.

Информационният компютър беше решил проблемите на Финикс с пушката с магнитно ускорение ПМУ.

„Магнитният ускорител сега е задействан — доложи той. Свръхохлаждането и зареждането им станат едновременно след две запетая шест минути.“

Финикс погледна към стоманените врати.

— Да, добре, мислех да си тръгвам веднага, а търпението не е сред добродетелите ми. — Финикс поклати глава. — Кого ли будалкам? Аз нямам никакви добродетели.

Той изкряка по неговия си начин и се затича из залата, събирайки оръжия и боеприпаси, грабеше ги радостно, като дете в сладкарница.

Една от куклите беше на войник от виетнамската ера, облечен в тропическо облекло и с воинишка торба, Финикс дръпна торбата и натъпка нещата си в нея.

— Нали нямаш нищо против да взема това назаем, а, Рамбо?

Спирачките на полицейската кола на Ленина Хъксли изsvириха пред Музея на изкуството и историята и тримата полицейски офицери изскочиха от него.

Хората се изсипваха от зданието на музея и Хъксли, Гарсия и Спартан трябаше да си пробиват път срещу течението от паникъосани хора. Група изплашени музейни пазачи ги очакваше пред главния вход.

— Имаме три смъртни случая! — Изграка един от тях, все още, без да си вярва. — Три!

Объркването беше толкова голямо, че само Спартан забеляза перископа, който щръкна точно пред тях. И в момента, когато го видя, перископът се смъкна обратно в дупката.

— Видяхте ли го?

— Какво да видим? — попита Гарсия.

— Няма значение — каза Спартан. — Отказах се от опитите да позная това място.

Гарсия включи своя компютър за стратегически оценки:

— Процедура?

— Установете връзка с маниака нападател! — посъветва го компютърът.

— Грешка! — каза Спартан. Той изтръгна КСО от ръцете на Гарсия и го удари в земята. — Хей, Люк Скайуокър! Използвай сила!

— Вие умишлено унищожихте имущество на сананджелиското полицейско управление! — каза Алфредо Гарсия с ококорени очи.

— Изтървах го — оправда се Спартан.

— Трябва да сте въоръжен! — каза Хъксли, като му връчи една шокова палка.

Той я огледа без ентузиазъм.

— Какво, по дяволите, е това?

— Това е така наречената нажежена пръчка — обясни Гарсия. — Използваме я при опасни ситуации.

— А работи ли? — попита Спартан. Мушна с нея най-близкия пазач и той падна като сноп. — Май че работи.

— Затворили са Финикс в осма секция — каза Хъксли. Искаше ѝ се да не се бавят.

— Не бих бил толкова сигурен — каза Спартан. — Финикс си има начини да се измъква от капаните. Нека само да направим така, че да няма никакви други хора в зданието.

Хъксли кимна.

— Дадено.

Тя се обърна към пазачите:

— Искам визия. Веднага. Да се вижда всеки коридор на музея. Искам всички датчици да бъдат включени към мен. Искам всичко това от преди деветдесет секунди. Ясно ли е?

На пазачите им беше ясно и те хукнаха да изпълнят нареджданятията. Джон Спартан погледна към Ленина Хъксли с някакво зараждащо се уважение. Едно време от нея сигурно щеше да излезе много добър полицай.

— Окей — каза той и тръгна към зданието. — Да отидем да навестим господин Саймън Финикс.

Той вървеше и размахваше палката и в същото време му се искаше да има нещо малко по-съществено от електронна бухалка.

12

Спартан наближи осма секция, „Залата на насилието“ и видя, че стоманените обезопасителни врати се задействат от една червена аварийна ръчка, вдясно до входа. Той огледа палката си и посегна към ръчката, но преди да я дръпне, стоманените врати избухнаха в кълба дим и горещ метал.

Спартан се хвърли на пода, а в същото време едно гюлле прелетя в мраморната зала. После скочи на крака и се хвърли през изкривените врати, изтъркаля се и се скри зад една от разбитите витрини.

Финикс, окичен с оръжия и патрони, бе приклекнал зад един топ от Гражданската война. Приличаше на луд бандит. Оглеждаше работата си с гордост.

— Какво мога да кажа? Аз съм взрив от миналото!

Гласът на Спартан се извиси в дима.

— Трябваше да си останеш там!

Финикс се взроя в пушилката:

— Кой там? Този глас звучи познато... Мамо? — Саймън пусна една смъртоносна серия от картечницата „Хеклер и Кох 91“ — лентата беше окачена на врата му като някаква огърлица от черна стомана.

Смъртоносният огнен ред разтрости останалите витрини. По пода се посипаха стъклени и дървени парчета, сдъвкани от куршумите.

Една стара ръждясала „Берета“ тупна точно пред Джон Спартан, изпаднала от разбитата витрина. Той грабна древното оръжие, зареди го и се изправи.

— Престани или ще стрелям! Финикс! Чуваш ли ме? — Спартан даде три изстрела, преди Финикс да започне отново да сипе куршуми около него. Изведнъж той спря стрелбата, внезапно познал гласа.

— Спартан! Джон Спартан! — Гласът на Саймън Финикс звучеше, сякаш беше почти щастлив да види старото си възмездие. — Най-после някой, който знае да партнира. По дяволите, ще научат някои работи в този век. Какво правиш тук?

— Веднъж те натупах по задника, Финикс — извика Спартан. — Смятам, че това е следващия път.

— О, да — върна си Финикс. — Когато размаза тридесет невинни заложници. Саймън казва, че сърцето му още се облива в кръв!

Финикс започна да стреля отново, куршумите рикошираха из цялата опустошена зала. После престана, вдигна ПМУ и натисна спусъка. Високотехнологичното оръжие все още отказваше да реагира.

— Хайде,.govno от космическата ера — измърмори Финикс и я затъкна обратно на колана си. — Окей, знаех си, че ще трябва да го правим по старомодния начин...

Той сипа една порция черен барут в оръдието. После насочи картечницата „ХК 91“ и обстреля залата, просто за да накара Спартан да наведе главата си. След това затапи барута с гюллето и спря за момент, за да обстреля отново залата.

Спартан лежеше на пода, като се мъчеше да се прикрие възможно по-добре. Само на няколко метра, мъчително близо, той виждаше автоматична дванадесетзарядна пушка и пълна кутия патрони. Това мощно оръжие сигурно щеше да свърши добра работа и Джон Спартан запълзя предпазливо към него.

Финикс все още беше зает със зареждането на топа.

— Ха сега да го насочим! — крещеше той. — Тия момчета са те размразили само за да вържеш нещастния ми задник? — и като пунктуация в края на изречението той пусна още един ред от картечницата, довършвайки лентата.

Като пресметна шансовете, Спартан се хвърли, претърколи се по прохода, сграби пушката и се скри обратно.

Финикс беше заредил едно от железните топовни гюллета и запали фитила.

— От четиридесет години мечтая да те убия, Спартан.

— Продължавай да си мечтаеш! — каза Джон Спартан, скочи на крака и гръмна — огневата мощ в дванадесетзарядната пушка беше достатъчна, когато се използва от близко разстояние, Финикс отговори с чифт шестзарядни револвери, като старомоден пистолеро.

Топът беше все още насочен към Спартан, но една витрина падна от изпепеляващия огън и го удари така, че сега дулото беше насочено към пода.

Топът гръмна в самия под и срути носещата конструкция, като смъкна двамата мъже на долния етаж на изложбата. Всичко беше обвito с дим и огън, така че Спартан и Финикс имаха нужда от няколко секунди, за да разберат какво е станало.

— Добър изстрел — изкреща Финикс. — Наистина, добър изстрел, Спартан. Ти разруши зданието.

После двамата разбраха къде се намират. Бяха паднали в изложбата за края на двадесетия век, която показваше лошото старо време в Лос Анжелис. Спартан се отърси от шока и разбра, че по време на падането е загубил пушката си.

Този късмет беше отминал Финикс. Той все още държеше пълната торба с оръжие и пусна едно кълбо от горещо олово от мощната автомата „МАК-10“.

— Миналото свърши, Спартан! — изкреща Финикс. — Никакви куршуми повече. Време е за нещо ново и усъвършенствано. Като мен. Сега умри! — Финикс вдигна ПМУ и стреля. Оръжието остана абсолютно беззвучно, но първото нещо, което пресече неговата прицелна линия, просто избухна в кълбо от огън.

— Уха-а-а! — Финикс оглеждаше оръжието си и се смееше истерично. — Аз обичам това нещо! Той стреля още веднъж и тогава пожарната система изригна, заливайки изложбата като мусонен дъжд.

Водата се лееше навсякъде и Финикс стоеше в една локва, образувала се в изровения асфалт на улицата — макет. На Спартан му хрумна нещо. Той измъкна шоковата палка, включи я и подложи под пороя.

— Забрави да кажеш какво казва Саймън. — Електричеството протече по водата и Финикс внезапно почувства истинска болка, когато токът го разтърси. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да се измъкне от локватата.

— В какъв прекрасен нов свят живеем сега, Спартан — изкреща той, — наистина е срамота, че трябва да го напуснеш. — Той вдигна „ПМУ“ и стреля. Накъдето и да насочеше оръжието, към здания и коли, всичко избухваше в кълба от пламъци. Спартан се стрелкаше и лавираще между развалините, обвит в облак от пламъци. Сред този ад той стреля няколко пъти със старата „Берета“, но това беше като детски тапешник в сравнение с убийствените разрушения на „ПМУ“.

Спартан знаеше, че трябва да направи нещо. Изскочи от прикритието си и стреля. Но Финикс беше изчезнал...

В съответствие с внушителния си ранг на мер-губернатор д-р Реймънд Кокто се возеше на дълга, грамадна лимузина, една кола, три пъти по-голяма от всички останали коли по пътя. Кокто и помощник Боб стигнаха пред музея точно навреме, за да видят как една висока колона от гъст черен дим се издига към небето от средата на музейния комплекс.

Помощник Боб прегълтна нервно.

— Сър, причинителят на смут е вътре, изолиран, както говорихме.

Един куршум свирна край ухoto на нервозния човек и за малко да го уцели, което го накара да зарови лице в калта. Кокто беше олицетворение на спокойствието. Той се обърна и се усмихна на Финикс, който се приближаваше към него с „ПМУ“, затъкната на колана му. В ръцете си държеше стар „Люгер“. Финикс беше харесал новото оръжие, но понякога му се искаше да прави нещата постарому.

— Проклятие — каза Финикс, — докато съм бил замразен, някой май ми е развалил мерника. Не бой се, ще те очистя със следващия изстрел.

Кокто поклати глава.

— Не съм на същото мнение.

Финикс се ухили.

— А? Гледай сега тук! — Вдигна пистолета и го насочи право в главата на Кокто. Но изведнъж сякаш нещо щракна в него и усмивката му се превърна в гримаса. Ръката му затрепери, когато се опитваше да опъне спусъка — искаше да убие, но не можеше.

— Проклятие. Това друг път не ми се е случвало.

Д-р Кокто скръсти ръце.

— Ах, този път няма цуни-гуни. Няма бум-бум. И ти се държиш толкова добре. А сега няма ли какво да правиш? Не си ли чул да се повтаря във варварския ти мозък името Френдли, Едгар Френдли? Не търсиш ли някого за убиване?

Финикс погледна към възрастния човек, изненадан и зачуден от думите му. Веждите му се повдигнаха:

— Да... Да... спомням си...

Кокто светна.

— Отлично! Тогава иди и си свърши работата. Човек не бива да бяга от граждansкия си дълг, знаеш го.

— Прав е човекът! — Финикс побягна с все сила, точно когато Спартан излезе тичешком от развалините. Финикс прескочи стената и изчезна.

Спартан се прицели с „Беретата“, но не последва изстрел и той я отпусна. Обърна се към Кокто и помощник Боб.

— Нямате представа какъв късмет имате, че този маниак не ви очисти.

Кокто тънко се подсмихна.

— Без съмнение очистването ни щеше да бъде крайно нежелателно, каквото и да означава това. Вие го уплашихте и аз не знам как да ви благодаря. Спасихте ми живота.

Спартан погледна в посоката, където изчезна Финикс, след това се обърна към Кокто. Тук ставаше нещо странно — Финикс убиваше всекиго, изпречил се на пътя му. А не беше лесно и да бъде уплашен.

Гарсия и Хъксли притичаха заедно с шеф Ърли. Ленина беше в приповдигнато настроение.

— Не е лошо за седемдесет и четири годишен човек, Джон Спартан — каза тя. — Сега Саймън Финикс знае, че има някаква конкуренция! Най-после си намери майстора и му облиза задника.

— Щък — каза Спартан, — намери си го. И получи ритник. Ритник по задника.

Кокто хвана шефа на своята полиция под ръка и го дръпна настрана от останалите.

— Кой е този човек? — попита той студено.

— Това е детективът Джон Спартан — каза Ърли. — Той е възстановен временно в сананджелиското полицейско управление, за да преследва лудия Саймън Финикс. — Шер Ърли беше като обезумял от всичките тези правонарушения до такава степен, че беше готов да се разплаче. — Вие ни дадохте указания да направим всичко в наша власт, за да хванем този луд човек.

Кокто кимна.

— Правилно. Да, да... Дадох указания. Спомням си подвизите на Джон Спартан. Не му ли казваха... Май че така беше... — Той

погледна към горящото здание. — Ами да, той беше Разрушителят.

Ърли преглътна и кимна.

— Така са му викали през двайсетия, господин мер-губернатор. Дълбоко съжалявам за разрушенията, които причини той.

Кокто протегна ръка да успокои човека.

— Всичко е наред, шефе. — После огледа разрушенията. — Това е неочаквано, но е съзидателно посвоему. Всичко е наред, бъдете здрав, шеф Ърли.

Но Ърли все още беше ужасен. Той просто кимна на началника си и се изтегли на пръсти. Кокто се обърна към Спартан:

— Добре дошъл, Джон Спартан. И така, какво мислите за нашето честно общество? Трябва да е съвсем различно от шума и бъркотията по вашето жалко време.

— Великолепно — каза Спартан. — Пристигнах в бъдещето, Финикс получи лъчево оръжие, а аз намерих ръждясала „Берета“.

Кокто повиши тон и разпери ръце.

— Джон Спартан, в чест на вашето пристигане и вашата защита на светостта на човешкия живот, лично от мое име желая да се присъедините към мен за вечеря. — Той се усмихна към Ленина Хъксли. Въщност, вие и двамата трябва да ми гостувате. Настоявам. Трябва да ме съпроводите до „Тако Бел“ още тази вечер.

Ленина Хъксли изглеждаше потресена от поканата, поласкана и доволна. Обаче Джон Спартан изглеждаше озадачен.

— „Тако Бел“?

— Това е ресторант — каза Ленина Хъксли с театрален шепот. — Нашето най-добро хранително заведение.

— Така ли? — Хъксли го ръгна остро с лакът в ребрата. Спартан се усмихна на Кокто. — О... вечеря. Ще бъде чудесно. Чакам я с нетърпение.

13

Спартан беше нещастен.

Ленина Хъксли и Алфредо Гарсия, заедно с шеф Ърли, го бяха върнали обратно в участъка, бяха го накарали да седне и се опитваха да му обяснят как стоят работите в прекрасния и нов двадесет и първи век — оттук и неговото нещастие. На него определено не му харесваше идеята един човек да ръководи всяка страна от личния живот на всекиго. На сурови хора като Спартан едноличното управление направо присядаше. Нещо повече, някои от най-престижните постижения на Кокто му се струваха най-отвратителни.

— Нека да се разберем направо — каза той, мръщейки се на гигантския Кокто на видеоЕкрана. Ръцете му бяха широко разперени, сякаш даваше благословията си на всекиго, който гледаше неговото изображение. Спартан посочи с пръст към картината с вожда. — Голямото зъбно колело тута, дето сега е на власт, мер-губернаторът, който иска да ме води в „Тако Бел“ — макар че Бог ми е свидетел, нямам нищо против едно бурито — не е ли един от онези юнаци, дето са измислили проклетия криозатвор?

Най-близката морална кутия избръмча.

— Джон Спартан, вие се глобявате...

Спартан просто откъсна парчето хартия от апарата и го пъхна в джобчето на гърдите си.

— Д-р Кокто е най-важният човек в Сан Анжелис — каза Ърли.
— Той фактически е изобретателят на нашия начин на живот. Не забравяйте онзи дивак!

— Добре, карай да върви — каза Спартан. Той подбираще думите си внимателно. — И вместо да пъхате бодливи инструменти в ректума на хората около вас, защо не пъхнете един на себе си, шефе?

Ърли изглеждаше объркан и погледна към моралната кутия, сякаш очакваше тя да му дойде на помощ. Тя обаче стоеше безмълвна, бдителна както винаги.

Ленина Хъксли извади огромна схематична карта на Голям Сан Анжелис и Спартан се задълбочи в нея.

— Финикс може да бъде навсякъде, но липсата на код в ръката ще му попречи. Ще намали неговите възможности.

Ленина кимна.

— Правилно. Парите са извадени от обръщение. Всички плащания се извършват чрез кода.

Спартан сега мислеше на глас.

— Така че Финикс не може да си купи храна или да намери място за нощуване. Безсмислено е да напада някого. — Той замълча за момент. — Освен ако не откъсне нечия ръка. Нека се надяваме, че все още не е разбрал това...

Всички полицаи добиха вид на замаяни, когато си представиха онова, за което говореше Спартан.

— Сега, когато всички полицаи вече патрулират по маршрутите за извънредно положение, ще бъде просто въпрос на шанс да попаднем на квадратчето с него, като на морски шах — каза Алфредо Гарсия.

— Освен това трябва да знаете — добави шеф Ърли, — ние имаме един спомагателен план. Трябва само да почакаме още един код да почервенее, когато Финикс извърши следващото убийство, ние ще знаем точно къде да атакуваме.

— О, това е великолепен план — каза Спартан саркастично.

Този път шеф Ърли изглеждаше доволен.

— Благодаря.

Спартан насочи вниманието си към картата. И така, къде е този шибан...

Моралната кутия оживя.

„Джон Спартан, вие се глобявате...“

— Добре, добре — каза Спартан, откъсвайки хартията. — Това вече съм го чувал.

Всъщност Саймън Финикс не беше толкова далеч от полицейския участък. Беше съумял да избегне многобройните патрули на САПУ, докато намери голям, дълбок сточен канал в промишления район на града.

Той вдигна с един лост решетката и се мушна надолу в мрака.
„Няма парадна врата, няма килимче за добре дошъл, какво става с тези хора? Че как мога да намеря тук някого си и да го убия?“

Саймън Финикс изчезна в сенките, кудкудякайки от смях.

— Ще се пребия тук! — гласът му отекваше в подземния коридор. — Наистина ще се пребия.

Ленина Хъксли бърбореше щастливо, докато откарваше Спартан към „Тако Бел“ за вечерята с д-р Реймънд Кокто.

Тя беше малко сmuteна от видимото си ученическо увлечение по героя от миналото.

— Бях много увлечена по вашите подвизи, Джон Спартан, и за дълго.

— Така ли?

— Бях чела наистина много внимателно някои съобщения за вас във вестниците в Шварценегеровата библиотека. Например как сте прекарали колата си през...

Спартан я спря с ръка.

— Чакай малко. Шварценегеровата библиотека ли каза?

Ленина кимна.

— Да, Шварценегеровата президентска библиотека. Той не беше ли артист по времето, когато вие...

Главата на Спартан се завъртя.

— Спри! Той е бил президент?

— Наистина — каза Хъксли. — Макар че не е бил роден в тази страна, неговата популярност на времето стана причина за шестдесет и първата поправка на конституцията, която гласи...

Спартан махна с ръка.

— Не искам да зная.

Той се обърна към прозореца и започна да разглежда хората по улиците, сякаш търсеше някого.

— Продължавам да се оглеждам наоколо, — каза той тихо. — Мисля си за моята дъщеря. Тя е израсла в такова място. Страхувам се, че тя ще гледа на мен като на някакъв примат от миналото. Колкото и да ми се иска да я видя, аз почти не знам... Май че няма да се вписвам добре в картината. Тя може би ще ме мрази...

Ленина Хъксли се пресегна към автомобилния компютърен терминал. Подсмихваше се леко, сякаш я възбуждаше малкото отклонение от правилата.

— Това може да не е съвсем коректно използване на полицейската власт, но ще направя още едно запитване заради вас.

Спартан поиска да я хване за ръката и да я спре, но си спомни, че докосванията не се одобряват в новото общество. Но Ленина не показва, че има нещо против контакта. Той поклати глава.

— Това не е проблем! — каза тя.

Спартан смени темата.

— Какво му е на това момче Кокто? Той ми благодари, че съм му спасил живота — а аз не съм сигурен в това — и наградата ми е вечеря с танци в „Тако Бел“. Искам да кажа, е, аз обичам мексиканска кухня, но хайде...

Ленина Хъксли изглеждаше смаяна:

— Вашият тон е като че ли шеговит. Вие не знаете ли, че „Тако Бел“ е единственият ресторант, оцелял след войните за право на глас?

— Така ли? — попита Спартан.

— Така. А сега всички ресторанти са „Тако Бел“!

— Чудесно! — каза Спартан.

След малко спряха пред „Тако Бел“ — макар той да не приличаше изобщо на „Тако Бел“, който Спартан беше виждал някога. Най-напред този беше огромен и луксозен. Група момчета от паркинга стояха пред зданието и едно от тях се спусна да освободи Ленина от колата ѝ.

Тя го поведе навътре. Ресторантът беше тъмен и прохладен, свръхмеланхоличен и елегантен по онзи преднамерено изискан начин, характерен за най-добрите калифорнийски ресторанти.

Заведението беше просторно и тихо, клиентите сдържани и красиви. Също и персоналът. На Джон Спартан момичетата от бюфета му се виждаха като надменни манекенки за висша мода, една категория жени, винаги недостъпни в стария свят.

Но момичето на бюфета наруши студената атмосфера на заведението и неочеквано се усмихна с една усмивка, типична за заведенията за бързо хранене.

— Добре дошли! — изписка тя с тънко гласче. — С какво мога да ви услужа?

Сpartан се обърка за момент от този неочекван обрат.

— Ъ-ъ, ще взема едно бурито от най-големите — каза той. — И един шейк.

— Два пъти — уточни Ленина.

— За тук или за вкъщи?

— О — каза Spartан, опитвайки се да бъде очарователен. — Вечният въпрос... За тук.

Момичето се обърна с уверено движение на работничка от бързото хранене към шубера и се завъртя обратно с един орнаментиран сребърен поднос с красиви порцеланови съдове на него.

— Два големи бурито. Два шейка — тя се усмихна. — Наздраве.

Spartan погледна надолу към микроскопичното цилиндърче от пресовани водорасли, мацнато със сос и поръсено с щипка сусам.

— Апетитно — каза той. — Това е добро, гладен съм.

Spartan и Ленина понесоха подносите си към масите, съпроводени от оберкелнера, вдървен в черния си официален костюм. Той ги заведе в едно сепаре с прозорци, където Kokto и помощник Bob очакваха своите гости за вечеря.

Kokto стана и се обърна към ресторантa:

— Господа! Позволете ми да ви представя моя спасител, детективът Джон Spartан. — Той вдигна своя шейк и отпи.

— Поздрави и привети, аз съм помощник Bob — каза човекът с угодническа усмивка. — Ние сме се срещали и по-рано, но беше съвсем за малко и аз бях залегнал тогава от страх. Вие имахте наистина един настинен първи ден в нашия честен град. Представете си, истинско криминално произшествие в Сан Анжелис!

Spartan седна.

— Представям си го. — Той взе буритото си и още като го огледа, разбра, че нещо му липсва, за да бъде годно за ядене. — Може ли някой да ми подаде солница?

Ленинa Хъксли го погледна и прошепна:

— Солта не е полезна за вас. Следователно тя е...

Spartan я погледна и мълкна веднага. Зае се с храната си, но изглежда беше загубил апетит.

— И така, Джон Спартан — каза Кокто, — кажете ми какво мислите за Сан Анжелис, 2032 година от новата ера?

Спартан сви рамене. Не искаше да бъде невъзпитан.

— Мисля, че като имам предвид как вървяха работите, преди да вляза — смятам, че бъдещето щеше да бъде воняща помийна яма.

— Вие трябва да посетите след това Ню Йорк! — намеси се помощник Боб.

Спартан просветна.

— Искате да кажете, че там нищо не се е променило?

Помощник Боб избухна в смях, сякаш Спартан беше казал някаква особено умна шега. Спартан само го погледна остро и се върна към храната си. За Кокто беше очевидно, за разлика от помощник Боб, че Спартан не е впечатлен кой знае колко от хубавия живот, който бъдещето трябваше да му предложи.

— Като ви гледам, Джон Спартан — каза усмихнат Кокто, — мога да позная, че копнеете за стария чийзбургер — месо от мъртво животно, покрито с млечна мазнина, натъпкана с холестерол. На вас ви липсва лошото старо време.

Спартан сложи буритото в чинията и опря лакти на масата:

— Ако става дума за това, доктор Кокто, аз обичам зеленчуци. Понякога съм бил непредпазлив и дори съм ял няколко пъти кисело мляко. Работата е там, че можех да избирам кога и какво да ям.

Кокто кимна.

— Разбирам. Демократичният процес не е мъртъв, той само леко е изменен. Разбира се, вас ви нямаше по време на четвъртото и петото въстание.

Спартан гледаше мрачно. Той нямаше представа, че е имало нови бунтове след затварянето му в криозатвора.

Гласът на Кокто беше дрезгав:

— Цивилизацията направи опит да се самоунищожи. Градът се превърна в зона на страх. Гражданите се скриха в домовете си, бояха се да излязат от тях. Хората просто искаха лудостта да свърши. Така че когато видях възможност да оправя работата, действах незабавно. Ако не бях действал, сиянието на Сан Анжелис нямаше да съществува, а само една помийна яма, както предвидихте вие, пълна със страдание и омраза.

Кокто втренчено гледаше Спартан, в стоманените му очи се четеше високомерно чувство на разбиране.

— Кажете ми, Джон Спартан, вие какво предпочитате?

Спартан срещна погледа на мер-губернатора.

— Може би ще ми запазите билет за полет до източния бряг, когато проповедта свърши.

Ленина Хъксли зяпна. Тя не можеше да си представи, че някой може да говори по този начин с мер-губернатора. Лицето на Кокто потъмня. Не беше свикнал хората да му противоречат. Предпочиташе личности като помощник Боб — лениви и робски благодарни.

— При вашите престъпления, Джон Спартан, досега вие сигурно щяхте да сте изгнили и умрели в затвора. Дори вие би трябвало да оцените убеждаващата спокойна хуманност на криозатворите.

Сега беше ред на Спартан да се намръщи. Не бе необходимо да му напомнят за дългата, ужасна присъда в онзи замръзнал ад.

— Не искам да ви развалям обяд, приятелю, но моята криоприсъда не беше нежна люлчина песен.

Той сниши глас, сякаш болката от напомнянето беше колкото физическа, толкова и душевна.

— Имах чувства, имах мисли. Един тридесет и шест годишен кошмар за всички онези хора, затворени в капана на горящото здание.

Кокто го погледна остро.

— Вие сте били буден? Не мисля така, приятелю.

Лицето на Спартан се изкриви от гняв.

— Аз пък знам това. Имах чувства, имах мисли — за съпругата ми, която удряше с юмруци ледения блок, който някога беше неин съпруг. След това вие бяхте достатъчно любезен да ме събудите и да ми съобщите, че всичко, което е имало значение в моя живот, е свършило. По-хуманно щеше да бъде да ме набучите на кол и да ме оставите на шибаните врани.

На масата на Кокто нямаше морална кутия. Хъксли беше озадачена:

— Мислех, че по време на рехабилитацията затворниците не са в съзнание. Човек може да се побърка!

— Страницните ефекти при криопроцесите са неизбежни — каза Кокто за свое оправдание. — Вие сте осъден за криминални

престъпления и дължахте — и все още дължите — нещо на обществото. Съжалявам, но няма нищо, което бих могъл да направя...

Обаче Спартан вече не му обръщаше внимание. Той гледаше през прозореца. Отначало имаше двама „Боклуци“, които се мотаеха пред „Тако Бел“. После трима... После четирима. След това пристигна още един с рахитична стара моторетка, една машина, скърпена от частите на поне дузина стари мотоциклети. Те непрекъснато сновяха и се оглеждаха наоколо. За опитното око на Спартан това не беше на добро.

Един фургон с хранителни продукти трополеше по улицата към ресторанта.

Спартан стана.

— Има нещо, което можете да направите за мен — каза той.

— Какво? — попита Хъксли.

— Да ми извикате помощ. Ще бъда на отсрещната страна на улицата...

— Но защо, Джон Спартан? Как така? Какво мислите да правите?

Спартан крачеше към вратата.

— Навън са се събрали лоши момчета да правят лоши работи...

Това е просто едно от онези полицейски предчувствия.

14

Спартан излезе през парадната врата на „Тако Бел“ и по походката му безпогрешно личеше, че не е от клиентите, останали доволни от заведението. Той излъчваше респект — и „Боклуците“ можеха да кажат от пръв поглед, че Спартан ще им причини неприятности. Мършавият, опърпан младеж, яхнал също толкова кърпен мотоциклет, изфорсира машината няколко пъти, след това я включи на скорост и се понесе с рев към него.

Спартан бързо грабна знака „Паркинг с обслужване“, изтръгна пръта от земята и се приготви.

Мотоциклетът може и да беше стар и ръждясал, но „Боклукът“ съумя да изтръгне всичката възможна мощност от ревящия двигател. Той се носеше право срещу Спартан, решен да го прегази. Спартан стоеше, готов за атаката.

Изглеждаше, че предното колело вече го докосва, когато Спартан се задейства. Дългият прът очерта широк откос във въздуха, удари „Боклука“ в гърдите и го свали от седалката.

Мотоциклетът, изваден от равновесие, се удари в бордюра, преметна се и избухна в кълбо от пламъци. Спартан не трепна, но клиентите на „Тако Бел“ скочиха да търсят прикритие.

„Боклуците“ се нахвърлиха върху Спартан, но всичките паднаха под неистовата серия удари, болезнено слабите младежи бяха покосени като зелена трева. Те го нападнаха с такава готовност и направиха толкова много капитални грешки в изкуството на нападението и от branата, че Спартан трябваше да предположи, че са новаци в тази работа — да се правят на грубияни.

Изведнъж обаче „Боклуците“ решиха да увеличат залога. Канализационната решетка в средата на улицата изхвръкна като от взрыв и от нея изскочиха още половин дузина бойци, които изглеждаха малко по-решителни. Носеха велосипедни вериги и ръчно направени нунджако, а неколцина от тях май че и знаеха да си служат с тях.

— Чудесно — мърмореше Спартан — те докараха цял отбор. — Той свали двама от нападателите без съзнание, стоварвайки се върху тях с цялата съкрушителна тежест на тялото си. — Само ако можехме да ги накараме да останат и да продължат играта.

Спартан се изпълзна от удара на един „Боклук“, размахващ стара алуминиева бухалка за бейзбол, удари го по тила и се обърна да отрази следващото нападение.

Но „Боклуците“ бяха загубили интерес към него. Те се бяха нахвърлили върху фургона с хранителни продукти и трескаво разкъсваха кашоните с храна. Някои пъхаха храната в брезентови торби, други я тъпчеха в устата си, погълщайки материали за хиляди бурито, сякаш не бяха яли от месец.

— Протеин! — извика един от тях. — Намерих протеин!

Това накара Спартан да спре.

— Протеин? — Порази го, че такова нещо може да бъде особено интересно за закоравели престъпници. — Какво става?

Вместо отговор един последен храбър „Боклук“ стовари своя нунджако по мускулестото рамо на Спартан. Младият човек се оттегли назад, едновременно ужасен и горд от това, което бе направил.

Спартан се вгледа в изненадания „Боклук“, наблюдавайки го как се готви за следващото нападение. Той удари Спартан още веднъж, но ударът не предизвика никаква реакция. Замахна още веднъж с нунджако, влагайки цялата си сила в атаката, но този път Спартан изстреля твърдия си като камък юмрук и спря удара във въздуха. После залюля безпомощния „Боклук“ с края на веригата и го хвърли като топка за боулинг в тълпата от „Боклуци“, струпани около фургона. Те изпадаха като кегли.

— Всички сте арестувани! — викна Спартан.

В средата на сплитането от ръце и крака Едгар Френдли се мъчеше да се изправи. Погледна към Спартан, — на лицето му се четеше насмешка. Той не знаеше кой е този мъж, но знаеше, че едрият полицай действа зад границата на закона.

— Какъв шибан герой! — озъби се той. Помогна на един от своите „Боклуци“ да се изправи на крака и нарами един кашон с храна. — Хайде! — нареди той. — Да изчезваме!

„Боклуците“ започнаха да се отдалечават с препъване и залитане, натоварени с храна. Спартан се взираше напрегнато, опитвайки се да

разбере какво става тук. Пристъпи към обезумялата тълпа и най-близкият „Боклук“ падна на колене, от парцаливото му сако се посипаха кутии с храна.

— Моля ви, недейте... Моля ви, не ме бийте — повтаряше младият човек. „Боклукът“ просто се страхуваше за живота си и нещо вътре в Спартан го накара да спре. Той само наблюдаваше как парцаливатата банда се стрелкаше в канализационната шахта, от която се беше появила.

Неочаквано до него застана Ленина Хъксли.

— Каква безразсъдна непринуденост! — каза тя, а очите ѝ горяха от възхищение. — Изглежда, като че има нов овчар в града.

— Шериф^[1] — каза Спартан, наблюдавайки как се измъква последният от последните боклуци. — Казва се шериф.

— Вие бяхте великолепен, Джон Спартан! — извика тя.

— Какви бяха тези момчета?

— Ние ги наричаме „Боклуци“ — каза Кокто. Той се приближаваше към Спартан и ясно се виждаше, че не е щастлив. Помощник Боб подтичаше край него. — Те са доброволни отцепници от обществото. Те треперят под нас в каналите, в изоставените тунели. Рожби на тъмнината.

Помощник Боб поглеждаше думата от началника си.

— Те са само разбойници и хулигани — каза той решително. — Общество от крадци.

— Крадци? — попита Спартан. — Мислех, че няма никакви крадци тук, в рая.

— Това са последните престъпни елементи в целия мегаполис — каза помощник Боб. — Вече са в ход плановете за изчистване на тази опасност веднъж завинаги.

Кокто кимна одобрително. Неговият подчинен цитираше безпогрешно „Съ branите речи на мер-губернатора д-р Реймънд Кокто“.

— Опасност? Те не ми се виждат опасни — каза Спартан. — Виждат ми се само гладни.

Ленина все още беше под впечатлението на героизма му при акцията.

— Това е само защото сте свикнал с много по-големи опасности, Джон Спартан. На живо сте по-добър, отколкото на лазерен диск. О, и

забавния начин, но който направихте остроумните забележки, преди да проведете боя със странно въоръжения „Боклук“. Това беше толкова... толкова...

Сpartan поклати глава.

— Ей — каза той гневно, — това не ти е Дивия Запад. Дори Дивият Запад не беше чак толкова див. Да ранявам хора не е моят идеал за добри времена.

— Наистина ли? — попита Ленина. От всичките си изследвания тя бе стигнала до заключението, че Джон Spartan е професионалист в насилието, който се наслаждава на работата си. Как е могла да събърка толкова много?

— Е — призна Spartan, — понякога е така. Всичко зависи от противника. Срещу Саймън Финикс играта е истинска. Но когато имаш насреща си шепа гладни момчета... Това е грешка, фатална грешка. — Той тъжно поклати глава. — Знаеш ли, мисля, че ми харесващ повече тогава, когато всички очаквахме да се пържим в атомния ад. Тогава беше... по-честно.

Spartan хвърли гневен поглед на Kokto и след това отмина. Lенина Хъксли преглътна и въздъхна. Тя не можеше да повярва, че някой може да се осмели да говори на мер-губернатора по един такъв неуважителен начин. Погледна към д-р Kokto, който гледаше с пламтящ поглед след отдалечаващия се Spartan.

Lenina го последва, решена да го възпре от друга подобна ужасна грешка.

Беше ѝ необходимо известно време, за да успокои Spartan и да го убеди да се качи в колата ѝ. Тя караше през смрачаваща се град, като поглеждаше разтревожено към него, а той седеше на седалката до нея с поглед, вперен право напред.

Най-после той пое дълбоко въздух и се помъчи да потисне гнева си.

— Виж какво — каза той меко, — съжалявам, че изпуснах нервите си там, преди малко...

Lenina отхвърли неговите извинения.

— Няма нужда да правите смекчаващи изказвания. Усвоила съм прекалено много неща контрабандно и направих грешка с вас.

— Така ли?

Ленина кимна.

— Аз си ви представях като някой, който унищожава лошите с щастлива усмивка на лицето, но сега разбирам, че вие сте един мрачен професионален стрелец с пистолет, който стреля само когато се налага.

Сpartан въздъхна тежко, кимна уморено. Тя просто не можа да го разбере.

— Хъксли. Спри! Аз нямам нищо общо с това... Просто си вършех работата и — той сви рамене — всичко около мен се рушише. Все така ставаше.

Ленина се загледа в загадката, която седеше до нея. След това взе малка плоска кутийка и се пресегна към него.

— Хей, нека да сменим темата. Тук е онова, което търсите. — Тя му я подаде. — Защо ви трябва?

Сpartан я пъхна в джоба си:

— Благодаря. Това е просто предчувствие.

— Не искате ли да ми кажете?

Сpartан поклати глава.

— Твърде рано е.

Ленина насочи колата към една отбивка от магистралата и спря пред двора на едно огромно, блестящо сребристо геометрично здание.

Сpartан се зазяпа в огромната стройна кула. Сякаш стигаше до облаците.

— Тук ли живееш?

— Вие също живеете тук — каза тя усмихнато. — Уредих ви жилище в същия коридор, където живея аз.

Асансьорът ги изнесе на горните етажи с такава скорост, като че бе изстрелян с оръдие, след това Ленина го поведе по дълъг коридор към своя апартамент.

— Всичко е кодирано с глас — обясни тя, влизайки в тъмния апартамент. — Така че ако имате нужда от нещо... просто го поисквате. Светлина!

Светлината се включи незабавно. В този ден, пълен с изненади, може би апартаментът на Ленина беше онова, което го изненада най-много. Тук имаше твърде малко неща от 2032 година — тя се беше опитала да възстанови обстановката в един апартамент от 90-те

години. Но, както се случва с хора, научили всичко от книгите, без да го изпитат, не беше могла да го докара напълно.

На пода имаше персийски килим, всички мебели бяха обвити в един разгул от съкрушителен червен велур. По стените имаше плакати с гигантски камиони, а по масичките и книжните полици бяха разхвърляни разни дрънкулки. Ако Хъксли се е надявала да си обзаведе апартамента в стил 1990 година, тя беше далеч от истината; приличаше на детска стая и на жилище на човек, който се занимава по малко с търговия с наркотици.

Разбира се, Спартан беше прекалено възпитан, за да каже нещо, което би могло да засегне чувствата ѝ.

— Как ви се вижда? — попита тя гордо. — Изщраках сума кредити, за да си направя един истински апартамент от двадесетия век. Нали е хубаво?

— Това е много... — Той не знаеше точно какво, но сигурно беше много. Той кимна, надявайки се това да означава одобрение.

— Нали? — попита тя с усмивка.

— Абсолютно!

Тя светна от удоволствие. След това погледна към пода.

— Джон Спартан — каза тя, — има разбира се, добре известна и документирана връзка между пола и насилието.

— Така ли?

Ленина сви рамене.

— Ами... не толкова като причинен ефект, но в състояние на обща неврологична възбуда.

Спартан се вгледа в нея, чудейки се накъде, по дяволите, бие.

— След като наблюдавах вашето поведение пред „Тако Бел“ и анализирах моето резултиращо състояние, мислех си, дали имате желание да правитеекс.

Сега тя го гледаше право в очите, с леко похотлив израз на устните.

„Май че чудесиите на този ден няма да свършат“ — помисли си той и каза:

— Секс?

Ленина Хъксли кимна.

— Точно така.

— С теб?

Ленина кимна.

— Потвърждавам.

— Сега?

Ленина се засмя.

— Разбира се! Защо трябва да отлагаме? Хвани момента!

Това беше едно късче от двадесет и първия век, което хареса на Спартан. Никакво мотаене с ресторани и цветя — направо на въпроса. Джон Спартан отдавна не беше правилекс и определено би могъл да предприеме нещо сега. Но цялото му възпитание и вродени инстинкти му подсказваха да не показва нетърпение.

— Ъ-ъ-ъ... ъ-ъ-ъ... мmm... да — каза той със срамежлива усмивка. — Бих искал да правяекс.

— Чудесно! — възклика Хъксли самоуверено. Тя се обръна бързо и извади два странни сребристи шлема и мъхеста бяла кърпа отшкафа в ъгъла на хола. Набързо нахлу шлема на главата на Спартан и го закопча здраво. После щракна един ключ отстрани на шлема и устройството забръмча тихичко, една червена светлина примигна няколко пъти, преди да превключи на зелено.

Ленина Хъксли се настани на дивана, нахлуши своя шлем и го включи. После сложи кърпата помежду им. По красивото ѝ лице премина леко мечтателен израз.

— Сега трябва да се отпуснете — каза тя тихо. — Започваме след няколко секунди.

— Какво започваме?

— Да правимекс, разбира се. Само почакайте.

Внезапно картина на шлема се включи и Ленина се появи пред очите на Спартан, плавайки на няколко сантиметра над земята. Нейното изображение беше облечено в халат от прозрачна материя с нежни рисунки, който леко се развиваше край стройното тяло.

Тя се носеше към Спартан, от дрехата ѝ сякаш се белеха парчета, които се разтваряха във въздуха и изчезваха след секунди. Тя свали горната част от халата, разкривайки твърдите си, пълни гърди...

Спартан я гледаше, зяпал от учудване — и удоволствие — докато разбере какво става. Тогава издърпа шлема от главата си и го хвърли настррана, на лицето му беше изписано объркване и тревога.

Еротичното, провокиращо изображение изчезна и той видя Ленина да стои все още на дивана, напълно облечена.

— Какво има? — попита тя. — Вие прекъснахте контакта.

— Контактът? — попита Спартан. — Та ние изобщо не сме се докосвали!

Ленина свали шлема си. Сега беше неин ред да изглежда объркана и обидена.

— Да се докосваме?

Спартан изглеждаше напълно сконфузен.

— Правилно.

— Но аз мислех, че вие искате да правите любов?

— Това ли наричате така? — Спартан посочи сензорния шлем на лицето ѝ.

Ленина сега беше засрамена. Тя скочи на крака, лицето ѝ беше червено от гняв и негодувание.

— Доказано е, че вир-сексът предизвиква алфа-вълни от по-висок порядък по време на дигитализираното пренасяне на сексуалната енергия!

— Добре, това е великолепно — каза Спартан със смях, — но какво ще кажеш просто да го направим по старомодния начин?

Тя го изгледа, отдръпвайки се шокирана и огорчена. Ленина не можеше да повярва, че той би могъл да ѝ предложи такова нещо.

— Ъп! — прилошаваше ѝ само при мисълта. — Да не би да предлагате... — Тя с труд се застави да каже думите. — Трансфер на флуиди? — тя го изрече с потреперване.

Спартан се ухили.

— Искам да кажа обезкостяване, диво мамбо, ти знаеш — той раздвижи бедрата си като лош имитатор на Елвис, — цуни-гуни.

— Това вече не се прави! — пое дъх Ленина. — Не може и да става въпрос за това!

Спартан я гледаше, сякаш тя беше полуудяла, окончателно, напълно и безвъзвратно.

— Вече не се прави? Как е възможно?

— Да се обменят телесни течности? Вие знаете ли до какво води това?

Спартан се ухили отново:

— Аха! Знам! Това води до деца, пущене, желание да се нападне хладилника...

Ленина не желаеше да бъде забавлявана.

— Безконтролната обмяна на телесни флуиди е била една от основните причини за рухването на вашето общество. — Тя пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои. — След СПИН се появил НРС. След него УБТ.

— Така ли? — каза Спартан объркано. Хей, аз съм спал тридесет години. Чист съм.

Ленина енергично врътна глава:

— Това няма значение. Едно от първите неща, които успя да постигне д-р Кокто, бе да направи чрез закон и поведенчески инженеринг всички видове обмен на телесни флуиди социално неприемливо поведение. Не се прощава дори обмен чрез устата.

Сега Спартан беше напълно поразен.

— И няма никакви целувки? Аз бях добър на целувките. Велико нещо, просто велико — д-р Кокто е намерил едно мирно занимание, в което съм добър — и го обявил за незаконно. Това момче не се шегува.

Ленина беше все още отвратена от мисълта какво иска да прави той с нея. — Брр!

— А как правите децата? — попита Спартан. — Откъде идват всичките малки Ленини и Алфредовци?

— Питате за креацията? Ходим в лабораторията. Течностите се пречистват, проверяват и преливат само от оторизиран медицински персонал. Това е единственият законен начин.

Спартан се ухили и пресегна към нея.

— Какво правите? — попита тя и се дръпна.

— Нарушавам закона.

Хъксли беше разярена и скочи на крака.

— Вие сте дивак! Джон Спартан, желая да напуснете жилището ми незабавно! — Тя посочи вратата и тропна с крак. — Вън!

— Но аз... Аз само се опитвах да...

— Не ме интересува! Моля, напуснете незабавно! Идете в жилище 2261-С!

Спартан поклати глава и тръгна към вратата.

— Някои неща винаги са си все същите — каза той.

Вратата зад него се затръшна.

Сpartan се лута известно време из огромното здание, докато намери апартамента си. Тъй като в бъдещето нямаше престъпления, нямаше и ключалки на вратите. Пипнешком налучка пътя към хола и се спря в тъмнината.

— Аха... Светлина! — каза той, чувствайки се малко глупаво да си говори сам. Щеше да бъде по-добре, ако все пак имаше електрически ключ — поне от онези с връвчица — защото какъв беше все пак смисълът от премахването на ключа? Светването на лампите никога не бе нещо трудно в миналото. Това беше просто промяна заради промяната.

Новият дом на Spartan имаше цялото очарование на изоставен хладилник. Същата форма и големина, като на Ленина Хъксли, но дори нейните несръчни опити върху интериора бяха дали топлина на жилището. В стаята доминираше огромен видеоекран, сиво-черният монитор беше като око на слепец.

Апартаментът беше стерилен, опазен от всяко човешко докосване — с изключение на криопакета с личните му вещи, доставен от затвора, кълбо яркочервена прежда и чифт дълги игли за плетене.

Ръцете му започнаха да треперят, когато стигна до кълбото вълнена прежда, сякаш беше привлечен от храна. Загледа се в ръцете си, изненадан от неволната реакция, откъсна се от преждата и се тръшна в забележително неудобното футуристично кресло, загледан в пространството.

Миг по-късно, когато Spartan погледна надолу, изведнъж откри в ръцете си иглите и че несъзнателно плете с едно съвършено умение. Пръстите му замръзнаха, когато си пое дъх от изненада и объркване. Той не знаеше да плете!

Внезапно видеоекрана оживя и на него се появи една съвсем гола жена. Тя деловито си миеше зъбите и гледаше отражението си в едно огледало.

— Здрави, Мартин — каза тя. — Мислех си... — Тя погледна в огледалото си и видя как Spartan я гледа с изумление. — О, Боже мой! Извинете, набрала съм погрешно номера! — Жената се пресегна към ключа и изображението ѝ изчезна.

До този момент Spartan не беше схванал, че еcranът е телефон. Помисли за момент, после се обърна към екрана.

— Ъ-ъ, телефонния указател... моля.

Машината отговори моментално.

— Видеофонният указател е включен.

Гласът беше мъжки и студен, самата деловитост и компютърна ефективност.

Спартан едва не се отказа, обезкуражен от машината, но накрая събра смелостта си и заговори.

— Имате ли номера на Кейти... — започна той, след това се поправи сам. — Ъ-ъ, тя би трябвало сега да е Катрин. Фамилно име Спартан. Или може да е с фамилията на майка си... Уорън... или... — Тогава една ужасна мисъл го порази — Майка ѝ може да се е омъжила повторно. Обаче тя е починала вече... — Внезапно Спартан осъзна, че той дърдори, изливайки сърцето си пред машината. Спря, объркан от откровението си пред нея.

ВидеоЕкранът прерови огромния си мозък и отговори бързо.

— Няма справка за Кейти Спартан. Няма справка за Катрин Спартан. Няма текуща справка за Катрин Уорън.

— Няма текуща справка? — попита Спартан. — Значи е имало?

— Има регистриран номер на Медлин Уорън до 2010 година. Регистриран друг домашен номер до 2028 година.

Спартан се наведе в неудобното кресло.

— Какво е станало след това?

— Няма справка — отвърна компютърът.

На Спартан му се стори, че той стисна здраво устни, като играч на покер, който си пази картите.

— Умряла ли е? — попита Спартан, страхувайки се от отговора.

— Не е издаден смъртен акт. Няма справка.

— Добре е, че тя не може да умре без разрешение — каза Спартан язвително. — Преместила ли се е?

— Не е издадено разрешително за преместване — отговори компютърът. — Няма справка.

Спартан започна да се беспокои защо тази машина пести подробностите за живота на дъщеря му.

— Причини за липсата на справки?

Но мозъкът на видеокрана се беше отдръпнал, както беше предвидено.

— Кой номер желаете да повикате?

— Защо не опиташ да ме свържеш с Елвис? — попита Спартан кисело.

Телеекранът беше програмиран да не приема оскърбителни и заплашителни заявки или пък прищевки.

— Бъдете здрав — каза той и изключи.

— Обзала гам се, че нямаш предвид точно това — каза Спартан.

Той стана и закрачи из стаята, чудейки се какво да прави сега. Повече от всичко искаше да намери дъщеря си, обаче за това трябваше да почака, докато изучи малко по-добре положението в страната. Това включваше тайната — какво беше станало със Саймън Финикс. Дали би могъл да направи нещо?

Той си спомни малката кутия, която му беше дала Ленина Хъксли. Извади я от джоба си и я отвори. Вътре имаше купчинка от тънки като вафла лазерни минидискове, извадени от охраняемите камери на Сананджелиския музей на изкуството и историята.

Спартан пъхна първия в отвора на четящото устройство в долната част на видеокрана. Това беше кристалночиста картина от експлозията в Залата на насилието, снета в момента, когато димът и отломките излитаха през покрива. Това беше снимка с високо качество — но не му говореше нищо.

Следващата снимка разкриваше малко повече. Този път наблюдението беше хванало д-р Кокто и помощник Боб как вървят през двора към музея.

Спартан зареди третия диск в машината. Това беше неясно изображение, хванало помощник Боб, падащ като убит, на половината разстояние към земята. Кокто беше се наклонил, а в края на кадъра имаше петно от дим. Това трябва да беше стопкадър от момента, в който Саймън Финикс беше изстрелял един-единствен куршум срещу двамата.

Последната снимка беше най-завладяваща. Тя показваше как Кокто и Саймън Финикс се срещат лице в лице. Спартан изучи снимката внимателно. Двамата мъже сякаш говореха, дори разговаряха. Нямаше и намек от заплаха в очите на Финикс, нито пък Кокто и помощник Боб изглеждаха уплашени за живота си. Спартан се взираше и се чудеше за какво ли биха могли да разговарят привидно спокойният мер-губернатор и маниакът — убиец.

Джон Спартан беше до толкова потънал в мислите си, че дори не забеляза как посегна несъзнателно към кълбото и започна напрегнато да плете, а почукването на иглите беше единствения звук в стаята.

---

[1] Игра на думи — на английски овчар е шепърд. — Б.пр. ↑

15

За мер-губернатора д-р Реймънд Кокто това беше една много лоша нощ — най-лошата, която можа да си спомни от много време. Първо, Саймън Финикс беше буквално пометен с взрив от сцената и се оказа дори по-труден, отколкото можеше да се предположи от ужасната му репутация. Мер-губернаторът се надяваше, че Финикс ще бъде програмиран по-добре, докато спеше.

След това, само за да се влошат нещата, онзи тъпанар, шеф Йрли, бе отишъл и размразил единствения човек в историята, който беше в състояние да се справи със Саймън Финикс — Джон Спартан. Засега изглежда Спартан ще може да бъде управляван — въпреки своя характер и темперамент, той все пак е полицейски офицер и разбираше какво е власт и Кокто се надяваше, че ще може да го държи под контрол — поне засега.

По-нататък, д-р Кокто знаеше, че Спартан не притежава всички умения, необходими за действие с пълна ефективност в този нов свят. Това повече от всичко друго ще пречи на този непредвидим полицейски служител.

Обаче най-лошото, което се случи, най-унизителното събитие от всички, беше неочекваната поява на Едгар Френдли и неговата парцалива банда от последователи точно пред очите на Кокто. А Спартан беше отказал да прави каквото и да било във връзка с това. Фактически той беше демонстрирал определена симпатия към „Боклуците“. Това не обещаваше нищо добро в бъдеще и мер-губернаторът трябваше да предприеме някои ходове, за да бъде сигурен, че тази симпатия на Спартан няма да се задълбочи.

Ето защо нямаше нищо чудно, че Кокто не беше в най-доброто си настроение, когато най-после се върна в кабинета си в правителствения център. Помощник Боб топуркаше деловито по петите на началника си, беше съвсем наясно с мрачното му настроение и се чудеше как да го подобри.

Кокто пристъпи в тъмния си кабинет.

— Светлина — заповяда той.

Но компютърът не задейства и стаята остана обвита в гробна тъмнина.

— Казах светлина!

От тъмнината долетя кудкудякащ смях:

— Не-е — каза Саймън Финикс. — Аз го смених. Само за кеф. Сега можеш да кажеш да светне.

Светлините щракнаха и д-р Кокто и помощник Боб бяха шокирани и обидени, като видяха великият луд да седи зад бюрото на мер-губернатора, а мръсните му ботуши бяха качени направо върху девствената белота на работната повърхност.

Финикс се изкикоти отново.

— Светни!

Светлините угаснаха и в тъмнината можеше да се чуе как Кокто простена от възбуда.

— Така не е ли по-хубаво? — попита Финикс, дразнейки двамата мъже. — Хайде, докторе, опитай ти.

— Светни — каза Кокто кисело.

Лампите светнаха.

— Много добре, Финикс. Стига сме си играли.

— Реймънд, аверче — каза Финикс, гласът му преливаше от престорена сърдечност, — ами нали затова съм тук. Ние имаме да говорим за сума неща, нали така?

— Как влезе тук? — попита Кокто.

Финикс сви рамене и се изсмя отново.

— Исках да знам. Пароли, маршрути към тайните подземни царства. Всичко това е в компютъра. — Финикс поклати глава учудено.

— Исках да изляза, набрах някакъв код и машината тръгна, даде ми пълен достъп до мрежовия интерфейс за промишлената информация.

— Той метна широка усмивка към двамата мъже. — Пък аз дори не знам какво означава това. — Не е лошо за човек, който не знае да използва и един шибан тостер.

Не е необходимо да казваме, че частният кабинет на мер-губернатора Реймънд Кокто не беше обзаведен с морална кутия.

— Сега вече знаеш — каза Кокто.

— Така е. Исках да те питам за това. Харесва ми. Много ми харесва. Прави живота много по-лесен.

Кокто се опита да запази спокойното си поведение, но Финикс го смущаваше много.

— Твоите умения са ти дадени с определена цел, а не за лично удоволствие. Опитай се да си спомниш това.

— Никога не го забравям, Рей, детето ми.

— Твоята задача е да убиеш онзи нехармоничен и разрушителен млад човек, Едгар Френдли.

— Ясно — каза Саймън Финикс.

— И след като си свършил тази работа, трябва да спреш революцията, преди тя да се е разразила. Ти беше изваден от криосъстоянието с тази задача.

Финикс сви рамене.

— Така ли? Може би имам някакъв провал в паметта, но не мога да си спомня да съм попълвал молба за това специално удоволствие. Как съм се натопил?

Кокто беше самата увереност.

— Това е работа, която просто не може да бъде свършена от никой друг в Сан Анжелис. Никой не е подготвен психически да я свърши. Варварски умения като твоите не са необходими в това общество.

Финикс свали крака от бюрото и се наведе към двамата мъже.

— А-а — каза той, — ще трябва да ти кажа, че тук бъркаш, авер. Ясно е, че умения като моите са много ценни сега. Мисля, че оценяваш неправилно обстановката. — Гласът му беше като на регионален мениджър на голяма корпорация, който чете нотации на редови продавач.

— Нека да го обсъдим, Реймънд. Нека изследваме нашите възможности. Да оценим какво наистина става.

Кокто поклати глава.

— Всичко, което трябва да направиш, е да убиеш Френдли и да не позволиш на бандата му от еретици да разпалва повече безредици.

Мер-губернаторът още не беше изстинал от внезапната поява на „Боклуците“ пред „Тако Бел“.

— Твоята глупост спомогна това да се влоши още повече тази вечер. На по-малко от петдесет метра от мястото, където се намирах, аз, Едгар Френдли и неговата банда атакуваха един фургон с храна. Предполагах, че ти ще можеш да предотвратиш това. Но ти не можа.

— Глупост? — каза Финикс. — Бих казал, че намирам тази дума малко обидна, Реймънд, а ти как мислиш?

— Не — отсече Кокто, — аз не мисля така.

— Не мислиш? — попита Саймън Финикс. — Бил ли си някога там долу, в Страната на „Боклуците“, Рей? Бил ли е някой от вас там долу? Знаете ли какво всъщност става там, долу? Не?

Реймънд Кокто и помощник Боб премълчаха, Финикс беше доволен. Тяхното мълчание му каза всичко, което искаше да знае. Те не знаеха какво става в подземния град, населен с „Боклуци“. Това създаваше на Саймън Финикс широки възможности да лъже спокойно и да плаши добрия доктор и вярното му куче колкото си иска.

— Е, какво да ви кажа, момчета... долу не е добре. Наистина не е добре. Може да стане голям проблем. По-голям от това, с което може да се справи един човек — дори човек с моите умения.

— Какво предлагаш? — попита Кокто и стисна устни.

Финикс го погледна, сякаш наистина не искаше да предложи точно това, обаче...

— Ще ми трябват още пет или шест момчета. Пет или шест разорани момчета. Надявам се да имате списък. Щото, гледай сега, не искам да размразяваме никакви страховити убийци или бесни кучета.

Кокто се усмихна и скръсти ръце. Започваше да разбира какво става.

— Значи ти искаш да бъдеш единственото бясно куче?

Но Финикс не се интересуваше дали Кокто е разгадал плановете му.

— Точно така, док.

— Добре. Стига това да е нужно за овладяване на положението — каза той, прегълъщайки думите. След това се обърна към помощник Боб. — Погрижи се за това.

Помощник Боб кимна и забърза да изпълни наредждането на господаря си. Кокто се обърна отново към Финикс.

— Казвам ти, трябва да свършиш с... Започваш да ставаш повече вреден, отколкото полезен.

— А-а, недей да говориш така — каза ухилен Финикс. — Оскърбяваш ме.

— Пази Боже! Никога не бих си го позволил.

— Добре — каза Финикс. После се замисли за момент. — Впрочем, колко струвам аз? Какво ще спечеля от цялата тази история?

Кокто изглеждаше мрачен. Той очакваше да се стигне до това.

— Какво искаш?

— Тъй... — каза Финикс срамежливо. — Аз обичам да въртя работите. Освен убийствата и осакатяването, мисля, че имам някои наистина първокласни организаторски способности.

Кокто се опита да поласкае този страховит, заплашителен посетител от миналото.

— Може би ще оглавиш някои от градските управления. Ще станеш надзорник.

— Искаш да кажеш например по отпадъците, пожарната, осветлението и енергетиката? — Финикс поклати глава. — Не... имам предвид по-скоро управлението на недвижимите имоти.

— За какво говориш? Недвижима собственост?

Финикс се изтегна удобно в огромното кресло зад бюрото.

— Говоря за Малибу, Санта Моника... Може би всички крайбрежни градове.

Кокто нямаше друга възможност, освен да се съгласи с претенциите на Финикс — поне засега.

— Ще обсъдим този въпрос, Финикс.

— Можем да си разменим меморандуми — каза Финикс.

Това преля чашата.

— Преди да преминем към въпроса за възнаграждението, бих искал да ти напомня, че първо имаш да вършиш нещо. След като премахнеш всички заплахи за Сан Анжелис — подчертавам, всички, Финикс, ние ще обсъдим едно подобаващо възнаграждение. Само че първо си свърши работата. А сега ние трябва да тръгваме.

Обаче Саймън Финикс не беше напълно готов за закриване на дискусията.

— Какво, по дяволите, прави тук Спартан, Реймънд? — Финикс изглеждаше наистина разтревожен. — Кой го покани на нашата вечеринка? Това никак не ми харесва.

Кокто се беше надявал да не се стигне до този въпрос. Спартан не влизаше в неговите планове, но не искаше Финикс да го знае — не искаше да се разбере, че вече е изтървал управлението чак до там.

— Ти ще си свършиш работата и ще я свършиш скоро — каза Кокто, — и аз те уверявам, че Спартан ще бъде натикан отново във фризера. Мисли за него като за гарант.

Финикс се усмихна тънко.

— Гарант? Гарант, че аз ще си свърша работата? Това ли искаш да кажеш? Слушай, Рей, веднъж вече се погрижих за Спартан, така че недей да тормозиш интелигентната си главица с това. Окей? — Финикс стана. — Сега ние имаме нужда онези момчета да бъдат размразени веднага. Колкото по-скоро разполагам с необходимото, толкова побързо ще получиш онова, което искаш ти. Разбра ли?

— Каквото и да поискаш.

Вътрешно той проклинаше Едгар Френдли. Този нищожен „Боклук“ беше причината за всички тези дяволски неприятности и той щеше да си плати за това. Скъпо ще си плати...

Помощник Боб влетя обратно в стаята.

— Списъкът се прави — доложи той работелно.

— Сам виждаш, Финикс. Ние се мъчим всичко, което е в наша власт, да ти помага.

Финикс кимна.

— Добре, Рей. Това е добре. Светни!

Лампите изгаснаха и Финикс се изкикоти лудешки, доволен дори от тази малка беля.

— Светни! — отсече Кокто, обаче за негова голяма изненада лампите не светнаха отново. — Финикс, каква игричка играеш?

Финикс се изхили в тъмното:

— Смених програмата. Паролата вече не е светни. Друга е. Обзалагам се, че ще я познаеш. — Вратата се тръшна и д-р Кокто и помощник Боб останаха сами в тъмнината.

— Какъв неприятен човек — каза помощник Боб.

На Кокто му дойде много.

— Затваряй си устата, Боб — сряза го той.

— Да, д-р Кокто — отвърна кротко помощник Боб.

16

Джон Спартан очакваше Ленина Хъксли да се държи малко отчуждено, когато се срещнаха на другата сутрин. В края на краищата той беше извършил непростимия грех да ѝ предложи неосигурен акт на трансфер на флуиди — с докосване, целувки и всички онези напълно незаконни неща.

Наистина, Ленина Хъксли беше съвсем делова, когато се срещнаха рано сутринта на другия ден до полицейската кола.

— Добро утро — каза Спартан любезно. На рамото си носеше голяма кожена торба.

— Добро утро — каза Ленина Хъксли с леко кимване, студена и недостъпна.

Спартан заобиколи колата откъм шофьорското място и седна зад кормилото.

— Какво правите?

— Кая се да се науча да карам това нещо — каза той със свиване на рамене.

Ленина Хъксли не възрази. Имаше други неща, на които искаше да научи своя нов и нестандартен партньор.

Тя пое дълбоко въздух.

— Разбирам, че ще трябва да работим заедно и мисля, че най-добре ще бъде, ако се съгласим и двамата да забравим събитията от снощи — каза тя официално.

— Добре — отвърна Спартан.

Обаче Ленина имаше още неща, от които искаше да ѝ олекне.

— Разбирам, че нашите отношения са чужди за вас и въпреки моето задълбочено изучаване на вашето време аз също не съм в състояние да преодолея различията между нашите две различни култури.

— Това е ясно — каза Спартан и извади от торбата един отлично изплетен пуловер от светлочервена вълнена прежда. — Това е за вас.

Трябваше да отгатвам размерите, но май ще е добре. Това е предложение за мир, приемате ли го?

Ленина Хъксли очакваше сума отговори от Спартан, но този я изненада напълно.

— Какъв красив пуловер! — възклика тя, държейки го пред себе си. — Чудесен е!

Спартан натисна няколко бутона на пулта за управление и колата тръгна с леко бръмчене. Спартан поклати глава.

— Не знам какво са ми сложили в замразяващата гадост — каза той, — но първото нещо, което ми се прииска след размразяването, бе да плета. По-рано никога не съм плел.

— Вие плетеете много добре — каза Ленина, отваряйки му пътечка към миналото.

— Знам — отвърна той, — но е толкова странно. Как съм могъл да науча какво е това наплитане, совалка, кука, макара, дантелена плетка. Мога веднага да изтъка килимче със затворени очи.

Хъксли се засмя. Това беше една тайна, която тя можеше да разкрие.

— Това е било вашето рехабилитационно обучение.

Спартан я погледна бегло.

— Моето какво?

— Вашето рехабилитационно обучение. За всеки затворник един компютър разработва програма, която формира вътрешно някакви умения на криозатворника. Той взема снимка на вашето генетично предразположение и ви създава умение или занаят на базата на вашите природни склонности. Това е истинско изобретение.

— Наистина — съгласи се Спартан с безразличие.

— Да — каза Ленина с кимане, — след като определи вашите природни склонности, той ви имплантира знанието и желанието да вършите онова, което умеете. Компютърът е създал от вас една превъзходна плетачка, Джон Спартан.

— Плетачка ли? — втрещи се Спартан. — Плетачка! Направо е великолепно. — Той се обърна към Ленина — Как стана, че излязох от затвора и се оказа, че сега съм някаква шибана Бетси Рос?

— Плетенето е ценно умение — надуто, като селска учителка отклони въпроса Ленина Хъксли. — Освен това изследванията

показват, че плетенето намалява пулса, равнището на стрес и кръвното налягане.

— Не е там работата — каза Спартан. — Финикс излезе от затвора и може да се оправя с компютри, да кара всякакви коли, да намира всичко в проклетия град, а освен това е три пъти по-силен от онова време. Сега бихте ли си направили труда да ми отговорите що за рехабилитационна програма е използвана при него?

— Не знам! Не мога да го обясня.

— Добре. Бихте ли могли да ми намерите копие от тази програма? Да видим кой е напомпал така момчето.

Ленина се позамисли, после се наведе над компютъра и започна да набира кодове. Пъrvите три отговора можеха да се предвидят.

— Нямате достъп! — прозвуча компютърния глас.

— Майната ти! — каза Ленина.

— Майната ти? — попита Спартан. — Използвате малко груб език.

Но Ленина не обърна внимание на неговия сарказъм, а ръцете ѝ продължиха да летят по клавишите. Спартан се усмихна, като я гледаше как се опитва да наруши правилата — беше щастлив да констатира, че дори и в бъдещето не могат да избягнат разтягането на правилата до границата на незаконното.

Компютърът отказа на Ленина достъп до информацията още три пъти и всеки отказ я ядосваше все повече — „майната ти“ стана „по дяволите“ — и тя все по-решително се опитваше да разчупи кода.

Чрез серия увъртания и уловки и дори откровени лъжи, чак до там, че се представи за самия шеф Джордж Ърли, Ленина можа да заобиколи системите за сигурност.

Компютърът изпища на висока нота, което накара Ленина и Спартан да подскочат.

— Какво, по дяволите, означава това?

Ленина се усмихваше, но Спартан можа да забележи в очите ѝ страх. — Влязла съм в ултрасекретна зона. През следващите няколко секунди компютърът ще провери всеки възможен код за достъп. Ако съм направила всичко както трябва, ще бъдем допуснати до закритите файлове.

Внезапно пронизителното пищене спря. Сигналът за тревога беше сменен от спокоен женски глас.

— Въведете названието на обекта.

Ленина бързо го напечата. Компютърът се поколеба за момент, сякаш не можеше да има доверие на всекиго, който е получил достъп до рехабилитационния файл на Саймън Финикс. Обаче кодът сработи и секунда по-късно мозъкът избълва информацията.

— Финикс, Саймън! — доложи компютърът. — Рехабилитационни умения: улични боеве, компютърно образование, насилие, умение да извършва преднамерени убийства.

Ленина Хъксли беше шокирана и можеше само да гледа в экрана като замаяна.

— Но... тук трябва да има някаква грешка. Това не може да бъде рехабилитационна програма.

— Шегуваш се — каза Спартан.

— Тези умения са забранени още преди десетилетия. — Тя гледаше Спартан с широко отворени очи. — Мер-губернаторът никога не би позволил такова нещо.

— О, не — отвърна Спартан, — той ще бъде шокиран, сигурен съм, ако знае на какви науки учат лошите момчета в неговия скъпоценен криозатвор.

— Как няма да бъде — възрази Ленина. — Такава програма ще създаде... чудовище!

— Ще създаде? — Учуди се Спартан. — Те са започнали от чудовището. Това, което са успели да направят с тази програма, е едно усъвършенствано чудовище, един шедъвър на чудовищата.

— Но защо? — попита Хъксли. — Каква може да бъде целта на създаването на нещо... нещо... толкова ужасно?

Спартан поклати глава.

— Не знам — каза той, — но мога да се досетя. Кой разработва тези програми?

— Цялото програмиране е осъществено от Кокто Индъстрийз, разбира се — отговори Ленина, — но защо мер-губернаторът Кокто иска да пусне такъв брутален дивак сред нас? Чудовището ще се противопостави на всичко, което той се е опитал да направи. Срещу всичко, на което той държи. То ще унищожи неговата мечта.

— Това е добър въпрос — каза Спартан. — Хайде да му го зададем! — Той завъртя колата в един завой на сто и осемдесет

градуса, от който гумите запушиха, един пътен трик, който не беше виждан в града от лошото старо време на жестоките деветдесет.

Пресече трите платна, пълни с коли, прекоси светлозелената тревна ивица и се включи в крайното платно за движение в посоката, от която дойдоха. Дузина коли в това платно спряха с вой на спирачките, а шофьорите им започнаха да търсят клаксоните на колите си. Досега никога не бяха ги използвали и не бяха сигурни как могат да ги задействат.

— Джон Спартан! — изпища Ленина, държейки се за всичко, за каквото можеше. — Какво правите?

— Завивам в обратно направление.

— Този начин не е разрешен! — каза тя мрачно. Обаче Спартан можеше да твърди, че тя остана почти без дъх от възбуда и тайно се възхищаваше на смелия маньовър, невиждан по обикновено спокойните сананджелиски магистрали.

От следващия етап на наглия план на Спартан тя беше възхитена по-малко.

— Вие мислите да поставите въпроса направо на мер-губернатора д-р Реймънд Кокто? — попита тя недоверчиво.

Спартан кимна.

— Точно така.

— Не, Джон Спартан. Вие не можете да обвините спасителят на града в подобно нещо! Не можете да го обвините, че е свързан с такъв масов убиец като Саймън Финикс. Това би било... би било невъзпитано!

— Невъзпитано? Не се тревожи за възпитанието. Ще бъда изтънчен. Аз съм много изтънчен.

Ленина не изглеждаше никак убедена. Нищо, което можеше да забележи в Джон Спартан, не говореше за изтънченост — може би освен червения пуловер, а и той беше първият, който признаваше, че плетенето е неговото естествено изкушение.

Помощник Боб не беше очарован да види Джон Спартан, когато двамата полициаи влязоха, спорейки, в приемната на д-р Кокто.

— Къде е Кокто? — попита грубо Спартан. Ленина Хъксли никога по-рано не беше идвала в светая светих — канцеларите на мер-губернатора — и стреснато се дръпна назад, засрамена от липсата на уважение към това свещено място от страна на Джон Спартан.

Помощник Боб беше поласкан още по-малко. Като при добре обучените кучета — пазачи първият инстинкт на помощник Боб бе да прегради всянакъв достъп до господаря си и двамата полицаи можаха да забележат, че помощникът на Kokto се готви да застане на пътя им.

— Никога не съм съжалявал толкова, Джон Спартан — каза помощник Боб мазно. — Д-р Реймънд Kokto не е на разположение за вашето необавено посещение. Не мисля, че мога да имам достъп до него в този момент. — Той се обърна отново към монитора на компютъра. — Бъдете здрави.

Джон Спартан реши да кара направо. Сграби помощник Боб за гърлото и го бълсна в един от осемте екрана, които заобикаляха бюрото му.

— Помисли още веднъж.

Помощник Боб никога досега не беше душен и намираше усещането за крайно неприятно. Повече го уплаши обаче погледа на Спартан. Помощникът на Kokto разбра, че стискането може само да се усили, ако продължава да се съпротивлява. Ето защо и той реши да кара направо. Степента на болката, която изпитваше, беше достатъчна, за да го накара да се откаже от съпротива.

— Ще положа всички възможни усилия, за да ви осигуря една среща с господин мер-губернатора, сър!

— Предполагах, че ще ме разбереш! — каза Спартан, като бълсна човека обратно в креслото му. Помощник Боб се надвеси над компютъра и започна трескаво да печата на него.

— О, чудо на чудесата — каза помощникът без дъх, — намерих мер-губернатора по фиброоптиката в главната зала за конференции.

— Страхотно ни провървя, нали? — попита Спартан.

— Детектив Спартан — зашепна Ленина Хъксли, — моля ви! Не забравяйте къде се намирате!

Спартан нямаше време за отговор. Вечното спокойствие на Kokto се появи на осемте екрана едновременно.

— Най-учтиви извинения за невъзможността да се срещнем физически, господин детектив — каза той снизходително, — но на мен лежи цялото управление на града.

Ленина пристъпи към екрана.

— Най-учтиви поздрави, господин мер-губернатор, ние молим за извинение, че прекъсваме вашия делови ден, но Джон Спартан и аз

трябва...

Сpartан нямаше време за учтивости.

— Слушайте — отсече той, — вие сте програмирали рехабилитацията на Финикс така, че да стане по-голям и по-добър терорист. Освен това не мисля, че бягството му е случайно.

Ленина завъртя очи.

— Това е много невъзпитано, Джон Спартан. Много невъзпитано.

Лицето на Kokto беше като маска на спокойствието и той гледаше двамата полицаи със своята тайнствена хипнотична искреност.

— Така... — каза той много бавно. — Първо да погледнем файла, нали? Помощник Боб, рехабилитационната кодировка на Саймън Финикс. Незабавно.

— Да, господин мер-губернатор.

Информацията започна да се върти на екрана и в същото време един студен женски глас я четеше.

— Финикс, Саймън! — редеше гласът. — Рехабилитационни умения: декоративно градинарство, подреждане на цветя в магазини, домашно градинарство, художествени опаковки за подаръци...

Kokto продължаваше да се усмихва.

— За какво говорите, господин детектив? Единственият ми интерес към Саймън Финикс е да му помогна да стане опитен цветар.

— Цветар? — попита Спартан. — Че той не може да различи роза от картоф.

— Ще ви напомня за вас, Джон Спартан, вие също не знаехте да плете преди криорехабилитацията.

Спартан вървеше към провал и реши да увеличи малко темпото. Извади откраднатата от музея „Берета“ от джоба си и стреля в три от осемте екрана. Помощник Боб скочи и залегна. Ленина Хъксли го гледаше с невярващ поглед. Обаче на Реймънд Kokto не му трепна дори едно мускулче.

— Хайде да опитаме отново, Kokto. Още една серия въпроси, ако нямате нищо против.

— Аз съм на вашите услуги, господин детектив.

— Там, пред музея, защо Финикс не ви пръсна главата?

Kokto сви рамене.

— Може би защото не представлявам заплаха за него? Честно казано, не знам. Това има ли значение?

— Има — отвърна Спартан. — Не е необходимо да бъдете заплаха за Финикс, за да бъдете убит, док. Видях снимките на службата за сигурност, Финикс е имал сума време, за да обмисли къде точно да продупчи главата ви.

— Джон Спартан — възрази Кокто, — тази демонстрация на варварско поведение не е била приемлива дори по ваше време.

Спартан стреля още три пъти и още три екрана се пръснаха. Нервите на помощник Боб дадоха на късо и той припадна.

— Когато човек като Финикс държи пистолет срещу главата ви, десет секунди са време с девет секунди и половина по-дълго от вашия живот.

— Не всеки е нетърпелив като вас, за да прибегне към насилието като средство за преодоляване на всички трудности в живота — каза Кокто с някакъв скрит смисъл. — Дори сега започвам да се чудя дали хаосът в музея беше резултат от присъствието на господин Финикс или на вашето. Имам причини да предположа...

Внезапно той мълкна. Топлата муцуна на „Беретата“ се бе опряла в тила му. Спартан загуби търпение да разговаря с видеозображението на мер-губернатора. Беше минал по коридора, който водеше право в залата за конференции.

— Нямаш причини да предполагаш, лайняна главо — каза Спартан, — че можеш да ръководиш този човек. Поязвай ми... не можеш.

Кокто не се смути.

— Има ли нещо специално, което се каниш да правиш с това архаично устройство?

Спартан отпусна пистолета. Щеше му се да изтрие наглия израз от спокойното лице на Кокто, но мер-губернаторът беше ключът към цялата загадка.

Кокто се усмихна.

— Мисля, че няма такова нещо. Господин детектив, повярвайте ми, че единственото нещо, което не е под мой контрол, сте вие. Но това може да се уреди. Вие, мой кроманьонски приятелю, сте мъртъв. Вашето семейство е мъртво. Вашето минало е мъртво. Мъртвите не могат да оказват влияние на живите.

— Не бих залагал на това — каза Спартан.

Мер-губернаторът въздъхна, сякаш представлението на Спартан му се стори ужасно скучно.

— Оставих ви да се порадвате на моментната си доисторическа храброст, защото след като излезете от тук за вас всичко е свършено. Както и всичко друго в живота ви. — Кокто се обърна и направи жест към Хъксли, подобен на жеста на ръководител на тържествен обяд към келнер: — Офицер, върнете този човек незабавно в криостатус! Бъдете здрави.

Спартан го изгледа продължително.

— Бъди шибан.

Ленина Хъксли подскочи ужасена, а моралната кутия в залата за конференции избръмча гневно:

— Джон Спартан... — началото беше обичайно.

Спартан вдигна пистолета и пръсна кутията на стената. Но очите му не мръдваха от Кокто.

17

По всичко личеше, че Спартан ще върви доброволно. Ленина Хъксли го съпроводи до колата и се успокои, когато Алфредо Гарсия се присъедини към нея като помощ за арестуването на Джон Спартан.

— Наредено ми е да ви поставя под арест, Джон Спартан — каза Ленина Хъксли, настроена малко шеговито.

— Готова ли сте да обясните правата ми? — попита Спартан.

— Какво да ви обясним? — учуди се Алфредо Гарсия.

— Няма значение — каза Спартан, качвайки се в колата. — Да вървим.

Пътуваха известно време мълчаливо и на Ленина Хъксли започна да ѝ се струва, че в момента на Спартан му е все едно дали ще живее или ще умре. Думите на д-р Кокто бяха жестоки и Ленина беше сигурна, че Спартан живееше само с една мисъл.

„Вашето семейство е мъртво — беше казал Кокто. — Вашето минало е мъртво.“

За Спартан това означаваше, че има само едно нещо, за което си заслужаваше да живее: отмъщението...

Ако се остави да бъде върнат в затвора, Саймън Финикс ще бъде свободен да изпълни престъпния си план. Джон Спартан не можеше да позволи това.

— Спри колата! — каза той внезапно.

Караше Гарсия и това го разтревожи.

— Какво?

— Казах да спреш колата!

Колата изsviri със спирачките и спря на пресечката между „Уилшиър“ и „Санта Моника“. Всички следи от вчерашното смъртоносно вилнеене бяха премахнати грижливо.

Джон Спартан слезе от полицейската кола и тръгна към решетките на една вентилационна шахта, която излизаше на равнището на улицата. Дръпна една от стоманените планки и изпод земята лъхна горещ въздух.

— Какво правите? — възклика Ленина.

— Бягам! — Отвърна Спартан и дръпна втора планка от лепкавия асфалт.

Ленина поклати глава.

— Не, не, не можете да направите това. Ние трябва да ви съпроводим до криозатвора. Такива са моите заповеди. Вие не бихте искали да не се подчиня на праята заповед, нали?

Спартан замълча и се взря дълбоко в очите ѝ:

— Виж какво, прави каквото искаш, а аз ще правя каквото знам — тросна се той. — Моят единствен шанс е да хвана онзи задник и да го сложа пак в леда — или аз да отида там. — Мускулите на шията му се движеха като стоманени въжета.

— Успокойте се, Джон Спартан — каза Гарсия, опитвайки се да укроти своя затворник. — Не си създавайте мега стрес.

Спартан отпра още едно желязо от решетката и го захвърли настрана.

— Аз обичам мега стреса. Ще го използвам, за да засиля спокойствието си. Мисля да намеря онзи психопат Финикс и да засиля неговото спокойствие. Разбра ли?

— Може би трябва да повикаме помощ?! — предположи Гарсия.

— Засилете вашето спокойствие, Алфредо Гарсия — каза тя.

— Това е много трудно.

Спартан беше разкрил широк отвор към шахтата и продължаваше да го разширява, за да може да се промъкне през него:

— И ще ви кажа още нещо. Когато свърша с Финикс, мисля да насоча вниманието си към онзи обесник Кокто.

Отворът беше вече достатъчно широк и той се готвеше да скочи в шахтата, но се спря.

— Виж какво, не трябва да идваш с мен. Мога да се справя сам.

Гарсия кимна бързо.

— Той е прав, Ленина Хъксли, ние имаме много добра кариера.

Хъксли кимна, все още, без да вярва, че нещата започват да стават толкова сериозни.

— Джон Спартан, вие осъзнавате ли какво правите? Че тръгвате подир овцата?

Спартан я погледна, очите му се присвиха.

— Подир овцата ли? Това е агне. Тръгвам подир агнето.

— О — каза Хъксли, изчервявайки се леко.

Гарсия беше наистина изплашен, но не знаеше от какво се беше изплашил повече: от гнева на мер-губернатора или от насмешката на Джон Спартан.

— Дори ако Саймън Финикс е бил програмиран да избяга — попита той нервно, — дори ако той има силата да отнема живот и да краде контрабандни оръжия, моля кажете, вие защо отивате там, долу? В дълбините на Страната на „Боклуците“?

— Много просто. — Спартан сложи крак на първото стъпало на стълбата, монтирана в циментовата стена на тунела. — Причината да не можете да откриете човек в общоградско издирване е, че Финикс е долу, на място, което вие не можете да наблюдавате. Вас ви е страх да отидете там. Това е място, където на никой не му пушка от вас.

Алфредо Гарсия хвърли един продължителен поглед настрана към тъмната дупка и прегълътна нервно. Всичко, което каза Спартан за Страната на „Боклуците“, беше абсолютно вярно.

— Вижте какво — каза Джон Спартан. — Отивам там, долу, ще намеря Финикс и ще го сложа в онъя фризер, дето боли. Вие какво искате, да дойдете с мен или да ме арестувате?

Ленина Хъксли обмисли алтернативите си за по-малко от секунда.

— Окей — каза тя с усмивка, — аз съм с вас. Да вървим и да хвърлим във въздуха този човек.

Спартан се намръщи:

— Това ще го ликвидира.

Ленина Хъксли сви рамене.

— Както и да е.

Оказа се, че не всички неща от екипировката на Сананджелиското полицейско управление са същия боклук като шоковите палки. Офицерите притежаваха хитроумни фенерчета, наречени светлинен жезъл и три такива жезли, носени от Спартан, Хъксли и Гарсия, осветяваха широката тръба.

Ярката светлина не можеше да накара Алфредо Гарсия да не се чувства толкова напрегнат и той трепереше от въздушното течение, което страховито стенеше в тунела.

— Моето куче е по-добро от твоето — каза той нервно, — моето куче е по-добро от твоите... куче по-добро от твоите, щото то...

Спартан се спря и го погледна:

— Пееш ли?

Гарсия трепна.

— Извинете, забелязал съм, че ако си пея нещо старо, когато ми е нервно, ми олеква. Аз... извинете.

Те продължиха да се промъкват напред, докато стигнаха до един ръждясал люк с кръгъл кран за герметизиране в средата на корозирания метал.

— Това прилича на вход — каза Спартан. Той хвана крана и го завъртя, борейки се с твърдия метал, докато ключалката се счупи и люкът се завъртя на древните си панти.

Тримата полицаи прекрачиха от подгизналата канализационна тръба направо в един друг свят.

Страната на „Боклуците“ беше един паралелен космос, един свят дълбоко под град Сан Анжелис, но не би могъл да се различава повече от него.

Преди всичко Страната на „Боклуците“ не беше страна на боклуците. Това бе една забързана общност — тесният проход, където попаднаха полицайите, се оказа оживен и пълен с хора. Жилища имаше навсякъде. Хора живееха във всяко ъгълче, във всяка цепнатина на подземния град.

Накъдето и да погледнеха, виждаха следи от човешко обитание. Палатки и колиби, навеси, шатри, бараки бяха набутани във всяко възможно място. Жилищният район приличаше на едновремешен бежански лагер в Третия свят.

Пазарът приличаше на арабски сук: редици от сергии, отрупани с отпадъци и стари вещи от горния град. Страната на „Боклуците“ бе коремът на Сан Анжелис, подземна вселена, осветена на ивици от мътни крушки, монтирани в строителен кофраж, старинни неонови реклами и улични лампи, прибрани или откраднати от надземния метрополис.

На една пресечка светлината откри преплитане на стари изолирани тръби, които някога са били използвани за водопровод и

телефонни кабели, минаващи през неизползван тунел за метро и нещо, което приличаше на естествена пещера. При по- внимателно оглеждане Спартан забеляза, че пещерата беше дело на хора.

„Боклуците“ се бяха заровили в едно петдесетгодишно сметище, вадейки от него полезните неща от далечното минало. Те като миньори пробиваха пътя си в боклука, за да разчистват място за постоянно нарастващото население.

Анжелис.

Във въздуха се носеше гълчка — английски, испански, бълбукане на дузина азиатски езици — както и миризма от готовен на огън и пот. Беше различно от антисептичния, стерилен въздух на Сан Анжелис. Мястото изглеждаше бедно и мръсно, но оживено и жизнерадостно.

Хората бяха облечени в парцали и стари дрехи и изглеждаха слаби и недохранени. Но те не се усмихваха с престорените пластмасови усмивки на жителите на Сан Анжелис и оглеждаха тримата полицаи без страх. Няколко млади хора познаха Спартан от битката пред „Тако Бел“ предната вечер, но не избягаха. Бяха в собственото си жилище и щяха да се бият за защитата му.

Вече се беше вдигнал шум, че в Страната на „Боклуците“ са проникнали чужди хора, но Спартан и двамата му колеги не обръщаха внимание. Те още гледаха с удивление този подземен свят.

По улиците играеха деца, а майки държаха бебета на гърдите си и ги кърмеха. Имаше стари мъже и жени, които изглеждаха така, сякаш бяха изкарали целия си живот в тази странна обстановка.

На Спартан му хареса долу, в Страната на „Боклуците“.

— И така — попита той Ленина и Алфредо, — това ли са ужасните диващи, които заплашват вашия щастлив град?

Очите на Хъксли бяха широко отворени от учудване:

— Аз нямах представа... — прошепна тя. — Винаги са ни казвали, че всички хора долу са само главорези и хулигани... Не мога да повярвам, че тук има жени и деца...

Обаче Спартан не ѝ обръщаше внимание. Той душеше въздуха и се усмихваше. Алфредо Гарсия бешеоловил един полъх на същия аромат и явно личеше, че му прилошава.

— О, да... да... Познавам тази миризма. — Споменът от преди тридесет и шест години се връщаше в него като поток. Той тупна

Гарсия по гърба. — Тази еманация, стари приятелю, е миризма на месо, което се готови!

Алфредо преглътна с труд, опитвайки се да удържи закуската от кафяви водорасли и дрожди да не изскочи от него.

Тримата полицейски служители напредваха към голямата квадратна дупка в стената на тунела, пред която една стара жена се беше навела над малко боб и месо, приготвяйки го на импровизирана скара. Зад нея група „Боклуци“ седяха в една стая на мизерни стари кресла и за ужас на Ленина пушеха цигари.

Сpartан изглеждаше, сякаш е умрял и отишъл в рая.

— Благодаря ти, Господи! Истински бургери... — Той се обърна към „Боклуците“. — Какво пушите? Марлboro?

Сега беше ред на Ленина Хъксли да изглежда зле.

— Мисля, че ще припадна.

На Джон Спартан му течеше слюнката и той копнееше за малко холестерол и никотин. Откъсна часовника от ръката на Ленина и го предложи на старата жена. Тя го огледа и се усмихна.

— Буенос диас, сеньор — каза тя. Шляпна кюфтето върху парче хляб, напръска го с червеникавокафяв сос и го протегна към Спартан, заедно с омазана цигара. Той изпроси огънче от скарата и всмука дима в дробовете си, след това издиша с доволно стенание. После заръфа бургера и го унищожи на няколко големи хапки. Старата жена предложи бургер на Гарсия. Алфредо се обърна на страна.

— Не... благодаря — той потупа стомаха си. — Пълен е. Не мога да изям и хапка. — Не можеше и да гледа как Джон Спартан редуваше дъвчене и пущене, като повредена машина.

— Обичам този специален сос — каза той като в транс. — Има страхотен вкус.

Хъксли се бореше с призляването.

— Само не питайте от какво месо го правят.

— Как какво? Какво искаш да кажеш? От какво месо се правят бургерите — от говеждо, нали?

Ленина се изсмя.

— Да сте видели някъде по пътя насам крави, господин детектив?

От бургера на Спартан беше останал само един залък и той започна да го оглежда, сякаш се опитваше да определи произхода на

вкусното месо. После се обърна към старата жена.

— De que este came?^[1] — направи той усилие да попита на своя не много добър испански.

Старата жена се засмя и вдигна жилеста ръка пред устата, за да прикрие изпочупените си зъби:

— Es de rata, senor. Muy, muy sabroso!^[2]

Спартан се вкамени за миг, с много замислен израз на лицето.

— Бургер от плъх! — каза той спокойно, мислейки по въпроса.

— Аз ям бургер от плъх.

— Уф — се чу откъм Ленина Хъксли.

Алфредо Гарсия беше на път да се раздели със закуската си и трескаво пристъпваше от крак на крак, опитвайки се да дишава на пресекулки, за да избегне миризмата на печено месо.

Спартан сви рамене и напъха последното парче от бургера в устата си.

— Не е лошо — каза той, като намигна на старата жена, — това беше най-добрият бургер, който съм ял някога. Muy bien, senora.^[3]

Продавачката на плъхове кимна:

— Благодаря, господине. — После се обърна към Хъксли, предлагайки ѝ бургер. — Сеньорита?

Ленина беше ужасена.

— Не... не, благодаря.

Спартан поклати глава.

— Хей, вземи го! Заведението черпи!

— Никога!

Джон Спартан не можа да я разбере:

— На харизан плъх зъбите не се гледат.

---

[1] От какво е това месо? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] От плъх, господине. Много е вкусно. (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Много благодаря. (исп.). — Б.пр. ↑

18

Жителите на Страната на „Боклуците“ се бяха научили да произвеждат повечето от своите ограничени ресурси. Използвайки различни парчета метал, отмъкнати от горния свят или намерени в подземната мина в сметището, части от стари мотори и захранвани с електричество, също откраднато от електрическата система на Сан Анжелис, те бяха създали една работилница за двигатели дълбоко в пещерите.

Около импровизираната работилница бяха пръснати безброй ръждящи корпуси на повредени автомобили и по тях работеха мнозина „Боклуци“, сваляйки годни части, за да направят от тях самоделни коли, ръждящи и ръбести, но изглежда, че можеха да се движат. А Спартан видя, за свое удоволствие, че това бяха истински коли, в духа на доброто старо време, жадни за бензин и замърсяващи въздуха.

В Страната на „Боклуците“ нищо не се хвърляше. Няколко купета, разглобени до рамите, бяха превърнати в жилища, единични квартири, които могат да приютят един или може би двама души.

Единственият автомобил в пещерата, който не беше докоснат от ръцете на трудолюбивите механици, бе една мощна светлочервена древна кола от 70-те години на миналия век. През деветдесетте беше смятана за породиста. Сега беше класика.

Спартан се приближи до нея и докосна меката като масло червена боя.

— Да-а — каза той с носталгия, — бихте ли погледнали тази красавица?

Хъксли кимна:

— „Олдсмобил Кътлас 442“ модел 1970, с двигател 7460 кубически сантиметра, радиални гуми и анатомични седалки. 442 означава четири карбуратора, четири водещи колела, двуместен. А този модел е далеч от стандартното оборудване.

Спартан я погледна одобрително.

— Хъксли, аз съм силно впечатлен!

— Изучавах миналото.

Студеното дуло на големокалибрен пистолет се опря в тила на Спартан.

— Това е интересно. Аз също съм изучавал миналото! — каза един глас зад него. Това беше Едгар Френдли и неговата сбирщина от бойци. Спартан се огледа. Всички бяха въоръжени.

— Голяма грешка е, ченге — каза Френдли, — да идваш тук след онова шоу, дето го направи снощи.

Ленина Хъксли се постара да поеме нещата в свои ръце. В края на краишата, тя се беше клела да бъде служител на закона.

— Ние търсим един убиец — рецидивист — каза тя, опитвайки се да говори така уверено, както обикновено. — Можете ли да ни помогнете. Или само се фукате с тези примитивни пистолети?

Френдли дръпна пистолета си от Спартан само колкото да гръмне веднъж и да пробие дупка в една от изоставените коли. Шумът беше оглушителен, а горещината и пушекът от изстрела направиха влажния въздух задушлив и дразнещ. Алфредо Гарсия едва не залегна от уплаха.

Ленина се постара да не трепне и да продължи твърдите си полицейски действия.

— Е, добре, може и да не са чак толкова примитивни.

Едгар Френдли не се оставил да бъде поласкан от изказването:

— Нито е смешно, нито е умно! — озъби се той. След това се завъртя и натика тежкия револвер право в лицето на Спартан, сякаш се канеше да вкара куршум в лявата му ноздра.

— Е? — попита той. — Май си дошъл да ме арестуваш. Мисля, че няма да стане.

— Вие трябва да се подчините на закона! — каза Хъксли.

Френдли поклати глава.

— Как позна? Няма да се случи. Можеш да кажеш на Кокто да ми целуне задника.

Алфредо Гарсия шумно пое въздух. Той никога не беше чувал ругатни и името на мер-губернатора да се съчетават в едно изречение.

Едгар Френдли беше доволен от шоковия ефект на думите си:

— Аха, така е. Неговите правила не важат тук долу. Да сешиба! Кажи му, че ще му трябва една армия от задници, за да се отърве от

мен.

— Защо казвате тези неща? — поинтересува се Хъксли. — Защо искате да живеете по този начин?

— Щото ми не пука! — каза той. — Мадам, аз нямам какво да губя. И можеш да кажеш на скъпоценния си господар...

На Спартан вече му беше дотегнало да слуша зядливи разговори. Отблъсна пистолета от лицето си. Ясно беше, че водачът на „Боклуците“ няма намерение да го използва — ако възнамеряваше, нямаше да губи последните пет минути да им дава предизвикателни поръчения и псуви, които да предадат на д-р Кокто.

— Виж какво, момче! — каза Спартан. — Не искам да ти опикавам празника, но дори не знам кой си, по дяволите. Сам решавай къде да живееш. Стой си тук. Яж плъхове. Бъди здрав. И за протокола, Кокто е задник. — Спартан закрачи нататък, към главната улица на Страната на „Боклуците“.

Френдили изглеждаше озадачен. Той никога не беше очаквал човек, облечен в униформата на Сананджелиското полицейско управление да говори за възторжения вожд на града по един толкова неуважителен начин.

— Чакай. Чакай. Чакай! Ей!

Спартан спря:

— Какво?

Френдили се взря в него.

— Само ми кажи какво искате, а? За какво сте дошли, ако не е за мен? Снощи пред „Тако Бел“ беше готов да убиеш всички ни.

— Това беше снощи. Можете да обърнете наопаки всяка „Тако Бел“ в целия проклет град — не ме интересува. — Спартан се обърна и направи една или две стъпки към Френдили. — Имам няколко въпроса. Това, за което съм дошъл тук, е да получа няколко отговора.

Неочаквано всички „Боклуци“ вдигнаха оръжията си и ги насочиха към тримата полицаи.

— Ако времето не е подходящо за въпроси и отговори — обади се Алфредо Гарсия, — ние винаги можем да дойдем пак.

— Тук времето никога не е подходящо за въпроси и отговори — отвърна Френдили.

Спартан забеляза нещо, което досега не беше видял. На стените имаше напръскани лозунги със спрей. Едната стена крещеше: „АЗ

МРАЗЯ САН АНДЖЕЛИС“ Другата прокламираше: „ДА МИ ДУХАШ КОК-ТО“^[1]

Сpartан се усмихна уморено:

— Да! — каза той, сякаш внезапно всичко придоби смисъл. — Доколкото разбирам, вие всъщност не сте част от програмата Kokto.

Лицето на Frendli потъмня и в очите му се появи студен гняв:

— Не те зная от коя планета си, господине. Но ако питаш мен, алчността не е програма. Лъжата не е програма. Нито пък злоупотребата с власт.

— Каква е тогава неговата програма? — попита Spartан.

Frendli се изсмя кухо.

— Много е проста. Всеки, който не е съгласен с него, да напусне. Или изпълняваш програмата Kokto, или отиваш по дяволите.

— А вие затова ли сте тук, долу?

Frendli кимна решително:

— Добре си го схванал. Виж... според програмата Kokto, аз съм враг. Добрият доктор смята, че аз съм опасен.

С ъгъла на окото си Frendli видя как Хъксли се е втренчила в него, по-скоро в пистолета, който държеше. Ръководителят на „Боклуците“ се обърна към нея:

— Опасен — вярно! Но не с това. — Той размаха пистолета под носа ѝ. — Не, опасен съм по една друга, смъртоносна причина.

— Каква е тя? — попита Ленина Хъксли.

— Обичам да мисля. Обичам да чета. Аз съм за свобода на словото и за свобода на избора.

— Много благородно от твоя страна — обади се Spartan.

— Майната му е благородно — отвърна на удара Frendli. — Да върви по дяволите. Аз съм от онези момчета, които искат да ходят на цицен бар до три сутринта и да си поръчват двоен „Джак Даниелс“ с лед и със студена „Хайнекен“ за запиване.

Spartan кимна.

— Кой казва, че това не е благородно?

Frendli се беше разпалил и не му обърна внимание, погълнат от собственото си виждане какъв би трябало да бъде света.

— Искам да си седя в мръсната кръчма и да се чудя, дали да си поръчам пържола с кокал или купчина запечени ребра и отделно

пържени картофи със сос. Аз искам много холестерол! — Гласът му прокънтя в железата на колите и каменните стени.

Ленина Хъксли и Алфредо Гарсия слушаха, а по лицата им се четеше изумление.

Но Френдли далеч не бе свършил. Сдържаното досега разочарование се лееше от него горещо, като разтопена лава.

— Искам да ям бекон, масло и сирене. Искам да пуша кубински пури, големи колкото Цинциннати. Искам да плюя, да пърдя и да чукам цяла нощ. Аз съм виждал бъдещето, приятел, и знам какво е това.

— Кажи де — каза Спартан.

— Не е красиво — отсече Френдли. — То е като четиридесет и седем годишна девственица, която се мотае в бежовата си пижама, пие коктейл от банани и зеле и си пее „Искам да съм виенчанка“. Те това е.

— Грозно — съгласи се Спартан.

— Дяволски си прав. Вие си живеете горе, вие живеете така, както иска Кокто. Каквото той иска, когато той иска, както го иска... Единственият ви избор е да слезете тук, ако ще и да умирате от глад...

— Гласът на Френдли сега беше по-спокойен, като далечен гръмотевичен тътен след буря. — Да прегърнем новия свят, а, ченге?

— Каза той спокойно. След това пъхна пистолета в джоба си. Следвайки примера на вожда, останалата част от бандата направи същото.

— Може би е дошло времето да изведеш тези хора оттук? — предположи Спартан.

Френдли поклати глава.

— Аз не съм вожд — каза той. — Правя само това, което трябва да се прави. Някой път хората ме следват. — Той сви рамене. — Не съм единственият, който мисли така.

Спартан не можеше да го остави да си отиде току-така.

— Революции са пониквали и от по-малки, по-слаби семена. Огледай се около себе си! — каза той. — Имаш да правиш нещо, което си заслужава, има хора, които искат да го направят заедно с теб, а ти искаш да рискуваш само собствения си задник. Това те прави водач. Ти имаш въображение.

Френдли се засмя и поклати глава.

— О да, имам въображение. С въображението съм добре. Имах въображение да запуша този малък анален свят, да накарам Кокто да

потъне до шия в помията и да го оставя да си мисли неговите щастливи — прещастливи мисли завинаги.

— Да — каза един от „Боклуците“. — Остави го!

Алфредо Гарсия гледаше така, като че ли щеше да припадне. Той се питаше, не за първи път, дали ще излезе жив от тази дяволска дупка.

— Е — продължи Спартан, — както вече ви казах, имате благородни идеи. Проблемът е, че има лоша новина.

— Каква е? — попита Френдли.

— Кокто иска да те убие.

Страната на „Боклуците“ беше достатъчно голяма за криене, но в нея не можете да се скриете, ако не искате, особено ако изглеждате като Саймън Финикс и неговата компания от насеко размразени убийци. Те се пофукаха малко из мръсните странични улички на Страната на „Боклуците“ и нахълтаха в първия срещнат бар.

Бандата на Финикс от весели убийци се състоеше от шест души, някои с типични имена на престъпници: Бепо, Кодо, Данциг и Елвин, а двама бяха с обикновени — Адам и Франсис.

Те се настаниха на маса в най-далечния, най-тъмния ъгъл на заведението и поръчаха кана от смъртоносното домашно варено уиски „Бяла мълния“. От нея се ослепява, ако пиеш повече. Но едно-две питиета стигат, за да се размекне човек.

Финикс призова своя съвет на убийците към ред:

— Господа, нека да се огледаме! Сега сме 2032 година. Две, нула, три, две, тоест ние сме в двадесет и първия век.

— А стига, бе! — каза Бепо. — И как е?

Финикс изкудкудяка.

— Тук е по-добрата част, Бепо. Горният свят е нещо като женско царство, само че наопаки и цялата работа, която трябва да свършим, за да го завладеем, е да очистим онзи, дето се казва Реймънд и държи всичко.

— Фасулска работа — определи Бепо.

— Прав си — съгласи се Финикс, — и като награда ще можете да убиете човека, който сложи във фризера повечето от вас, момчета, както и мен — Джон Спартан.

— Тоя задник! — каза Франсис.

— Същият — потвърди Финикс. — Това е планът. Адам, ти можеш да го стриеш на прах. Ти, Кодо, можеш да го накълцаш. А останалите можете да го изнасилите, да го ограбите, да го разпердущините и да си направите с него всички удоволствия, за които можете да си спомните.

— Ура! — извикаха Елвин и Данциг едновременно.

— Това място за нас може би ще стане нещо като парк за развлечения — каза Финикс. — Но... с наши развлечения. Така че дайте да пийнем и да се заемем с плана.

Адам обаче искаше да се уточни нещо:

— Сигурен ли си, че ще убиваме Джон Спартан?

— Отново и отново и отново, ако това ще ви доставя удоволствие.

— Ще ни достави.

— Добре. — Той вдигна своята чаша с допноточно уиски. — Salud!^[2]

---

[1] Игра на думи — кок на английски означава петел и мъжки член, а в случая е част от името на мер-губернатора. — Б.пр ↑

[2] Наздраве (исп.) — Б.пр. ↑

19

Новината за пришълците от сананджелиската полиция в Страната на „Боклуците“ се разпространи бързо сред жителите и край тях започна да се събира тълпа от зяпачи, за да чуят какво имат да казват. В края на тълпата стоеше жена на средна възраст, слаба и висока, в очите ѝ имаше някаква тъга, която не съответстваше на все още свежата и хубава фигура. Докато Френдли говореше на Спартан, тя започна да се промъква през тълпата, като постепенно приближаваше към пришълците.

Информацията, че Кокто иска смъртта му, не разтревожи Едгар Френдли ни най-малко. Той просто сви рамене и не промени държанието си.

— А ти си човекът, който ще свърши работата, така ли? Кокто те е намерил кой знае откъде и ти си дошъл тук да ме замразиш. Сега обаче ми се струва, че нямаш такова намерение. Така че от какво да се тревожа?

Спартан кимна:

— Така е. Но не съм аз човекът, от когото трябва да се плашиш. Аз излязох от фризера случайно. Оня, заради когото можеш да имаш кошмари, беше изведен оттам нарочно. Името му е Саймън Финикс.

Ленина Хъксли и Алфредо Гарсия подскочиха при споменаването на това име.

— Джон Спартан — каза Алфредо Гарсия, — аз съм длъжен да протестирам. Вие сте информиран, че Саймън Финикс е свързан с вашето предварително освобождаване от X23-1. Резултатът от това е най-малко четири предумишлени убийства и...

— Вие можете да вярвате, в каквото искате, но вашият Кокто е програмирал Финикс да стане самоходна касапница и след това го е насочил срещу нашето момче тук.

— Не е възможно! — Каза Гарсия безстрастно.

Но Ленина не беше толкова сигурна.

— Изводът, до който стигнахте сега, е странен, Джон Спартан, но не намирам грешка във вашата логика.

— Не намирате грешка? — възклика Алфредо Гарсия. — Не мога да повярвам, че можете да кажете такова нещо.

— Саймън Финикс би могъл да бъде идеално оръжие — обясни Ленина Хъксли. — Един убиец — рецидивист идеално подхожда за дивите подземни места, където сме сега.

— Мер-губернаторът няма нужда от оръжия — измърмори Алфредо Гарсия. — Това е един от ръководните принципи на нашето общество.

— Точно те ви трябват тук долу — каза Спартан.

Френдли поклати глава.

— Искаш да кажеш, че са размразили оня юнак само за да ме убие? Поласкан съм.

— Недей да се ласкаеш! — изръмжа Спартан. — Трябва да те е страх. Този човек е един шибан кошмар... Какво си направил, за да накараши Кокто да се разбеснее така?

— Спряхме водата и тока — отговори Френдли. — Крадем храна и нарушаваме комуникациите, предизвикваме недоволство. О, да! Забравих. И пишем злобни лозунги, където можем. В тези работи сме най-силни.

Спартан можа да забележи, че Френдли не оценява много високо шансовете си срещу Финикс. Той се опита да даде кураж на водача на „Боклуците“:

— Звучи, сякаш не сте могли да вземете добър старт.

— Като нарушители на закона ние сме си аматьори.

— Слушай — каза Спартан, — когато законът е несправедлив, хората трябва да се заемат и да го променят.

Ленина Хъксли все още имаше рефлекси, които не можеха да изчезнат:

— Джон Спартан, вие трябва да поддържате закона.

— Зависи какъв е — каза той просто, — и кой го прави.

— Сега пък ти си благороден — каза Френдли.

— Не знам дали е така — отвърна Спартан, — но знам, че следващия път, като отидете на пазар и започнете да таращите „Тако Бел“, няма да се пречкам на пътя ви.

— Радвам се да го чуя.

Точно тогава жената на средна възраст излезе от тълпата и погледна Джон Спартан отблизо.

— Ти ли си Джон Спартан?

— Аз съм.

Но тя искаше да бъде съвсем сигурна.

— Джон Спартан, Разрушителят? — попита тя нетърпеливо. — Онзи Джон Спартан?

Спартан я гледаше въпросително, като че ли се опитваше да види нещо зад бръчките и посивяващата коса.

— Познавам ли те?

Жената се усмихна и премига, за да скрие сълзите в очите си.

— Да. Преди много години. — Тя направи още една крачка напред. — Ти ми обеща някога...

Спартан почувства да го залива вълна от болезнено, неопределено, забравено чувство:

— Да — каза той, — така беше. — Втренчено гледаше жената и внезапно почувства, че му просветва — Ти ли си, Кейти? — попита той.

Гласът на Кейти Спартан беше нисък, натежал от чувство:

— Да. Аз съм Кейти.

— Ти си моята дъщеря?! — каза той, дишайки мъчително.

Катрин се засмя нервно, без да знае какво трябва да прави.

— Да, аз съм твоята дъщеря... И съм по-стара от теб... Не знам какво да кажа. — Внезапно наведе глава. — Мама... тя не можа... — Мъчително търсеше думи, опитвайки да събере разпилените си чувства. — Страхувам се, че мама е...

— Знам — каза Спартан, — знам какво се е случило с нея.

Той пристъпи напред с несигурна крачка и притегли дъщеря си към себе си в здрава прегръдка. Катрин Спартан затвори очи, сякаш не можеше напълно да повярва в това, което става.

Едгар Френдли също имаше известни проблеми с възприемането на това, което става:

— Ама това истина ли е? — попита той, като се оглеждаше наоколо.

— Да — каза Гарсия твърдо, — фактически това е ии... истината!

— Вие двамата, ще мълкнете ли? — сопна им се Ленина, като гледаше с насълзени очи бащата и дъщерята.

Кейти Спартан се отдръпна от баща си и се загледа в него. Той беше като парализиран.

— Аз изпуснах... Изпуснах всичко... Целия ти живот. Изпуснах целия ти живот.

Катрин се усмихна измъчено:

— Знам... всичко е наред. Имаш късмет. Като малка бях истинска кучка. Винаги имах проблеми. Имах едно проблемче с властите. Познато ли ти звучи?

Джон Спартан се усмихна и погали косите на дъщеря си:

— Звучи прекрасно. Гордея се с теб.

— Гордееш се с мен? — възклика Катрин. — Как можеш да се гордееш с мен? Ти почти не ме познаваш.

— Ти си тук долу, нали? — каза Спартан. — Ти си тук долу и се бориш, а не си подмазващо се нищожество горе.

— Това е генетично.

— Каквато и да е причината, това е повече от достатъчно да накара стария ти баща да се гордее.

— Стар? Аз съм по-старата от нас.

— Остави това. Разкажи ми всичко. Искам да знам всичко за теб.

— Всичко? — Катрин се засмя щастливо. — Всичко, и то наведнъж?

На Ленина Хъксли това ѝ се струваше невъзможно, но огромната усмивка на лицето на Джон Спартан ставаш все по-ширака и все по-щастлива. Целуна дъщеря си по челото, после я отдалечи от себе си, без да я пуска от ръцете си, загледан в нея със същата огромна светла усмивка на лицето.

— Да! — извика той. — Всичко. Абсолютно всичко. Започни оттам, когато ви оставил. Ти беше на шест...

— Шест? Не мога да повярвам, че някога съм била на шест. Толкова километри съм навила оттогава.

— Ей, не искам да слушам такива разговори.

Алфредо Гарсия беше най-слабо впечатлен от затрогващата сцена на срещата между баща и дъщеря.

Той потупа Спартан по рамото:

— Спартан!

— Зает съм — отвърна Спартан.

Но Гарсия настояваше.

— Спартан, аз наистина смятам...

Спартан се насили да се откъсне от дъщеря си за секунда.

— Какво?

Обаче Гарсия можа само да посочи. Спартан проследи погледа му и видя в средата на тълпата, на около десетина метра от тях, Саймън Финикс и неговите смъртоносни колеги. В ръцете му беше „ПМУ“. Усмивката изчезна бързо от лицето на Спартан.

В очите на Финикс имаше луд блъсък, а на устата му — усмивка. Сякаш престъпникът беше взел усмивката на Спартан и я беше надянал.

— Нали знаеш, трябваше да направя още нещо в предишния живот, за да бъдеш толкова щастлив... — той помисли за момент. — Не знаех какво трябва да бъде това, разбира се...

След това стреля.

На Спартан му трябваше по-малко от секунда да се хвърли върху Катрин и да я свали на земята, закривайки я с тялото си.

— Легни! — изрева той.

Сякаш всичко стана едновременно. „ПМУ“ удари по ръждясалия корпус на един шевролет и той избухна в пламъци. Гарсия, Хъксли и „Боклуците“ успяха да се скрият достатъчно бързо.

Двамина от бунтовниците обаче не можаха да се скрият. Двамата мъже сякаш изригнаха и се превърнаха в две кълба от пламъци, когато „ПМУ“ за момент се насочи към тях, мъченическите им предсмъртни писъци раздираха въздуха около тях.

— Двама на цената на един — изкреша Финикс, все още във възторг от смъртоносното, опустошително действие на „ПМУ“.

Криозатворниците се развалиха около своя луд вожд, стреляйки с всички видове оръжие. „Боклуците“ падаха под градушката от куршуми, които посичаха бунтовници и невинни зяпачи като смъртоносен оловен вятър, който разкъсва кости и плът. Въздухът беше насытен с писъците и стоновете на умиращите.

Неочакваната смъртоносна појава на Саймън Финикс завари Спартан напълно неподготвен и той се проклинаше за това

лекомислие. В течение на няколкото секунди, които му бяха необходими да се ориентира и съсредоточи, вече бяха загинали половин дузина „Боклуци“. Той изпъшка и отхвърли една ламарина от себе си и се изправи на крака. „Беретата“ се появи в ръцете му и той започна да стреля бързо, като свали един от бандитите с безупречен изстрел право в челото.

Неочаквано Спартан забеляза, че не е сам. Едгар Френдли беше скочил на крака и отговаряше на огъня, другите „Боклуци“ също бяха изпълзели от прикритията си и бяха вкарали в действие бавните си, стари оръжия.

Финикс стреля още веднъж със страхотната „ПМУ“. Експлозията разкъса рахитичната електрическа мрежа, прокарана в работния сектор и лампите в пещерата започнаха да мигат и гаснат, а това докара до паника тълпата, която все още се криеше из нишите и дупките между двете стрелящи страни.

Тази пушечна война обаче не можеше да продължава дълго. И двете страни чувстваха недостиг от боеприпаси и затова скоро преминаха към ръкопашен бой. Това беше добре дошло за главореза на име Кодо. Той обичаше да убива със собствените си ръце, когато имаше възможност, затова нападна група невъоръжени хора, които се оказаха точно на пътя му.

Кодо си просичаше път през тълпата. В двете си ръце въртеше по едно мачете, с които жънеше кървава жетва. Вдигна едното, стовари го върху поредния „Боклук“, после се огледа за друг. За нещастие налетя право на Спартан, който го очакваше с дълга тежка тръба в ръцете. Той я стовари върху главата на Кодо и сграби едното мачете, а в същото време противникът му се строполи безчувствен. Спартан без колебание заби остирието в гърдите на безмилостния убиец.

— Един по-малко! — извика той.

Едгар Френдли се оказа полезен съюзник. В момента, когато избухна престрелката, водачът на „Боклуците“ се прицели в Бепо и без да му мисли въобще, като че ли става дума за хлебарка, натисна спусъка и го унищожи.

Той се завъртя и видя, че Финикс е насочил „ПМУ“ право към Джон Спартан. Само след част от секундата той щеше да бъде отнесен в голям чаршаф от пламъци. Френдли стреля и изпревари Финикс.

Изстрелът се оказа неточен — Едгар Френдли искаше да пръсне главата на Финикс, но улучи смъртоносното оръжие и го изби от ръцете му.

Финикс винаги е бил твърд привърженик на принципа стратегическо отстъпление. Обезоръжен и под прицела на противника, той реши, че е дошло времето за оттегляне. Затича се по тъмния тунел, но Спартан веднага спринтира след него.

Финикс нямаше представа накъде бяга и когато стигна до дълго, ръждясало желязно мостче, свързващо двата бряга на една естествена пропаст в дълбочината на пещерата, той не се поколеба. Мостът не изглеждаше много здрав, но Финикс нямаше друга възможност да се опита да избяга. Той се втурна по ръждясалите планки и почувства как гредите се люлеят под тежестта му.

Спартан беше близо до него. Той се хвърли по мостчето след заклетия си враг. Но общото тегло на двамата мъже беше прекалено голямо за старите разкривени планки и те се пречупиха с ужасен стон. Спартан и Финикс пропаднаха в нищото, опитвайки се отчаяно да се хванат, за каквото могат.

Двамата мъже висяха един до друг на носещата греда, която държеше леката пътечка през пропастта. Нейните опори пращаха зловещо и заплашваха да рухнат всеки миг.

Спартан и Финикс висяха един до друг, а целта им да се унищожат взаимно беше забравена пред внезапната толкова важна задача да оцелеят.

Предпазливо започнаха да се придвижват сантиметър по сантиметър по гредата, с прихващане, опитвайки се да се спасят. Гредата се огъваше заплашително, а отслабналите железни връзки скърцаха и се разпадаха.

От челото на Спартан се лееше пот, докато пълзеше бавно към спасението си. Финикс, наопаки, като всеки луд, изглежда изпитваше огромно удоволствие. Смееше се така силно, че едва не се изтърва от гредата.

— Е, какво, Спартан — попита той, — харесва ли ти бъдещето?
Вятър, а?

— Смешен бунт — каза Спартан през стиснати зъби.

Финикс продължи да се хили лудо.

— Разбра ли вече как става онази работа с мидите? Какво става с онова лайно все пак?

След това продължи и макар гласът му да оставаше весел, сякаш се забавляваше и веселеше, онова, което каза на Спартан, бе ужасно:

— Хей, ти знаеш ли, че изкара трийсет и нещо години в ледената камера? Спомни си, повече от половината ти живот — време, през което твоето момиченце порасна, жена ти пукна, а ти не беше наблизо, за да направиш нещо за тях? Помниш ли? Цялото това време ти изкара да се учиш да плетеши, докато хората тук, в реалния свят са мислели, че си малко луд?

— Млъкни! — изръмжа Спартан.

Финикс не млъкна.

— Добре, не знам как ще го наречеш, но за мен си е чиста загуба. Всичките трийсет години. Помниш ли онези трийсет пътници от автобуса, които ти разкъса на парченца, когато се опита да ме хванеш?

Спартан никога не можеше да ги забрави... Финикс изквича от смях.

— Знаеш ли какво? Те бяха вече мъртви, приятел. Мъртви преди още да се допреш до сградата. Студени като пакет замразен зелен боб. В затвора влязох с тридесет и шестгодишна усмивка — защото знаех, че ти си точно зад мен. — Финикс поклати глава. — Спартан, ако можеше да се видиш как изглеждаш сега.

— Кучи син! — изрева Спартан.

— Виж какво, аз си тръгвам. Беше ми приятно да висим заедно. Довиждане.

Внезапно Финикс започна да се люлее напред и назад на гредата, като постепенно се засилваше, след това се изхвърли в пространството, като се премяташе и въртеше като скачач от висок трамплин.

Спартан гледаше надолу и видя как Финикс тупна върху купчина от отпадъци на петнадесет метра по-долу. За момент той остана неподвижен и Спартан се надсмя над трескавото си опасение, че човекът може да си е счупил врата — това щеше да бъде най-малко задоволителния край, но точно тогава Спартан беше готов да приеме смъртта на Финикс, каквато и да е.

Но това не стана, Финикс скочи на крака и скоро изчезна в лабиринта от коридори, които кръстосваха Страната на „Боклуците“.

След това на Спартан му остана само да виси там. Гредата можеше да подаде всеки момент и той се опита с всички сили да се измъкне на безопасно място, но всяко усилие рушеше нестабилната опора.

Като видя Финикс да бяга, Спартан можеше да направи само едно. Не искаше да го прави, но нямаше друг избор. Със силен вик той пусна ръце от гредата и се стовари на дъното на пропастта. Падна върху купчина камъни и отпадъци, но скочи на крака само след секунди и хукна с всичка сила след Финикс.

Спартан тичаше по главната улица и видя старата продавачка на бургери от плъх просната пред малката си будка, скарата й беше преобърната. Жената се мъчеше да се изправи на крака и сочеше към ресторантчето. „Боклуците“, които преди минути почиваха вътре, пушейки цигари, бяха изчезнали.

Спартан се втурна в стаята, тичайки приведен, с насочен пистолет. Но помещението беше празно. Крадените въглища бяха струпани на уж случайна камара. Спартан погледна нагоре. На тавана имаше капандура.

— Кучи син! — Спартан скочи и се измъкна през отвора, взирайки се в тъмнината. Направо в скалата беше пробита укрепена с желязо шахта, разполовена от дълго стоманено въже. Финикс се катереше нагоре с видима лекота.

Спартан скочи обратно в ресторанта. Ленина Хъксли го чакаше, запъхтяна и с пламнали бузи. Тя беше едновременно вдъхновена и ужасена от избухналото насилие.

— Какво става? — попита тя.

— Това е един асансьор — каза Спартан. — Цялата стая е товарен асансьор, шахтата излиза направо на повърхността.

Спартан разкъса няколко от старите опърпани плакати на стената, намери пулта за управление и старовремския шалтер.

Хъксли се ухили.

— Качваме ли се?

— Да — отговори Спартан. После помисли — Не. Чакай. — Той се усмихна дяволски. — Моментико, сеньорита Хъксли. — Той хукна навън по главната улица, тичайки назад към работилницата.

— Сега пък какво? — каза Ленина, клатейки глава.

20

Едно от малкото удоволствия, общи за хората от Сан Анжелис през 2032 година и от Лос Анжелис от двадесети век, беше простото удоволствие да си купиш кола. В новия прекрасен свят се произвеждаше само един модел кола — на мегакорпорацията Дженерал Електрик Мотърс, а нейният главен изложбен салон беше в Сенчъри сити.

Тук всеки ден можеха да се видят жители на Сан Анжелис, обикалящи огромното множество от продавачи, хвалещи моделите за 2033 година, които току-що бяха доставени на дистрибуторите.

Изложени бяха евтината „Спокойствие“, спортната „Самообладание ГТ“, мини фургон, предназначен за семейства и рекламиран под името „Семейна опора“, а за по-богатите имаше луксозна кола, лъскава и просторна, наречена „Хладнокръвие“. Нито една от тези коли не можеше да вдигне повече от петдесет и пет мили в час, а и защо трябваше да може? В края на краищата карането с петдесет и пет^[1] мили щеше да бъде нарушение на закона.

Както купувачите се мотаеха около лъскавите нови коли, светлината от подовите плочки внезапно започна да трепти и да се чува някакъв шум. Хората започнаха да се споглеждат разтревожено и се обърнаха към вратата.

— Но... но, — заекваше един човек — нали земетресенията са забранени със закон.

След това подът се разлюя и по него се появиха пукнатини като паяжина, а плочките започнаха да подскачат като риби от вода. Шумът се превърна в рев и внезапно товарният асансьор изскочи от пода като тюлен от морето, като захвърли настрани чисто новата „Самообладание ГТ“. Бъдещите купувачи на коли зяпнаха за момент, а след това се хвърлиха с писъци към изходите.

От вътрешността на асансьора се чу рев на мощен двигател, а след това, секунда по-късно, „олдсмобил“-ът издъни стената и се

плъзна по блестящия под, като се спря чак пред огромното огледално стъкло, което отделяше канцелариите на дилърите.

На кормилото беше Спартан, а Ленина се беше свила на седалката до него.

— А сега какво? — отново попита тя.

Спартан се ухили.

— Vaya con Dios! ^[2]

Включи „Кътлас“-а на скорост и колата се измъкна направо през стъклото, обсипана от дъжд кристални парчета, избуча по зелената морава пред магазина и изскочи на магистралата.

Един от изненаданите и ужасени купувачи на коли го видя да отминава и колкото и да беше уплашен, позна великата кола веднага щом я видя.

Гърленият рев на двигателя на Олдса събуди в него някакъв дълбок и дълго спал ативистичен импулс на американски мъж от Западното крайбрежие — вродената любов към мощния и скъп транспорт. За него са нищо спокойните, възпитани, скучни коли на Дженерал Електрик Мотърс — „Спокойствие“, „Самообладание“, „Семейна опора“ или „Хладнокръвие“.

— Искам една от онези — каза той със светнали от автомобилна страст очи.

Саймън Финикс се появи от дълбините изморен, мръсен и облян в пот, но странно весел. Подземната битка беше раздвижила кръвта му и той беше обнадежден и луд повече от всеки друг път. Беше вкусил кръв и искаше още... По-точно, искаше да вкуси кръвта на Джон Спартан. И като герой от лош кошмар, хукна в нощта да търси плячката си.

Захари Лам бе намерил входа към Страната на „Боклуците“, който беше използвал Джон Спартан, разхвърляната решетка на канализационния отдушник на ъгъла на „Уилшиър“ и булевард „Санта Моника“. От известно време стоеше и го наблюдаваше, очаквайки приятелят му да се появи от дълбините.

Той не се съмняваше, че Спартан е там — особено когато чу експлозиите, разтърсили подземния свят. Това можеше да означава само едно. Зах Лам изглеждаше обезпокоен и доволен едновременно — мирният офицер от Сан Анжелис беше обезпокоен от смущаването на обществения ред; старото ченге от лосанджелиското полицейско управление тайно в душата си се радваше, че нещата се връщат назад към „нормалното“ положение.

— Да — каза той с удоволствие. — Джон Спартан, Разрушителят, се завърна.

Зад гърба му проговори Саймън Финикс. Думите му бяха студени като лед:

— И аз! Новобранец такъв!

Зах Лам се завъртя и констатира, че гледа към дулото на един стар 5,58-мм колт. Финикс беше окичен с оръжиета, откраднати вчера от музея и скрити от него наблизо.

Далеч в нощта, по посока на Сенчъри сити, се чуваше могъщият рев на Олдса. Той се приближаваше към кръстовището с всяка секунда.

— Нямаш късмет, Финикс — каза Лам, надявайки се да остане жив достатъчно дълго, докато пристигне Спартан.

Но това не стана.

— Нито пък ти — каза Финикс.

Той стреля шест пъти, всеки куршум се заби в тялото на Зах Лам.

Зах падна на земята, една кървава купчина, и се опита да пропълзи няколко сантиметра, но силите му изтичаха заедно с кръвта.

Финикс застана над умиращия човек с пистолет, насочен за последен изстрел, убийствения изстрел в главата.

— Финикс — Зах Лам дишаше мъчително, — ти все още си... един ужасен кучи син.

Финикс се усмихна.

— Не трябваше да говориш така — сега ще трябва да те убия...

— И той се изсмя с лудешкия си смях. — А, по дяволите! Забравих. Вече го направих!

Той стреля за последен път, куршумът се вряза в мозъка на Лам. След това изтича до полицейската кола на падналия човек и изчезна в нощта.

Петнадесет или двадесет секунди по-късно Олдсът изsvири със спирачките и спря до безжизненото тяло на Захари Лам, а Спартан изскочи от колата още преди да е спряла напълно.

— Лам! — Джон Спартан падна на колене до загиналия си приятел и поддържа главата му няколко секунди.

Ленина Хъксли застана над двамата мъже.

— Съчувствам ви за загубата — каза тя тихо.

После Спартан погледна по Санта Моника и видя задните светлини на кола, която се движеше прекалено бързо за един спокоен сананджелиски шофьор. Той положи тялото на Зах обратно на топлия асфалт. Нямаше нищо, което би могъл да направи вече за Лам — освен да отмъсти за него.

Спартан се изправи и се затича обратно към своето автомобилно чудовище от двадесетия век. С удар включи на скорост и потегли толкова рязко, че Ленина Хъксли почувства как претоварването я закова в седалката.

— Джон Спартан! — изпищя тя. — Внимавайте.

— В какво? — озъби се той, докато Олдсът изчука по блестящия сананджелиски булевард.

Шофираше като луд, сякаш нямаше нищо на пътя, дори нищо на света, което да може да го спре. Гонеше колата по магистралата, провирайки се между бавните автомобилчета на новия свят, както хулиган се фука сред тълпа от ученички. Изпреварващо отляво, отлясно, на стоповете и по тротоарите. Ако между две коли нямаше място да мине, той си пробиваше път.

Спартан оставяше след себе си като килватерна следа от кораб разруха — ударени и разкъсани, избутани и поднесени, въртящи се на място на пътя коли, една нарастваща верига от произшествия, която започваше след него чак от Бевърли Хилз.

Тогава той видя Финикс. Престъпникът също караше опасно, но откраднатата кола — полицейски вариант на най-новите коли на Дженерал Електрик Мотърс „Невъзмутимост-турбо“ — не можеше изобщо да се сравнява по мощност с древния „Олдсмобил“.

Спартан измъкна лявата си ръка през прозореца и стреля, серията куршуми удари по корпуса на колата на Финикс, но не можа да го спре и даже да намали скоростта му. Прицелването не беше добро

— Спартан не можеше да кара и да стреля едновременно, особено ако искаше да бъде точен.

— Шибана работа — каза той, прибирайки ръката си в колата.

С едната ръка на кормилото Спартан презареди „Беретата“, насочи я към собственото си предно стъкло и сложи мушката върху задната част на колата на Финикс. Той успя да хване на прицел задницата на енергично маневриращата кола само за част от секундата, но не се поколеба да стреля през стъклото. Стъклото се пръсна, обсипвайки Спартан и Хъксли с малки парчета.

Този път куршумите на Спартан причиниха малко повече повреди, като пръснаха задното стъкло на полицейската кола, а един куршум засегна врата на Финикс и от раната започна да тече обилно кръв.

— Говно! — изкрещя Финикс. Той докосна раната с ръка и почувства собствената си кръв, топла и лепка. — Сега съм луд!

Той грабна автомата от торбата си с трикове, обърна се леко назад и стреля през разбитото задно стъкло. Пъргавото автоматче изтрака, заръфа предната решетка на „Олдсмобил“-а и довърши остатъците от предното му стъкло. След като набързо изпразни пълнителя, той захвърли автомата и започна да опипва за следващото оръжие.

Но Спартан се беше наместили и прицелването му се подобри. Той стреля два пъти след внимателно прицелване в бягащата кола и гръмна двете задни гуми. С писъка на разкъсващата се гума и прегрети спирачки колата на Финикс се поднесе и загуби управление, помете странично няколко паркирани коли и разкъса редицата от момчета, които паркираха колите.

— Автоматично напомпване! — изкрещя той към датчика, монтиран на таблото и задните гуми моментално се издуха, а колата поднесе странично, Финикс се пребори с нея и успя да я изкара отново на магистралата, мъчейки се да се върне в стария курс.

Спартан беше помислил, че вече го е хванал. Удари гневно по кормилото.

— Проклятие! — Погледна надясно и видя, че Ленина се държеше, очите й бяха широко отворени от страх и възбуда. — Поеми кормилото! — Спартан се опитваше да надвика рева на мотора. — Дръж кормилото!

— Какво!? Вие да не сте...

Спартан нямаше време да спори. Пресегна и сграби младата жена за раменете, измъкна я от нейната седалка и я сложи в скута си. След това се избута нагоре и навън през счупеното стъкло, а Ленина падна в току-що освободената му седалка.

Хъксли тъкмо беше хванала кормилото, когато колата кривна рязко надясно.

— Управлявай! — заповяда Спартан. — Карай бързо и с постоянна скорост.

— Е, какво, аз само натиснах един от онези педали...

Хъксли държеше кормилото, но не гледаше накъде кара. Тя се взираше надолу в краката си, опитвайки се да познае кой педал е спирачка, кой газ и кой — съединител.

Тя сви рамене. Попадна на газта и я натисна до пода. Двигателят изрева и гумите изпушиха, когато тежката кола излетя напред като с ракетен ускорител.

Спартан не беше готов за това и беше отхвърлен назад с едната ръка увита около назъбения ръб на предното стъкло.

Той лежеше по корем на покрива и стреляше по колата на Финикс.

Изглежда целият пълнител беше попаднал в корпуса на колата, проби дузина дупки в метала и откъсна страничните огледала от вратите, Финикс маневрираше енергично, като пилот на изтребител, който се мъчи да откъсне противника от опашката си.

Саймън погледна във вътрешното огледало. Нащърбената предница на Олдса ставаше все по-голяма и по-голяма и приличаше на валяк, който се кани направо да прегази крехкия полицейски джип.

„Време е да изчезвам оттук“ — си каза той. Единственото, от което наистина имаше нужда, беше скорост — а това значеше да уговори вградената система за управление на автомобила, че трябва да се движи по-бързо.

— Компютър! — изляя Финикс. — Да се изключи контрола на скоростта!

Обаче компютърът не можеше да бъде излъган толкова лесно.

— Съобщете характера на извънредните обстоятелства — поиска щастлив женски глас.

— Палеж — изкрещя Финикс. Колата се засили малко, като добави няколко километра в час. Не беше достатъчно.

— Въоръжен грабеж!

Неохотно компютърът отпусна още няколко километра.

Финикс беше извън себе си, Олдсът почти го настигна.

— Не! Това е по-хубаво от въоръжен грабеж...

Колата забави ход.

— По-лошо! — поправи се Финикс. — По-лошо от въоръжен грабеж. Не, това е убийство. Цяло семейство е било обрано в горящо здание и всички ще бъдат убити! Цялото семейство! Даже кучето!

Това беше достатъчно, за да се разтревожи дори невъзмутимият компютър. Машината въобще изключи контрола на скоростта и колата се понесе напред.

Като видя как полицейската кола рязко набра скорост, Ленина Хъксли моментално разбра какво е направил Финикс.

— Съумял е да изключи контрола на скоростта!

— Не се беспокой за това — изкрещя в отговор Спартан. — Само сръгай нашата!

— Моля?

— Натисни педала силно, колкото можеш! — заповядва Спартан.

— Хайде!

Ленина Хъксли беше съвсем сигурна, че вече го е направила, но откри, че при още съвсем малко натискане колата отново се хвърли напред, хвърляйки Спартан на горещия капак на мотора.

— Ох! Ох! — извика той. — Намали! Намали!

Но беше твърде късно. Ленина и без това трудно се справяше с колата и намаляването на скоростта, превключването на низходяща предавка и използването на спирачки, бяха неща извън нейните умения.

Секунда по-късно носът на Олдса джасна полицейския джип и силата на удара катапултира Спартан на багажника. Той падна тежко, огъна ламарините, а „Беретата“ излетя от ръцете му, изчезна в тъмнината и изтрополя по настилката.

— Великолепно — каза Спартан, — просто страхотно.

Финикс можа да види, че Спартан продължава да виси и това не му хареса. Извади един „МАК-10“ през страничния прозорец и стреля. Серията куршуми потроши задната четвърт на колата. Спартан се

пресегна към автомата и затисна ръката на Финикс към колата, след това изтръгна оръжието. Обаче тъкмо беше готов да открие огън, Финикс изкреша силно:

— Отвори вратите! Опасност! Опасност!

Вратите на полицейския джип, които се отваряха нагоре като крило на чайка, изпълниха команда, избутаха Спартан настрани и го хвърлиха на покрива. Автоматът излетя от ръцете му, а той падна тежко върху метала.

Спартан беше разперил ръце и крака на покрива на полицейската кола и отчаяно драскаше с нокти по лъскавата боя с надежда да намери нещо, за което да се хване. Обаче гладката аеродинамична повърхност беше почти идеална и вятърът го бълскаше назад със скорост над сто и шестдесет километра в час.

Ужасното падане без съмнение щеше да го убие, но причината нямаше да бъде то, защото Ленина беше точно там, зад джипа, и сигурно ще го прегази. Това щеше да бъде произшествие и Ленина щеше да се чувства виновна, макар че Спартан пак щеше да бъде точно толкова мъртъв.

Използвайки всичката си немалка сила, Спартан се хвърли напред и обхвана с едната ръка ръба на едната от все още отворените врати. Примъкна се напред и вкара рамото си между вратата и рамата.

— Затвори вратите! — заповядва Финикс.

Дясната врата се захлопна, а лявата притисна рамото на Спартан. Той погълна дълбоко въздух и натисна назад. Хидравличният механизъм изцвili в знак на протест, а Спартан простена.

Няколко секунди това беше борба на човека с машината, всеки един от тях се мъчеше да унищожи другия. Но за Спартан резултатът беше по-важен — той не можеше да си позволи да загуби. С взрив от нечовешко усилие той откъсна механизма за затваряне от вратата и след това, за по-сигурно, откъсна самата врата от пантите и захвърли металния лист на улицата.

После Спартан се пъхна покрай рамата и падна направо в колата, като се засили срещу Финикс и го бълсна право в главата.

Финикс се удари в борда на колата, отскочи от вратата и налетя обратно с всичка сила, нанасяйки троен удар в гърдите на противника си. Криорехабилитацията все още пулсираше във вените на Финикс и

това заедно с вълната от адреналин, която той винаги имаше от чиста злоба, го правеха по-силен от Джон Спартан.

Колата беше в автоматичен режим, така че Финикс не беше ангажиран с управлението и можа да се нахвърли върху Спартан. Избута го през липсващата врата, като го държеше за гърлото и натискаше главата му към бордюра. Те се носеха към един пожарен кран, няколкостотин килограма студена желязна отливка, монтиран на тротоара. Съоръжението от безмилостно желязо и главата на Спартан очевидно бяха в една линия. И ако се удареха, нямаше да е никак добре.

— Ти си мъртъв, Спартан.

Спартан сграбчи Финикс за раменете.

— Говори за себе си.

Той преметна Финикс над главата си и го катапултира навън от колата в тъмнината. След това се намъкна вътре, разминавайки се с пожарния кран на сантиметри.

Но сега имаше друго препятствие, за което трябваше да мисли. Колата се движеше с повече от двеста километра в час — и се носеше право към огромното здание на сананджелиското полицейско управление.

Без съмнение, в колата имаше вградено някакво устройство за предпазване от сблъскване, но Спартан не знаеше ключът за задействането му. По-добре беше да опита по старинния начин.

— Ръчно управление, веднага! — изкрещя Спартан и кормилото се пръкна от бордното табло. Той го грабна и го завъртя, но беше твърде късно. Колата удари бордюра и полетя в нощното небе, без изобщо да докосва земята. Когато се удари в стъклената стена на зданието, за момент Спартан си помисли, че внезапно е влязъл в снежна виелица. От пода на помещението изскочиха хидранти и започнаха да изхвърлят големи гейзери от гъста, тежка пяна. Пяната обхвата колата, напълни я и я забави, сякаш Спартан беше навлязъл в цистерна с желе.

Това беше един странно ласкав край за такова лудо каране, но Спартан не съжаляваше, че то свърши.

---

[1] Ограничението на максималната скорост според действащия сега в САЩ правилник за движението (88,5 км/ч) — Б.пр. ↑

[2] С Бога напред! (исп.) — Б.пр. ↑

21

Джон Спартан се измъкна от облака бяла пяна, като кашляше, плюеше и триеше лицето си. Ленина Хъксли знаеше достатъчно за карането на мощни коли през двадесети век, за да може да я спре. Тя изскочи от колата и се затича към полицейския автомобил.

— Помислих, че жизнената ви сила е прекъсната преждевременно — каза тя без дъх.

Спартан още изтриваше пяната от лицето си и окъсаната униформа.

— Да, и аз си помислих, че този път ще ме прецака. — Той тръсна ръцете си към земята, за да падне от тях пяната. — Какво е това нещо?

— Сигуряна — каза Ленина Хъксли. — Много обществени сгради са защитени с нея.

— Мразя я — каза Спартан.

Въпреки лудешкото каране, Ленина Хъксли все още беше служител на сананджелиското полицейско управление:

— Я се погледнете! Имате ужасен външен вид.

— Не се беспокой за униформата ми. Просто ще си изплета нова.

Шеф Йрли се носеше към тях, целият зачервен и с ококорени очи.

— Джон Спартан! — пищеше той. — Вие сте... пещерен човек! Арестуван сте. Незабавно ще бъдете върнат в криозатвора!

Спартан почти му обърна внимание:

— Добре де, чувал съм за него. Виж какво, хайде да поговорим за това по-късно, а? — Той се отдалечи от шефа на полицията и започна да рови в остатъците от колата и пяната.

— Какво правите? — попита Хъксли.

— Търся нещо, каквото и да е. Обикновен пистолет. Ракетен пистолет... — Но арсеналът на Финикс беше изчезнал.

— По дяволите! — възклика той. После погледна нагоре. — Това пък какво е?

Шеф Ърли също не можеше да повярва на очите си.

— Шокови палки вън! — изкомандва той.

По зелените поляни около полицейското управление от всички страни настъпваше орда „Боклуци“ начело с Едгар Френдли. Дъщерята на Спартан, Катрин, също крачеше сред тях. Спартан се усмихна гордо — той не очакваше от нея нещо по-малко.

Всеки човек беше въоръжен до зъби — въстаниците носеха дори носилки с телата на мъртвите криозатворници, убити в подземната битка. Те бяха завити с окъсани, мръсни чаршафи, които закриваха лицата и гърдите им. Най-странно от всичко обаче беше да се види как Алфредо Гарсия крачи с „Боклуците“, сякаш е един от тях.

Спартан се ухили:

— Хей, Гарсия, теб те удариха веднъж по главата и ти най-неочаквано се превърна в Панчо Виля^[1].

— В кого? — попита Гарсия.

— Няма значение.

— Дойде време и ние да си кажем мнението! — обяви Френдли.

Останалите „Боклуци“ кимнаха в знак на съгласие.

— Това е добре — каза Спартан. — Наистина е добре. Но докато се занимаваме с този въпрос, бихте ли ми засели един пистолет? Или може би два? Два ще е по-добре.

Незабавно „Боклуците“ пристъпиха напред и му предложиха да си избере оръжия и боеприпаси от богатите им запаси. Благодарен, Спартан заплещи две ръчни леки картечници и се опаса през гърдите с две ленти за тях. Сега той приличаше на Панчо Виля...

Шеф Ърли беше готов да се разплачне. На него винаги легко му прилошаваше, когато види оръжие. Главата му се въртеше. „Боклуци“ в неговия полицейски участък, оръжия, унищожени полицейски коли... Наистина, наблизаваше края на неговия свят.

— Вие се каните да използвате тези оръжия за масово унищожаване срещу хора, които поддръжат закона? — попита с невярващ глас шеф Ърли.

Френдли се усмихна тънко:

— Можем да използваме тези оръжия за пазаруване по бакалниците.

Спартан не обърна внимание на тези реплики. Отиде до носилките и внимателно огледа телата на мъртвите криозатворници,

които „Боклуците“ бяха донесли изпод земята.

Когато видя лицата им, той се смая.

— Кои са тези странни мургави хора? — попита Хъксли.

— Познавам тези юнаци — каза Спартан. — Арестувал съм ги преди години... Бепо Колинс, автор на двадесет и две убийства — най-малко, защото поне за толкова знаем.

— А другият? — посочи Хъксли.

— Кодо Обата — отвърна Спартан, гласът му звучеше кухо. —

Дори не ми се приказва какво е направил той. — Спартан изглеждаше много мрачен. — Тези са извън играта. — Но долу имаше още от тях... Саймън Финикс изглежда не се интересуваше колко проблеми беше създал. Да се извадят тези хора от затвора означаваше все едно да се отвори кутията на Пандора. — Никога не съм мислил, че ще срещна тези негодници отново. Надявах се да не ги срещам.

Фактът, че Кодо и Бепо бяха най-после мъртви, изглежда не можеше да го успокои достатъчно.

— Веднъж направих проверка — каза Ленина Хъксли гордо. — До вашето собствено затваряне четиридесет и пет от всичко двеста затворници в крилото за надживотни присъди са арестувани от вас. Истински рекорд...

— Точно сега тази статистика не е много успокояваща — каза Спартан. Той продължаваше да се пита колко от онези четиридесет и пет души Финикс беше измъкнал, за да му помогат при кървавата жътва тук, в бъдещето.

— Хей, татко — извика Катрин, приближавайки се към баща си.

— Виж тук. — Тя държеше нещо в ръката си. — Ти ми даде това нещо едно време. Мисля, че сега може да ти потрябва.

Катрин отвори дланта си. Спартан погледна и видя, че тя държи неговата стара значка от лосанджелиското полицейско управление. Тя беше очукана, потъмняла и ръждясала по краищата, но си оставаше неговата лична полицейска значка.

— Благодаря — каза той.

Катрин го прегърна силно.

— Сега ти имаш семейство — каза тя. — Така че опитай се да бъдеш предпазлив, а?

Спартан кимна:

— Обещавам.

Катрин се засмя:

— Знам, че няма да стане. Желая ти щастие, татко.

— Благодаря, дъще. — Той се усмихваше нежно на дъщеря си и я разглеждаше отблизо. Зад бръчиците край очите и мръсотията по лицето можа да съзре чертите на съпругата си и почувства, че тридесет и шест годишната болка изчезва.

Сpartан отиде при пушещия „Олдсмобил“ и се навря зад кормилото. Ленина Хъксли зае дясната седалка.

Шеф Ърли подскачаше край колата, като размахваше ръце.

— Не можете да напускате. Вие сте арестуван! Самото понятие изключва възможността за вашето заминаване.

— Карай нататък! — Spartан завъртя ключа, пусна мотора и го форсира. Земята сякаш се разтресе, а въздухът около мотора започна да трепти. — Хей, шефе! Остави това!

Ърли се обърна към Хъксли:

— Лейтенант! Аз ви заповядвам да поставите този човек под...

Ленина го прекъсна:

— Шефе, вземи тази работа и я пъхни...

Spartan я погледна и се поколеба дали да я поправи.

После се отказа.

— Почти я докара — каза той. После настъпи газта и Oldsът изрева в нощта. Там, навън, бяха лошите и Spartан се канеше да ги намери. А след това и да ги убие.

---

[1] Франсиско Панчо Виля, 1877–1923, ръководител на селското движение по време на Мексиканската революция 1910-1917г. Убит от политическите си противници. — Б.р. ↑

22

В цялата история на град Сан Анжелис никога не е имало по-странно съвещание в кабинета на Kokto от това, което ставаше в момента.

Kokto наистина беше щастлив да види Saimъn Finiks и неговата явно странна на вид банда от убийци как влизат в кабинета му. Помощник Боб, който по начало имаше предразположение към едно по-скромно поведение, не беше толкова ентузиазиран.

— Не разчитах на това — каза Kokto, — но трябва да кажа, че вие се справяте чудесно, Saimъn Finiks. Хората са ужасени от вас.

Finiks сви рамене.

— Че какво ново има в това? Хората винаги са се ужасявали от мен.

Kokto кимна.

— Разбира се, но добрите граждани на Сан Анжелис никога не бяха и сънували, че може да съществува такъв човек като вас. С вашето пристигане всички са истински уплашени...

— Мога да се хвана на бас.

— Френдли труден ли беше? — попита Kokto. — Или вие можахте да го изненадате напълно неподготвен?

Finiks си играеше с един 9,65-мм револвер, затъкнат на колана му.

— О, Френдли ли? Намерихме го напълно неподготвен.

Kokto плесна с ръце от радост, представяйки си сцената — Едгар Френдли атакуван внезапно от Saimъn Finiks и неговата команда, без дори да разбере какво му се е случило.

— Чудесна работа, Saimъn Finiks. Направо чудесна!

Finiks скромно сви рамене.

— Да! Е, вие знаете как стават тези работи, Рей.

— Сега — каза Kokto — без него, ние ще можем да разделим останалите „Боклуци“ на отделни групички и да им поставим по една ензимна инжекция, която ще им осигури същия коефициент на

интелигентност, същите нужди, същото желание да си мислят само за хубави неща...

— Ние? — попита Финикс — Ние?

— И с паниката, която вие създадохте, когато ви отвързах напълно, останалото население ще вижда безопасно място във всяка стая, във всяка тоалетна.

— Да — каза Финикс. — Тъкмо се канех да попитам. За тоалетните. Какво правите с онези три морски мидички? Не мога да разбера, по дяволите, за какво ги използвате? Искам да кажа, вместо тоалетна хартия? Що за шибана история е това? Искам да кажа, не го разбирам, Рей. Аз си мислех, че в бъдещето нещата ще бъдат по-добри.

Обаче Кокто не му обърна внимание. Той беше завладян от представата за един дори по-добър Сан Анжелис:

— Повече няма да има алармени системи, контролиращи всички видове неправилно поведение. Няма да има повече опашки от хора, които искат да информират за нарушенията на техните съседи. Ще имам картбланш да създам едно идеално общество. Моето общество.

— Твоето общество? — попита Финикс. Това нямаше нищо общо с неговите планове.

— Сан Анжелис ще стане фар на невинността с ред като в мравуняк и с красотата на безупречен бисер.

— Ъхъ — каза Финикс. — Правилно. — Той извади револвера от колана си и го насочи към главата на Кокто, а пръстът му спокойно лежеше на спусъка. — Знаеш ли, Рей, мисля, че ти направи грешка.

— Грешка? Каква грешка?

— Не можеш да отнемеш правото на хората да са негодници — каза той, гледайки над цевта на револвера. — Не е по американски. — Финикс дръпна спусъка, но беше забравил, че в себе си има нещо, което не му позволява да убие Кокто, който продължаваше да се усмихва невъзмутимо.

— Хайде, хайде, Саймън Финикс. Ти си мислеше, че ще те извадя от криозатвора, без да взема предпазни мерки и да те програмирам така, че да не можеш да ми причиниш физическа вреда? Недей така, подценяваш ме. Саймън Финикс, ти не можеш да ме унизиш. Ти не можеш да ме застреляш, ако ще от това да ти зависи живота.

— Знаеш ли... Още като те срещнах, Рей — каза Финикс, сочейки с разтреперан пръст към Кокто, — ти ми напомни някого. — Той помисли един момент. — Не. Не може да се мери с теб.

Кокто се усмихна възпитано. Той изобщо не се интересуваше какво иска да каже Саймън Финикс.

— И така, ти разбираш, че не можеш да ме убиеш, Саймън Финикс. На това също можеш да се обзаложиш.

Финикс кимна.

— Така е. Какво мога да кажа? Прав си. Не мога да те убия. Но той може — Саймън Финикс хвърли револвера на най-близкия бандит.

— Направи ми тази услуга — каза той, — размажи този приятел. Писна ми от него.

По лицето на Кокто пропълзя страх, когато осъзна грешката си. Естествено, той не беше програмирал всички криозатворници да бъдат алергични към убиването на мер-губернатори.

Негодникът — това беше масовият убиец, наречен Адам — пое револвера и стреля без колебание, забивайки осемте куршума в гърдите и главата на Кокто. Мер-губернаторът изхвръкна от креслото и падна в камината, която украсяваше кабинета му.

— Някой сложи още един пън в камината... — каза Саймън Финикс и погледна към мъртвия бивш вожд. След това се плесна по коленете. — Сетих се! Сетих се на кого ми приличаш — на проклетия господин Роджърс.

— Биваше си го, шефе — каза Адам.

— Не... наистина. На него ми прилича. Е, приличаше ми. — Той се обърна да излиза и тогава забеляза помощник Боб, свит в ъгъла. — О-о-о, кой е там?

Помощник Боб изглеждаше много уплашен, но беше ясно, че въобще не е трогнат от внезапната кончина на мер-губернатора Реймънд Кокто. Той се страхуваше за собствената кожа.

— Така... — каза Саймън Финикс. — Какво да правя с теб, помощник Боб?

Помощник Боб се усмихна плахо.

— Аз съм един превъзходен помощник, сър. Бих могъл да работя за вас.

— За мен? Имам си хора, които да работят за мен, — и той посочи към главорезите си. За какво, по дяволите, си ми ти?

— Ами — каза помощник Боб, — д-р Кокто ми въздейства ендокринологично така, че да не желая нищо друго, освен да съм помощник.

— Наистина ли? — Саймън Финикс огледа екипа си. Те бяха толкова тъпи и злобни, че на някой от тях някога непременно ще му дойде в главата да стане заплаха за Саймън Финикс и за неговата власт над Сан Анжелис. Той би могъл да се справи с това, ако се случи, но щеше да е скучно да си пази задника по този начин.

— Кажи ми, Боб — каза той, — как стана така, че да не искаш да ставаш нещо повече от номер две?

— Много просто — отвърна Боб. — Мисля, че жаргонът най-добре ще свърже хронологичната пропаст между нас, сър; иначе казано, той ми отряза топките.

— Буквално? — попита Финикс.

Боб кимна, Финикс се засмя и потупа помощник Боб по рамото.

— Боб — рече му той, — това е признак на слабост — да режеш топките на хората, които работят за теб. Ще ти доставя нов комплект.

— За което ви благодаря, сър.

— Фактически аз самия се каня да си сложа още един чифт. Не че ми трябват. Само като резервни, нали разбиращ?

Помощник Боб кимна, преминавайки в подчинение от един господар към друг без всякакви проблеми. Сега той беше изцяло човек на Саймън Финикс и трябваше да признае, че нещата при новия режим щяха вероятно да вървят много по-интересно, отколкото при стария.

— Сър, ако позволите да ви прекъсна...

— Да ме прекъснеш? — попита гневно Финикс. — Помощниците не прекъсват, Боб!

— Съгласен съм сър — каза Боб, — но мисля, че вие може би бихте искали да знаете, че полицията е тук. — Той посочи през високите кристални прозорци. „Олдсмобилът“ със Спартан на кормилото и Ленина Хъксли се стрелна като куршум пред зданието.

Финикс кимна и след това се обърна към помощник Боб. Той май че имаше нужда от услугите на малкото човече веднага:

— Ще трябва да размразим повече момчета, Боб. Още много момчета. Можеш ли да свършиш тази работа?

Помощник Боб кимна.

— Несъмнено. Но компютърните кодове трябва да се излъчват от този кабинет. Така че трябва да останем тук още малко, преди да избягаме. — Той седна до бюрото на Кокто и започна да работи бързо на клавиатурата. Както работеше, той се наведе и прошепна на ухото на Финикс. — Мога да ви предложа — каза той шепнешком, — да изпратите няколко от вашите господа долу... — той се окашля дискретно. — Те могат да бъдат изразходвани, в края на краищата, като се има предвид доставката, която поръчвам за вас. Може би трябва да ги изпратите да кажат „добре дошъл“ на господин Спартан. Ако успеят, толкова по-добре. Ако не, поне ще задържат настъплението му.

Финикс се усмихна.

— Харесваш ми, Боб. Ти нямаш сърце... — Той се обърна към главорезите си. — Момчета, Джон Спартан иде насам. Слезте долу. Убийте го.

Колекцията от убийци кимна.

— Ще го убием веднъж, и още веднъж, и още...

— Точно така, момчетата ми — каза Финикс.

В момента, когато войските му тръгнаха, той се наведе над компютърния терминал, наблюдавайки как помощник Боб набира указанията за размразяване.

— Този път, Боб, искам наистина дяволски злобни убийци — рецидивисти. Искам момчета, които да разбират, че престъпленията се правят по много наведнъж. Не просто спорадични изблици на жестокост или нарушаване на закона тук-там. Искам да ми намериш няколко истински мъже, много тъпи престъпници, Боб. Чаткаш ли? Разбра ли?

— О, да, сър, абсолютно — каза Боб, печатайки зададените от новия му шеф спецификации.

— Искам момчета, които са убивали за удоволствие. Хора, които са кръстосвали страната безнаказано. Разбиращ ли ме, Боб?

Помощник Боб даже не прекъсна работата си.

— Тъй вярно, сър.

Финикс се тръшна в мазно гладката кожа на креслото и сложи ръце на бюрото, наблюдавайки как Боб продължава да поръчва коктейла му от луди убийци.

— Започва да ми харесва да ръководя това място — каза той щастливо. — Винаги съм искал да работя в администрацията.

Сега... Единственото, което оставаше, беше да се избави от Джон Спартан. Но това щеше да бъде развлекателната част.

23

Вратите на частния асансьор на о'бозе почившия д-р Кокто се плъзнаха и отвориха, а тримата бандити на Финикс — Данциг, Елвин и Франсис, бяха залегнали в засада. Тримата едновременно откриха огън, заливайки кабината със стотина мощни изстрела. Чак след като превърнаха асансьора в димяща развалина, те си направиха труда да погледнат в него. Беше празен.

Никой от тях не забеляза кога Спартан и Хъксли влязоха във вестибиула откъм стълбището и се промъкнаха нататък по дългия коридор, постлан с дебел килим.

Спартан не можеше да повярва, че са стигнали до етажа толкова лесно.

— Стар номер — каза той, поклащащи глава.

— Стари престъпници — стар номер! — рече Хъксли с широка усмивка.

— Не се възгордявай — предупреди я Спартан мрачно, — фукането може да ти струва живота.

— Така е.

Внезапно Спартан се напрегна като куче-птичар, когатоолови тежки стъпки по килима на хола и видя огромна сянка да предства человека.

— Елвин! — извика Спартан.

Елвин се показа.

— Да?

— Помислих, че си ти. — Спартан стреля веднъж, точно прицелен в сърцето му. Едрият бандит падна като отсечен, а смъртта му беше въпрос на секунди.

Въпреки предупреждението на Спартан, Ленина се чувстваше непобедима.

— Хайде да намерим Финикс — каза ти нетърпеливо. — Хайде да свършваме с това!

Сpartан кимна, затича напред и се стрелна през вестибюла пред входа към кабинетите на Kokto. Lенина беше точно зад него.

Dанциг ги причакваше, надничайки като гаргула^[1] от перилата на вътрешния балкон, от който се наблюдаваше входа към работната станция на помощник Боб. В момента, когато Спартан се оказа на необходимото разстояние, едрият мъж скочи върху него от гнездото си като ястреб върху плячката си.

Спартан не го видя, но го почувства. Данциг се стовари на гърба му, свали го на земята и му изкара въздуха. Лошото момче хвана с шепа косите му и бълсна главата му в земята, но подът беше твърде добре тапициран и затова не можа да му направи кой знае какво.

Спартан го отблъсна, след това го ритна в гърдите и се нахвърли върху него. Двамата се хванаха и започнаха близък бой, разменяйки съкрушителни удари в ребрата и бъбреците.

Ленина измъкна шоковата палка от колана си, включи я и се приближи, опитвайки се да помогне на партньора си. Но тъй като Спартан и Данциг се въртяха и движеха непрекъснато, тя стоеше нерешително — струваше ѝ се, че може да парализира с еднаква вероятност и двамата. Така тя не забеляза последния убиец, Франсис, който се прокрадна към нея.

Той изби шоковата палка настрана и след това една огромна мръсна ръка се уви около шията ѝ и я отлепи от земята, като я задушаваше, сякаш едрият мъж се беше превърнал в човек — бесилка. Lенина риташе и драскаше, но нейните хилави удари нямаха никакъв видим ефект. Франсис се хилеше злодайски, изстисквайки живота от тялото ѝ.

Lенина чувстваше как гърлото ѝ пламва, а тъмните облаци на безсъзнанието започват да се приближават до мозъка ѝ. Потресена, тя разбра, че от смъртта я делят секунди. В отчаянието си тя протегна ръка и усети в ръката си дръжката на револвера на Франсис. Измъкна го от кобура и преди убиецът да може да реагира, зареди старинното оръжие и стреля.

Куршумът удари право в червата на Франсис и го хвърли назад към стената. Lенина се изправи и държейки револвера с две ръце, стреля още три пъти в него — един изстрел в сърцето и два в главата — просто за сигурност.

Сpartan привършваше с Данциг. Той го удари силно с лакът в ребрата, завъртя го и заби коляното си в гърба му. Гръбнакът му се строши като суха съчка и той падна на пода, извивайки се в предсмъртни конвулсии.

Ленина беше в шоково състояние. Тя никога досега не беше се била, никога не беше убивала. Трудно можеше да понесе дори докосването до друго човешко същество, да не говорим за някой, който се опитва да я убие.

— Този човек умря от моите ръце — каза тя, треперейки. — Аз му отнех цялото бъдеще.

— Въпросът беше или ти, или той, Хъксли — каза Spartan.

Ленина почувства драскотините по шията и си спомни с трепет чувството, когато я стискаха за гърлото.

— Може би имате право.

— Хайде — каза Spartan и се затича към кабинета на мер-губернатора.

Стаята беше празна — с изключение на безжизненото тяло на Реймънд Kokto.

Хъксли още не можеше да повярва, че вождът и мечтателят е мъртъв.

— Sic transit^[2] Реймънд Kokto. О, Джон Spartan, цивилизацията, както я разбираме ние, върви към своя край. Какво ще правим сега?

— Не знам — отвърна Spartan. — Да издигнем статуя? Да направим парад?

Spartan беше впечатлен много по-малко от неочеквания жесток край на мер-губернатора. Той се взираше в компютърния еcran на човека, опитвайки се да разбере данните.

— Какво е това?

Ленина Хъксли провери информацията и пребледня.

— О-о, това е лошо. Много лошо.

— Какво е направил?

— Намерил е достъп до криозатвора — каза Ленина. — Той се кани да размрази цялото крило с убийци рецидивисти... Повечето от тези хора не ви обичат.

Ако тя мислеше, ме е наранила чувствата му, той не го показа.

— Повечето от тях не харесват и майките си — каза той, запътен към изхода на помещението.

Той се спря достатъчно дълго, за да смъкне оръжието от мъртвите убийци и да се зареди с боеприпаси. Хъксли не можеше да откъсне поглед от убития от нея човек.

— Е, добре — каза тя, — въобще не ми достави удоволствие да причиня смъртта на този полудял криозатворник, но сега разбирам, че в някои особени случаи жестокостта е необходима.

Сpartan кимна.

— Това е добре, защото сега разбираш защо трябва да го правя.
— Той измъкна шоковата палка от колана ѝ мушна я с нея, докосвайки я право в гърдите. Изненадата беше пълна.

Очите на Ленина Хъксли се обърнаха и тя започна да се свлича. Spartan я хвана, преди да се удари в пода и я сложи внимателно в едно кресло.

„Олдсмобил“-ът се понесе покрай оградата на криозатвора и спря с вой на спирачките. Spartan провери оръжието си, след което се спря за момент и се загледа в забраненото за посещения здание. В него кипеше дейност. Можа да чуе изстрели, шум от машините и заедно с това пронизителен вой на сирена. Саймън Финикс беше много зает, а Spartan знаеше, че той трябва да си намери някаква помощ. Дори той не можеше да размрази осемдесет криозатворници без никаква техническа помощ.

Сpartan форсира двигателя.

— Изпрати лудия да хване луд — каза той, след това настъпи докрай педала за газта и голямата, очукана кола изрева към зданието.

В командната зала на затвора беше оживено, Финикс наблюдаваше как помощник Боб дава разпореждания на техниците да побързат с процеса на размразяване. Това беше опасно, разбира се — да се бърза, но нито Финикс, нито помощник Боб биха се обезпокоили, ако загубят един или двама — в ледените кутии имаше сума затворници.

От криогенния под бяха извадени дванадесет ледени контейнера и медицинските техники работеха по първите три от тях, режейки ги с лазери със синкав лъч.

Помощник Боб се разтревожи, когато се чу сигналът на периметричната охрана.

— Има нарушение при портала — каза той бързо на Финикс. — Някой е влязъл на територията на криозатвора и мисля, че няма да събъркам, ако това се окаже Джон Спартан.

— Няма проблеми — каза Финикс.

Пъrvите трима размразени затворници, Гънтьр, Хауи и Джед, се появиха от ледените си килии, малко замаяни и с несигурна походка, Финикс се обърна към един от медицинските техници:

— Ей, приятел, имаш ли нещо наистина силно за разсънване? Да действа бързо, силно, амфетамини или нещо подобно?

— Разполагаме с мега адреналин, сър.

— Звучи добре — каза Финикс. — Ударете им по един.

— Да, сър. — Медицинският техник бързо вкара иглите в замаяните убийци и внезапно те се събудиха напълно. Очите им се разшириха и те извършваха непроизволни движения, докато лекарството нахлуваше в мозъците им.

Финикс се държеше просто.

— Хей, събудете се!

— Ъ? — каза Джед. — Какво по дяволите...

— Мльквай — заповяда Финикс. — Слушайте. Вие току-що бяхте размразени. Вие сте в бъдещето. Джон Спартан е някъде наоколо.

— Спартан! — изпища Хауи.

— Точно така — каза Финикс. — Идете и го убийте, момчета!

Гънтьр изпусна един смразяващ кръвта вик и се затича през широката двойна врата, за да намери Джон Спартан, а двамата му приятели го следваха отблизо...

Спартан беше в преддверието на затвора и предпазливо се насочваше навътре. Помещението беше пусто и подозрително тихо, на пропуска нямаше никакъв пазач. Прегърben и приклекнал, Спартан се прокрадваше напред, оръжието му беше готово за стрелба. Ако Финикс беше размразил някого от смъртоносните си помощници, най-полезното оръжие на Спартан щеше да бъде изненадата.

Нямаше признания да е открит, но не забеляза една малка камера, която незабавно го захвани. Внезапно големият видеокран зад бюрото на пазача светна и на него се появи ухилената холограма на д-р Кокто.

— Поздрави — каза той, сияйки — и бъдете здрав.

Спартан вдигна оръжието си и пръсна екрана на хиляди малки късчета.

— Мразя повторенията — изръмжа той.

---

[1] Край на водосточната тръба във вид на фантастична фигура в готическата литература. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия на латинската поговорка *Sic transit Gloria mundi*. — Така преминава земната слава. — Б.пр. ↑

24

Тримата криозатворници се изсипаха през вратата право срещу Спартан. Първият от тях, Гънтьр, не стигна много далеч. Спартан го застреля с един-единствен изстрел в челото. Обаче, преди да може да стреля втори път, другите двама се нахвърлиха отгоре му.

Джед бълскаше Спартан с юмруци по ребрата и гърдите, докато Хауи се опитваше да изтръгне пистолета от ръката му. Спартан вдигна ръка, сякаш си играеше на „стой далеч“ и замахна към Джед, който започваше да му досажда. Юмрукът му попадна в челюстта и устата на Джед сякаш се разпадна на дузина малки парченца. Джед се смъкна на пода.

Сега беше ред на Хауи. Криозатворникът не беше престанал да се бори за пистолета и това също омръзна на Спартан. Той му протегна оръжието.

— На. Тук е. Вземи го.

Хауи сграби пистолета, все още в шок и изкуствено събуден от мега адреналина, опитвайки се да накара объркания си мозък да му подскаже какво трябва да прави по-нататък.

Той така и не можа да реши простото равенство: пистолет плюс изстрел, равно на смърт. Спартан замахна с двете ръце и му счупи врата.

През това време Джед се беше съвзел. Той налетя и ръцете му се обвиха около врата на Спартан. Джон беше съборен и затиснат от сто и двадесет килограмовия бандит, но съумя да измъкне пистолета от вдървящащите се пръсти на Хауи и го насочи през рамото си.

— Слез от гърба ми — каза Спартан. Стреля три пъти и Джед се смъкна на пода.

Спартан не продължи да се върти наоколо, а се хвърли през двойната врата и затаича към сърцето на зданието. В отделението за дългоживотни присъди нямаше никой, но подът беше осенен с празни криоконтейнери. Спартан не си направи труда да ги преbroи, но новината не беше добра, Финикс се беше изхитрил да задейства

мнозина от лошите момчета и те вероятно се освежаваха навсякъде из зданието.

Тогава се чу гласът на Финикс, кънтящ в полуутъмната зала.

— Не разбираш ли, какво значи да се откажеш?

Сpartан залегна и се претъркаля, като едновременно се опитваше да установи къде е източникът на този глас. Той идваше някъде от високо, от сенките, които обгръщаха гредите под покрива.

— Закъсня, Спартан — изкрешя Финикс. — Имам още три групи от тях в печката.

Тогава той го видя, застанал на един контейнер на пет или шест метра по-високо. Помощник Боб беше до новия си господар. Спартан стреля, но не утели и куршумът изсвири в тъмнината.

Финикс държеше автомат и изстреля цял пълнител от деветмилиметрови патрони. Сякаш цялата зала внезапно оживя от куршуми. Тръбите на фризерите се пръскаха като гранати, изхвърляйки преохладен фреон. Температурата започна бързо да пада.

Помощник Боб беше преценил, че вече е видял достатъчно и започна да се измъква.

— Къде тръгваш, по дяволите? — попита Финикс.

— Желая ви много щастие, сър — каза Боб с глас, пропит от искреност. — Но това тук е една дейност, за която наистина са необходими чифт тестиси.

Финикс можа да съзре в това необходимия резон.

— Така е, Боб. Ще се видим след шоуто. Бъди здрав. — Финикс скочи от високото и падна на пода на залата за замразяване. Навсякъде беше започнало да се заледява...

Спартан се изтъркаля от облака замразяващ фреон и се хвърли в гъсталака на машинариите. Всичко беше покрито с преохладен лед и ходенето започваše да става опасно.

Финикс пръв видя Спартан и изпрати една броеница от куршуми срещу него от автомата си, обсипвайки мястото около него. Вихрушката от куршуми сигурно щеше да разреже Спартан, но Финикс не можеше да държи устойчиво оръжието си. Мощният откат го тласкаше назад и го караше да се пързалия по леда.

Спартан се завъртя и стреля по посока на началото на потока от куршуми, но също беше тласнат назад от отката на тежкия си пистолет. Той обхвана с ръката си едно голямо желязо и стреля отново, само за да получи нова вихрушка от опустошителен огън от автомата на Финикс. Със залитане и подхълзване Спартан се опита да се прикрие, съмквайки се по няколко заледени стъпала и се намери на основния етаж за замразяване, Финикс вероятно го виждаше, но не стреляше.

Спартан се изправи предпазливо на крака, но само за да бъде съборен отново от една механична ръка, която падна от тавана. Двата му пистолета изтрополяха и той се пресегна към тях, но бяха извън неговата досегаемост.

Ръката се затвори около тялото му и Спартан чу лудешкия кикот на Финикс, когато кранът го вдигна във въздуха и го помъкна към облака от преохладен газ.

Само след миг ледените частици, които се образуваха по дрехите и кожата на Спартан започнаха да парят от студ. Той се дърпаше в стоманената прегръдка, ледът по тялото му се трошеше като стъкло и се образуваше отново след секунди.

Финикс беше точно под него, гледайки нагоре и възбудено наблюдаваше как Спартан започва да умира от студ пред собствените му очи.

— Това е по-добро от стрелба — крещеше той. — Много забавно!

Спартан нямаше намерение да забавлява, когото и да било със собствената си смърт. Той се пресегна към замразяващата тръба и я отклони надолу, обливайки Финикс с порой от свръхстудени пари. Сега беше негов ред. Той замръзна на мястото си, ледът превърна дрехите му в ледена броня.

— Няма начин! — изпищя Финикс. Той се раздвижи енергично, трошейки ледения си костюм. Изрева и се освободи, измъквайки се от преохладената мъгла.

Спартан пусна тръбата, измъкна се от механичната ръка и падна на заледения под, подхълзна се и влетя със сила право в един празен криоконтеинер.

Гигантският диск полетя по гладкия под, една двеста килограмова шайба за хокей, насочена право срещу Финикс. Главното лошо момче се хвърли настрана, за да избегне снаряда и успя да се

измъкне само секунда преди контейнерът да се тресне в желязната стена на залата.

— Няма смисъл да се воюва срещу стихиите — каза Спартан.

Той се отгласна напред по следата на контейнера. Трябаха му три четвърти от секундата, за да пресече пода и да завърши малкото си пътешествие със страхотен десен прав в изненаданото лице на Финикс. След всичко, което беше изтърпял през последните двадесет и четири часа, той изпита от този удар и дълбоко удовлетворение.

Финикс се хълзna назад от силата на удара и удари главата си в сплитането на тръбите. Но само след секунда той беше на крака и се усмихваше.

— Хей! Добър удар, Спартан!

И двамата бяха издържали напрежението досега, но конструкцията на затвора не можеше да се мери с тях. Лампите гърмяха от студа, тръбите се пухаха наред, а машините скърцаха и стенеха, когато силният студ изкривяваше и трошеше метала.

Спартан се нахвърли върху Финикс и стовари страхотен удар в лицето му, с който едва не изкара носа и очите му отзад на тила. При удара се поряза на някаква изпъкнала кост, от раната рука кръв, но почти моментално замръзна и я запечата.

Двамата мъже паднаха върху една инструментална количка и разпръснаха съдържанието ѝ по лъскавия под. Спартан сграбчи най-страхотното оръжие, което можа да докопа, един петнадесеткилограмов тръбен ключ, голямо парче старомодно желязо.

Финикс реши да използва по-съвременни средства и хвана един режещ лазер от лъскава черна стомана. Той го включи и увеличи до край мощността му, което личеше от десетметровия фонтан от ярка магнезиева светлина, нажежен до бяло, който помиташе силния студ. Във въздуха се образува пара и преохладеният метал се огъваше и пукаше.

Внезапно всичкият лед в залата започна да се топи, изпарявайки се във вид на горещи облаци кондензат.

Спартан нямаше накъде да бяга и нямаше никакво друго оръжие, освен голямото желязо. Пещерният човек срещу техниката на двадесет и първия век...

Единственото, което той можа да направи, беше да се хвърли зад един празен криоконтейнер и да се опита да избяга от смъртоносния

лазерен лъч за достатъчно дълго време, та да може по-късно да се опита да обърне нещата в своя полза.

Спартан се взираше над ръба на контейнера и гледаше как лазерът мете из залата като лъч на смъртоносен прожектор, топейки и изгаряйки всичко по пътя си.

След това погледна в самия контейнер. Белият криочип, сърцето на цялата система за замразяване, лежеше в една камбановидна вакуумна стъкленица. Спартан грабна стъкленицата и се повдигна на ръце над поддържащата решетка над контейнера.

— Идвам да те хвана, Спартан — изкреша Финикс. — Излез, излез, където и да си...

Спартан търкула стъкленицата в краката на Финикс, стъклото се счупи и белият замразяващ чип се изтъркаля от него. Той самият също се хвърли подир стъкленицата, прелетя над главата на Финикс и загаси смъртоносния лъч. Падна зад него и се обърна със страхотен удар с лакът в бъбрека, Финикс се сви на две и изтърва лазера.

Финикс замахна и го удари силно в нервния сплит отстрани на врата. Внезапно всичко му се скова, но той продължи да отговаря на ударите вляво, вдясно и отново вляво, Финикс кашляше, плюеше кръв и отстъпи няколко крачки, олюявайки се. Около замразяващия чип се беше събрала вода и когато Финикс стъпи в нея, тя замръзна, обхващайки краката му.

— Хей! — той погледна надолу и видя, че бързо се вкоренява на място, ледът се събира около него. След това студът тръгна по краката му. Чувстваше, че краката му вкочаняват, след това гърдите и раменете. Ледът стигна до врата му, проникна в главата и косите му.

Финикс се мъчеше да извика и да се освободи от ледената си глазура, отчаяно опитвайки се да разпери втвърдяващите се ръце далеч от тялото. Но той беше вкаменен, замръзал и съвсем изправен. Очите му започнаха да се разширят, когато гледаше Спартан — неговият удар сякаш започна от пода и се насочи към челюстта му, юмрукът му се носеше като снаряд.

Спартан удари Финикс с всичката сила, на която беше способен, вудара вложи цялата си тежест. Юмрукът изтреща в челюстта му. Взривният удар в замръзнатото лице на лудия просто откъсна главата от врата му, като цвете от стъблото.

Главата на Финикс се удари в полирания железен под и заподскача с тропане към ъгъла, като изтърван сачмен лагер.

Спартан се огледа наоколо. Зданието беше преминало от свръхстуд в свръхгорещина и обратно. Това беше повече, отколкото конструкцията би могла да понесе. Гредите се чупеха и падаха от тавана, от тях изскакаха искри от статично електричество и осветяваха цялата зала. Спартан се спря и вдигна лазера.

— Май е време да си вървя... — каза той.

25

Като използваше лазера като някакво високотехнологично мачете, Джон Спартан си просичаше път навън от криозатвора през падащи и горящи отломки. Навсякъде, където се докоснеше лазерния лъч, металът хвърляше искри и се чупеше — зданието се срутваше около него в буквения смисъл.

Той премина през горящата приемна зала и излезе през предната врата, а студеният нощен въздух го удари в лицето като с юмрук. Спартан се спря и погледна към горящото здание. Ако някой от криозатворниците е останал жив, нямаше да е за дълго. Просто за да помогне на огъня да гори по-силно, той увеличи мощността на лазера до край, замахна и го хвърли далеч навътре в огнения ад. Секунда по-късно нощта беше разцепена от мощна експлозия и криозатворът започна да се срутва в съпровод на по-слаби експлозии, да се свива, да се превръща в страховити руини като къщичка от карти.

Пред главния портал на затвора се беше събрала огромна тълпа: полицаи, „Боклуци“ и дори обикновени граждани, които се бяха осмелили да наручат коменданцкия час, за да видят какво, за Бога, става в криозатвора.

„Боклуците“ изглеждаха във възорг от взрива на затвора, но шеф Йорли и неговите полицейски сили — с изключение на Гарсия и Хъксли — бяха ужасени.

Когато Спартан пристъпи към тълпата, Йорли тръгна към него. Шефът беше в шок, но можа да се оправи с езика си и да скальпи някакъв въпрос със заекване.

— Можете ли да установите кой подлец е причинил смъртта на нашия любим мер-губернатор, д-р Реймънд Кокто?

Спартан погледна през рамо към горящия и гърмящ затвор.

— Не мисля, че „установявам“ е точната дума. — Посочи с пръст към преизподнята. — Той е там, заедно с онова, което е останало от криозатворниците и криозатвора. Кокто е мъртъв, както и неговите копелдашки създания.

— Щастливо избавление за всички — каза Едгар Френдли.

Ърли изглеждаше, сякаш ще падне и ще се разреве. Стисна зъби и тръсна глава:

— Какво ще правим сега? — простена той. — Как ще живеем?

— Много лесно — отвърна Спартан. — Ще мислите за себе си. Ще вземате решения. Някои ще са правилни, някои — не. С това ще живеете. Щото животът е именно това.

Той се усмихна на шеф Ърли.

— Ще се поизцапате малко... — След това потупа Френдли по рамото и хвана с шепа кирливата му риза. — А вие ще станете малко по-чисти. Ще се справите!

Помощник Боб бе най-опитния в Сан Анжелис по бързо привикване с промени. В края на краишата бе сменил страните два пъти през последните два часа. Погледна над тълпата и разбра, че шеф Ърли е бита карта, определено извън играта. Явно Едгар Френдли беше новата сила в града.

— Поздрави и привети, Едгар Френдли — каза той, пристъпвайки напред. — Аз съм помощник Боб. Бих могъл да заявя, че вашето нелегално революционно движение беше изпълнено с чувство и поезия. Аз очаквам да ви помогна при създаването на един по-хуманен, по-чист Сан Анжелис.

— Лос Анжелис — поправи го Едгар Френдли. — Това е Лос Анжелис, дърдорещо чудо такова!

Но помощник Боб не желаеше да бъде отхвърлен.

— Почти правилно! — усмихна се той.

Катрин беше невъзмутима като баща си.

— Добре ли си? — попита тя.

Спартан беше одърпан и охлузен, кожата на кокалчетата му беше одрана, дрехите му се бяха превърнали в парцали. Но беше жив. Той прегърна дъщеря си.

— Добре съм, много съм добре. Аз ти казах сериозно, че искам да чуя всичко за теб. Всичко, което съм изпуснал.

— Това е материал, който се е трупал четиридесет години.

Спартан се усмихна:

— Ще започнем от детската градина.

Катрин го целуна по бузата:

— Добре, ела на вечеря. — Тя погледна към горящия затвор. — И мисля, че ще е най-добре да сготвя нещо.

Ленина Хъксли изучаваше бащата и дъщерята от близо, като обръщаше особено внимание на техните развлечувани действия. Това, което виждаше, ѝ харесваше.

— Това ли е то? Цялата работа с целуването? За което толкова се беспокоеше Кокто?

— Не съвсем — каза Спартан. Той я сграби и я придърпа за една истинска целувка, дълга, силна, с език.

Ленина се дръпна назад и с усилие си пое въздух, а очите ѝ бяха отворени широко и блестяха.

— О! Какво нещо! — каза тя без дъх. — А останалата част от обмена на флуиди прилича ли на това?

— По-хубаво е! — отвърна Спартан сухо.

— По-хубаво? О! Какво нещо!

Тя се хвърли към него за нова целувка. Сега тя беше агресорът, обхващащ устните му със своите и го целуваше всеотдайно.

Този път Спартан се дръпна назад.

— Как ще живея на това място?

Ленина Хъксли се засмя:

— Как ли ще живее това място с теб? Джон Спартан, ти трябва да усвояваш нещата едно по едно.

— Едно по едно? — попита той. — Добре. Номер едно: как се действа с онези проклети три морски раковини. Нали се сещаш, в тоалетната...

— О, това ли? — Ленина се вдигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му.

Лицето на Спартан просветна и той зяпна.

— Сериозно? — попита той. — Това е забавно. Много по-добре от тоалетна хартия!

— Виж — каза тя, хващайки ръката му. — Бъдещето действа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.